

SAS Dizisi No: 22

**Gerard de
VILLIERS**

**SAS
LİZBON
BÜYÜCÜLERİ**

©Copyright: Libraire Plon/Tay Kitapçılık ve
Ticaret Limited Şirketi 1984 Dr. Şevki Bey Sokak,
10/3 Türbe-İstanbul Telefon: 528 43 84

TAY YAYINLARI

Orijinal adı: LES SORCIERS DU TAGE

Türkçesi:
Şevket SARAÇ

Dizgi: Pano Grafik/Film: Gümüş Reprodüksiyon
Baskı: Gündoğdu Matbaacılık/Kapak Baskısı: Seçil Ofset

I. BÖLÜM

TAP'ın eski bir Boeing 707'si Lizbon Havaalanı'na iniş yapmak için Porto Otoyolu'nun üzerinden süzüldü. Uçakta Angola'dan gelen mülteciler vardı. Luanda'da tahliye edilmeyi bekleyen iki yüz elli bin beyazın her gün beş yüzü getiriliyordu. Joe Walker tuvaletini yaptı ve hiç acele etmeden sırtındaki cihazlarla, otoyolla Birinci Hafif Topçu Alayı arasındaki yola döndü. Joe Walker'ın arkası delik eski blucini, dürbün gibi kalın gözlüğü, 1.95'lik boyu, başının kelliği ve kızarık yüzüyle farkedilmemesi imkânsızdı. Ama ona hiçbir şey 1975 Mayıs'ında Portekiz'deki kapitalizmi hatırlatmıyordu.

25 Nisan 1974 darbesinden beri 1. "Ralis" isyan halindeydi. Resmi görevlilerin yerine Sovyet askerleri yerleşmişti ve onları kimin yönettiği bilinmiyordu. Kışlanın içinde tehlikeye atılanlar kendilerini neyin beklediğinden habersizdiler.

Joe Walker Associated Press'in kendine verdiği motosikletin desteğine iyi dayanıp dayanmadığını baktı ve çantaların birinden bir makara film aldı.

Kuşkuluydu, saatine göz attı. Alfonso ve Guadalupe ana kapıyı geçeli kırk beş dakika olmuştu. Ağır adımlarla kışlanın girişindeki kalabalığa yaklaştı. Yüzlerce genç kız ve delikanlı MRPP'nin* orak çekiçli bayrağını sallıyorlardı. Bu yeni Portekiz'in en etkili partilerinden biriydi.

(*) Movimento Réorganizado do Partido do Proletariado.

1. Ralis'i destekleyen gösterilerde asıl amaç, altmış bin zengini Brezilya'ya kaçırmaya, basını susturmasına ve bankaları millileştirmesine rağmen "sağcı" kabul edilen Devrim Konseyi'ne karşı harekete geçirmek için topçuları baskı altında tutmaktır. Ancak bazıları için bu yeterli değildi. General Otelo de Carvalho yeterince insan öldürülmediğinden yakınıyordu.

Joe Walker dikkatle kalabalığın arasından geçti ve parmaklıkları kapıya yaklaştı. Omuzlarında G 3 olan tatbikat kıyafetli iki asker nöbet tutuyordu, her ikisi de hırpaniydi. Joe Walker boş avluya göz attı. Göstericiler zafer isteklerini getiren bir heyeti bekliyordu. Girişin biraz gerisinde ve avluya dönük bir ağır makinelinin üzerine birkaç asker uzanmıştı. Biri gitar çalıyordu. Guadeloupe ve Alfonso'dan hiçbir iz yoktu. Joe Walker yere tükürdü. Bütün gün boyunca Portekizliler bunu defalarca yaparlardı. Huzursuzdu. Lizbon'da ağır bir hava vardı. Rossio* ile deniz arasındaki iş muhiti hep böyle pis, sıcak ve hareketliydi, ayrıca duvarlar kırmızı ilan ve bezlerden görünmüyordu. İlanlarda ya yeni bir girişimin başladığı ya da antifaşist kavgada bazı partilerden desteğin çekilmesi yazılıydı. Ordu güçlerinin hareketi MFA'nın her yerde asılı olan afişlerinde bir asker ve çiftçinin altında şu yazı vardı. "MFA E O POVO. O POVO E MFA."* Hiç kimse, bir tek turistin bile geçmediği sokaklarda dolaşan seferi kıyafetli askerlere dikkat etmiyordu. Yabancılar devrimden sonra kaçmıştı. Oteller boştu. Asgari ücretin dört bin esküdo* olarak belirlenmesine karşın fiyatlar altı ayda % 35 artmıştı. Yakıcı güneş Alfama'nın dolambaçlı sokaklarına hakim olan Castelo Sao Jorge'nin taşlarını ısıtmaya devam ediyordu. Joe Walker'ın yanında

(*) Lizbon'un merkezindeki büyük meydan.

(*) Halk MFA'dır. MFA halktır.

(*) Yaklaşık otuz bin lira.

bulunan üstü başı yağ içindeki kız, yumruğunu sıkmış "Abaxa O fascismo!"* diye bağıırıyordu. Sinirleri yatışınca fotoğrafçıya gülümsedi. Joe da karşılık verdi. Bir yandan da, "bu kalabalık eğer aralarında bir CIA ajanının bulunduğunu bilseydi ne yapardı" diye kendi kendine sordu...

Joe Walker yarım gün Central Intelligence Agency'nin istihbarat görevlisiydi, geriye kalan sürede de fotoğrafçılık yapıyordu. Ya gösterilere katılarak kendisine çok para kazandıran ipuçları ediniyordu ya da habercilik yapıyordu. Bugünkü görevi de buydu. Amerikalılara bilgi getirenlerden bazıları Şirket'in elçilikteki yerine gitmeyi tehlikeli buluyorlardı.

CIA Portekiz'de bir başarısızlığa uğramıştı. O zamandan beri de çok dikkatliydiler. Elçilikteki tüm görevliler değiştirilmişti. Görevinde en eski olanı on bir aylıktı... Şirket'in buradaki bürosunun yeni şefi Steve Thomas idi. Hiç acele etmiyordu. En ufak bir aksilik her şeyin berbat olmasına yeterdi. Şirket 25 Nisan darbesini gazetelerden öğrenmişti.

Joe Walker donakaldı. Kışlanın ana binasından bir çift çıkıyordu. Miyop gözlerini Guadeloupe Sanchez'in uzun kıvıllı saçlarına dikti. Yürürken iri kalçaları çok güzeldi. Joe'nun çok hoşuna gidiyordu. Guadeloupe vaktini erkeklere peşkeş çekerek geçiriyordu. O da Joe'nun serseri halini beğeniyordu. Bir gece Gremio Litterario'daki kulübeden telefon etmeye çabalarken kadın içeri dalmış, yere çömelmiş ve coşkuyla adamı tatmin etmişti. Barmenin dışında Gremio Litterario boştu. Devlet memurluğundan atılma olan Gazeteci Guadeloupe her zaman cinsel arzu duyardı, ama devrim bu arzularını sanki çok daha artırmıştı. Yanında ise silik ve ezik bir insan olan kocası Alfonso

(*) Kahrolsun faşizm!

vardı. Adam çok iyi gazeteciydi. Tabii 25 Nisan'dan önce. Joe Walker gözlerini Guadeloupe'un kızıl saçlarından açık renk ceketine kaydırdı. Çift, hızla bahçeyi geçiyordu. Joe'nun rahatlaması fazla sürmedi. Kışladan fırlayan görevli peşlerinden koşuyordu. Durdular ve arkalarına döndüler.

Ne oluyordu? Joe onların Sovyetlerin tüm fikirlerini öğrenebilecekleri bir muhbirle buluşacaklarını biliyordu... Buraya haberleri en çabuk biçimde Steve Thomas'a ulaştırmak için gelmişti. Adam KGB'nin Portekiz'de çılgınca girişimlerde bulunduğunu ve her ay Portekiz Komünist Partisi'ne iki ile üç milyon dolar para sağladığını biliyordu. Gerçek amaçlarını öğrenmek gerekiyordu. Böyle bilgileri en gelişmiş uydular bile öğrenemezdi. Bu amaçları bilen kişilerden öğrenmek gerekiyordu.

Joe Walker teleobjektifi çifte ve görevliye doğru çevirdi. Yüz ifadelerini inceledi. Guadeloupe yapmacık bir şekilde sırtarak ayaklarına bakıyordu. Ama Alfonso'nun gergin yüz hatlarından ve sabit bakışlarından korktuğu belli oluyordu. Yürümeye başlamışlardı.

Joe Walker hemen bir şeyin aksadığını anladı. Görevli onlara eşlik etmesine rağmen çıkmalarına engel olmak istemiyordu. Tuhaf! Ama Lizbon'da her şey acayıptı. Öğleden sonra Portekiz'in en eski ailelerinden birinin ferdi olan bir kadının evine gitmişti. Kadın genç, çekici ve iyi yetiştirilmişti. Çok zengindi. Şaşkın bir uşak ona yüksek sesle "Dona Binhina Belçika'ya gitti" demişti. Sonra motosikletine binerken uşak koşarak gelmiş ve alçak sesle "Senyor, bayan tutuklandı, bir daha gelmeyin" demişti.

Guadeloupe, Alfonso ve teğmen kışlanın parmaklıkları kapısına ulaştılar. Joe Walker ile Guadeloupe gözgöze geldiler. Genç kadın hiç açık vermedi. Sanki Joe'ya itiraz etmemesi için yalvarıyordu. Adam biraz geriledi,

öfkeyle gözlüğünü taktı. Eğer kalabalık onun "faşist" olduğuna kanaat getirirse durum çok kötü olabilirdi. Karşı devrim girişiminden sonra öfkelenen aşırı uçlardaki partiler her yerde muhbirler, özellikle de CIA olduğunu sanıyorlardı. Amerikalıların hangi noktada zayıf olduklarını bir bilseler! KGB'nin ise uçaklar dolusu ajanı sahte görevlerle geliyordu. Askeri, kültürel, ekonomik, sosyal görevlerle... Aynen Moskova'daki Sirk gibi. Hatta Baikonour Uzay Üssü'nden bir kozmonot bile gelmişti.

Joe ağzının kuruduğunu farketti. Teğmen ağır makinelinin üzerine uzanmış olan askerleri bir işaretle çağırdı. Teker teker omuzlarında silahları, onların yanına geldiler.

Teğmenin geldiğini görünce MRPP'nin militanları slogan atmayı kesmişlerdi. Bir grup göstericinin arkasına gizlenen Joe Walker olup biteni izliyordu. Küçük grup parmaklıkları kapının önünde durdu. Görevli, Alfonso ve Guadeloupe ile sanki dostça konuşuyordu. Askerler ilk sıradaki göstericilerin arasına karışmış, bekliyorlardı. Derin bir nefes aldı. Sadece onlara eşlik etmişlerdi. Konuşulanları duyamayacak kadar uzaktaydı... Alfonso'nun hareketlerinden anladığı kadarıyla Mini Austin marka beyaz arabasını göstericilerin bulunduğu toprak yola park ettiğini söyledi. Teğmen emir verdi, askerler ilk sırayı yardılar ve beyaz Austin ortaya çıktı. Joe Walker durakladı. Şans eseri objektifinde teğmenin çember sakalını farketti ve resmini çekti. Çok genç ve düzgün hatlıydı.

Askerlerden biri kibarca Guadeloupe'a arabanın kapısını açtı. Genç kadının geniş eteği yerleri süpürüyordu. Küçük arabaya bindi. Her zamanki gibi gergin bir halde Alfonso öbür tarafa geçti ve kapısını açtı. Kalabalık sessizce çifti izledi. Guadeloupe kolyeleri, küpeleri ve kıyafetinin açıklığıyla bir soylunun

zerafetini simgeliyordu. Alfonso'nun ise bir mavi takım elbisesi ve kravatı vardı. Askerler olmasa sanki eğlenceye gidiyor gibiydiler.

Joe Walker tam motosikletini almaya gidecekken Alfonso'nun hareketlerindeki bir sertlikten dolayı durdu. Adam arkasına döndü ve gözgöze geldiler. Joe Walker onun çok korktuğunu anladı. Kalabalığa karışmaya uğraşırken donup kaldı. Boyunun uzunluğu gizlenmesini önlüyordu. Neyseki, MRPP'nin militanları gözlerini sevgili askerlerinden ayırmıyorlardı. Alfonso Austin'in koltuğuna oturdu ve kapıyı kapattı. Halbuki Joe'ya bildiklerini anlatmak için can atıyordu.

Tehlike işareti.

Küçük arabanın motor sesi duyuldu. Birkaç saniye sonra kurtulmuş olacaklardı. Joe onları otoyolda yakalamaya karar verdi.

Askerler sertliğe kaçmadan milleti dağıtarak arabanın önünde ilerlediler. MRPP'nin göstericileri uysal uysal iki sıra oluşturdular. Austin aralarından ağır ağır ilerliyordu. Hızlanmadan önce birkaç metre daha böyle gidecekti.

Her şey çok çabuk olup bitti. Joe Walker sakallı teğmenin üç askere yaklaşarak alçak sesle bir şey söylediğini gördü. Austin yirmi metre kadar uzaktaydı ve hızlanıyordu. Üç asker sakın sakın G 3'lerini omuzlayarak Austin'i hedef aldılar. Joe bir kâbus gibi silahların emniyetini açıp parmakların tetiğe dokunduğunu gördü. On beş kadar sağır edici patlama birbirini izledi. Sanki peşpeşe gök gürlemişti.

Austin yalpaladı ve kışanın duvarının yanındaki kapıda durdu... Joe, Guadaloupe ve Alfonso'nun koltuklarında hareketsiz duran siluetlerini seçebiliyordu. Kusmak istiyordu. Askerler atış poligonundaymışcasına sakın bir şekilde G 3'lerini indirdiler. Gösterici gruptan değişik çığlıklar yükseldi. Portekizliler kan

dökülmesini sevmiyorlardı. Devrimin başlangıcından beri sadece dört kişi ölmüştü... Teğmen sakın sakın ellerini ağzına götürdü ve kalabalığa yüksek sesle tek bir kelime söyledi:

— PIDE !

Salazar'ın gizli polisi Portekizlilerden hiç hoşlanmaz... Biraz sonra Austin'e saldırdılar. MRPP'nin küfredip bağırarak militanları arabayı yağmaladılar. Joe Walker da kalabalığın tesiriyle oraya yöneldi. Hâlâ bu vahşi katliamın sebebini anlamıyordu. Ateş açan askerler de ilerlemeye başladılar.

*

**

Guadaloupe kanlar içinde aralıksız bağıyordu. Tişörtü ve eteği berbat olmuştu. Askerlerden biri kapıyı açtı ve kadını dışarı çekti. Bir başka asker daha geldi. Linç etmek isteyen kalabalığı engellemeye çalışıyordu. Bir kız yüzüne tükürdü. Birdenbire teğmen ilk sıraları yardı ve geri çekilmelerini söyledi.

Guadaloupe kurtulmaya uğraşmadan başını sallayarak bağıyordu. Joe yaralarının ağır olup olmadığını anlamıyordu. Yalnızca sol yanağında bir mermi deliği ve sol elinin serçe parmağının eksik olduğunu gördü. İki asker onu koltuk altlarından tutarak kışlaya taşıyordu. Joe Walker Austin'e döndü. Yol meyilli olduğu için birçok mermi arabanın tepesinden girmişti. Arka cam sağlamdı. Ön cam ile sol kapı camı çatlaklardan ötürü matlaşmıştı. Alfonso direksiyona yapışmıştı. Sırtından kan akıyordu. Joe Walker gözlerini Alfonso'dan ayıramıyordu. Nihayet geriledi. Bir fotoğraf bile çekmeyi düşünmedi. Guadaloupe'a ne olduğunu öğrenmek istiyordu. Kalabalıktan sıyrılarak küçük grubu yakaladı. Hâlâ genç kadına tükürmeye devam ediyorlardı. Yüzü kan revan içindeydi ve şuurunu kaybetmişti.

Tüm cesaretini toplayan Joe, Guadaloupe ile askerlerden oluşan ve kışanın kapısına doğru ilerleyen küçük grubu geçti. İki asker yolunu kesti. Belkemiğine sert ve ılık bir şeyin değdiğini hissetti. Gözlerini çevirdi ve bıyıklı bir askerin omuzuna astığı namlusu hâlâ sıcak olan G 3'ü gördü. Teğmen ona yaklaşarak:

— Bir şey mi istemiştiniz, senyor? diye sordu.

Joe Walker çok az gerileyerek yutkundu.

— Bu kişilere niçin ateş edildi? Ben foto muhabiri ve...

Teğmen soğukkanlılığını kaybetmeden başını kaldırdı.

— Bunlar PIDE'nin ajanıydı. Onları cezalandırdık.

— Ama bu kadın yaralı, diye kekeledi, Joe.

— Tedavi edeceğiz. İşkenceci değiliz.

Joe Walker'a arkasını döndü ve Guadaloupe ile iki askerin eşliğinde kışlaya girdi. Joe grubun bir cipe yaklaştığını ve kadının araca bindirildiğini gördü. Cip hemen hareket etti, korna çalarak kapıya geldi. Geçerlerken Joe askerlerin arasında iki sivil gördü. Cip toprak yolu hızla geçti, otoyolda gözden kayboldu. Joe bir an tereddüt etti, sonra onları izlemenin tehlikeli olacağına inandı. Kalabalık hâlâ Alfonso'nun cesedinin bulunduğu Austin'in yanındaydı. Joe Walker düşünmeye çalıştı. Ne olursa olsun Steve Thomas'a haber vermeliydi. Guadaloupe ve Alfonso'ya böyle vahşice saldırıldığına göre çok önemli bir şey öğrenmiş olmalıydılar.

Tam giderken, binadan çıkarak çiftin öldürülmesini emreden teğmene yaklaşan bir sivil gördü. Kısa boylu, kel ve üzerine uymayan kahverengi elbiseli biriydi. Joe hemen durumu kavradı. Askerlerin dikkatini çekmemek için ağır hareketlerle objektifi iki adama çevirdi, mesafeyi sonsuza aldı ve deklanşöre bastı. Makinenin sesi kalabalığın uğultusunda kayboldu. Sivil kışlada

kaybolmadan önce emin olmak için üç poz daha çekti.

Sonra geriledi, kalabalığı geçerek motosikletine doğru uzaklaştı.

Kendi kendine kışlada nelerin olup bittiğini soruyordu. Guadaloupe ve Alfonso Sanchez nasıl tuzağa düşmüşlerdi?

Birçok asker meraklıların yaklaşmaması için Austin'i koruyordu. Yine de bir gösterici kırmızı boyayla kaportaya "PIDE" yazmıştı. Alfonso hâlâ direksiyona yaslanmış duruyordu. Sırtındaki kan lekesinin üzerine sinekler birikmişti.

Joe Walker biraz daha kamburlaştı. Terden pis gömleği vücuduna yapışmıştı. Austin'in yanındaki on sekiz yaşlarındaki velet askerlere doğru kırmızı bir bayrak sallıyordu. Öfkelenmişti. Cinleri öylesine tepesine çıkmıştı ki, motosikletini beş dakika uğraşmasına rağmen çalıştıramadı. Sonunda benzin musluğunu açmadığını farketti.

G 3'lerin patlaması hâlâ kulaklarındaydı.

II. BÖLÜM

Portatif perdenin üzerinde çok büyütüldüğü için niteliğini kaybeden fotoğraf gözüksü: Sırtı dönük Portekizli subayla konuşan bir adam. Resim yandan çekilmişti. Göbekli, kel, omuzları çökmüş birisiydi.

Lizbon'daki Central Intelligence Agency'nin Büro Başkanı Steve Thomas sakın bir sesle:

— Nicolay Grifanov'u tanırırsınız, dedi. KGB albayı, yabancı ülkelerdeki faaliyetleri yöneten Birinci Genel Direktuar'ın 5. Bölüm başkanı, Lizbon'daki görevi Sovyet Elçiliği'nin üçüncü sekreterliği. Özel eğitimi: sabotaj ve öldürme. Portekiz Komünist Partisi'ne Moskova'dan gelen yardımların saklandığı 6 no'lu çelik kapının anahtarı ondadır. Batı Almanya'da birçok cinayete, Meksika'da adam kaçırma ve Beyrut'taki Mirage Soygunu'na katıldı.

— Şayet Joe olmasaydı, Alfonso ve Guadeloupe Sanchez'in öldürülmelerinde KGB'nin parmağı olduğunu bilmeyecektik. Meslektaşları vahşiliği ve kabalığı yüzünden Nikolay Grifanov'a "Niekoulourny"* derler.

Fotoğraf birkaç saniye duvarda gözüksü. Sonra ikincisi verilene kadar kısa bir süre karanlık oldu.

Bütün gösterilerin yapıldığı Rossio Meydanı'nda, yanında bir piyangocu olan ve kalabalıkta ilerlemeye çalışan bir adam. İriyari, kıvrıkcık saçlı, ayağında bol paça bir pantolon, üzerinde de kısa kollu gömlek vardı. Kara gözlükler gözlerini gizliyordu. Fotoğraf teleobjek-

(*) Hódük.

tifle çekilmesine rağmen oldukça netti.

— Oleg Yefimoviç, dedi Steve Thomas. KGB'nin Lizbon'daki sömürge valisi. 1970'de bir gazetecinin kuşkulu ölümü üzerine Afganistan'dan atıldı. Yunanistan ve Kuveyt'ten de sürüldü. Lizbon'da kültür ataşesi. Portekizceyi oldukça iyi konuşuyor.

Fotoğraf kayboldu. Malko cebinden bir mendil çıkardı ve alnını sildi. Çok terliyordu. Dışarda ısı 38° idi ve ABD Elçiliği'nin bodrumundaki havalandırma iyi çalışmıyordu. Lizbon haziran, temmuz ve ağustosta yaşanabilecek yer değildi.

Duvar da başka bir belge gözüksü: Portekizli nöbetçinin binadan çıkışını aptal aptal seyrettiği, elinde siyah çanta tutan, üzerine uymayan bir ceket giymiş, kravatsız, göğsü bağı açık, kısa, tıknaz bir adam.

— Youri Frolov, dedi Steve Thomas. A Bölümü ve Birinci Genel Dış Harekâtlar Kısmı başkanı. Karşı haberalma uzmanı. Haftada iki kez Portekiz Ordusu'nun Beşinci Alay Komutanı Albay Goncalves ile yemek yer. Propaganda ve kültürel gelişmenin hızlandırılması ile görevli.

Yirmi saniye sonra yeni bir resim gözüksü. Modern bir binanın önünde arabaya binen daha genç ve Hitler bıyıklı birisi.

— İgor Vitali, dedi karanlıkta bir ses. Youri Frolov'un yardımcısı. Birinci Genel Dış Harekât'ta yüzbaşı. Bu, yabancı bir ülkedeki ilk görevi ve hakkında fazla bir şey bilmiyoruz.

Ekran bir süre beyaz kaldı. Sonra bir otelden çıkan üç erkeğin oluşturduğu bir grup belirdi. Malko midesinde bir karıncalanma hissederken Altis'i tanıdı. Kaldığı yerdı. Üç yabancı irilikleri, kötü giyimleri, ciddi yüzleri ve memur tipleriyle bir aileye benziyorlardı.

— Soldaki Radko Hotovi, dedi Steve Thomas. Çeklerin gizli servisi olan Statni Tanjna Bespecnost'da

(STB) yüzbaşı. Buradan önce Yemen’de görevliydi ve hükümete başkaldıran asilere araç gereç sağlıyordu. Sürüldü. Lizbon’da Altis Otel’inde kalıyor ve diğer iki arkadaşı gibi o da kendini bir araç gereç firmasının tanıtıcısı olarak gösteriyordu. Gerçek kimliklerini bilmiyoruz, ama onlar da STB’ye bağlılar. Üç haftadır Lizbon’dalar ve neler yaptıklarını bilmiyoruz.

Resim kayboldu. Ekran yine beyaz kaldı.

Sonra Steve Thomas son derece ciddi bir tonla:

— Ve şimdi de nişanlız güzel Natalya Grifanov, dedi.

Kısa saçlı, sarışın bir genç kadın bütün ekranı kapladı. Kalkık bir burnu, çıkık elmacık kemikleri vardı. Dörtgen yakalı çiçekli elbise giymişti. Fakat elbisesi biraz fazla toplu olan vücudunu ve aşırı cazibesini gizleyemiyordu. Gülüşü bile tahrik ediciydi. Fotoğraf bir dakika kadar duvarda kaldı. Malko film odasının kapısının açıldığını duydu, içeri birisi girdi ve arkasına oturdu.

Nihayet ışıklar yandı.

Malko ayağa kalktı ve yeni geleni görmek için arkasına döndü. Adam da ayağa kalktı ve elini SAS’a uzattı.

— İbrahim Salvador.

Çam yarması gibiydi, yüzü kırış kırış ve yanık, gözleri ise açık renkti. Tokalaşırken Malko’nun elini acıttı.

— İbrahim Brezilyalı, Rio’da Şirket adına çalıştı, dedi Steve Thomas. Buraya bize yardım etmek için geldi.

İbrahim zoraki bir şekilde gülerken köpek dişlerini gösterdi. Onun yanında Steve ufak tefek kalıyordu. Gri gözlerinin altındaki torbalar, kırışmış saçları ve sırtışıyla gizli ajandan çok bir sefahat adamına benziyordu. Ama yine de işini biliyordu. Geleli on bir ay

olmuştu ve zor şartlar altında boşa geçen zamanı kapatmaya çalışıyordu.

— Kısa sürede işe başlayacağınızı umarım, dedi Steve Thomas SAS’a. Karşımızdakiler yabana atılacak cinsten değil, çabuk olmalıyız! Neyseki gizli silahımız var. (Ağzını çarpıttı.) Gerçekten de gizli kaldığını umalım.

Malko Lizbon’a geleli bir hafta olmuştu. Altis Otel’ine yerleşmiş ve Viyana şubesinin öngördüğü gibi kendini Alman ekonomi uzmanı olarak tanıtmıştı. ABD Elçiliği ve Şirket ile çok az temas kurmuştu. Hareketinden iki gün önce basit bir görevle Yunanistan’a gitmesi için Liezen’deki şatosundan çağırılmışlardı.

Amerikalılar Natalya Grifanov ile aylardan beri bağlantı kurmuşlardı. Bu bağlantı, kadın kocasıyla Portekiz’e gelmeden önce Moskova’da sağlanmıştı. Natalya Batı’ya geçmeyi reddetmişti. Tabii ki, konu KGB’nin üst düzey görevlilerinden birinin karısı olunca CIA çok kuşku lu oluyordu. Kadın bir kışkırtıcı veya ikili oynayan bir casus olabilirdi. SAS yapılan gizli pazarlıkları ve kontrolleri bilmiyordu, ama Steve Thomas Langley’in* bu harekât için yeşil ışık yaktığını söylemişti. Şirket Lizbon’da zor durumdaydı. KGB’nin asıl amacını bilmiyorlardı. KGB yanlısı ve Portekiz komünistlerinin bulunduğu çevreye yapılan bir sızma girişimi üç hafta önce Alfonso Sanchez’in ölümü ve karısının kaybolması sonucu, başarısızlığa uğramıştı. KGB’nin Lizbon’daki oyunlarına en iyi karşı koyma yolu “Natalya Harekâtı”nı başarmaktı. Şayet Rus kadın dürüst ise, değerli bilgiler verebilirdi. Ama CIA ihtiyati tedbir olarak Natalya ile bağlantıyı Malko’nun kurmasına karar vermişti. Böylece KGB ile Amerikalılar arasına bir barış alanı konuluyordu. Hiçbir şekilde CIA Portekiz’de bir Rus kadının taraf değiştirmesi

(*) CIA’nın Merkezi.

olayına resmen karışmamalıydı... Bunun yanında SAS çocukken Rusça öğrenmişti, bu da bağlantıyı sağlamada büyük kolaylıktı. Natalya ana dili dışında yalnızca birkaç kelime İngilizce ve Portekizce konuşabiliyordu.

Malko Natalya'ya üç kez Amerikan Elçiliği'nin verdiği resmi ve diplomatik kabullerde rastlamıştı. Birkaç kez bakışmışlardı ve Rus kadının kendi bal rengi gözlerinin cazibesine kapıldığını anlamıştı...

Ayarlanması gereken son bir konu kalmıştı. Natalya bağlantıyı sağlam bir şekilde kurmalıydı. SAS kazara yoluna çıkacaktı. Kadın bundan önceki üç karşılaşmayı da göz önünde bulundurarak bunun bir rastlantı olmadığını anlayacaktı... Daha sonra kadının uygun durumu seçmesini beklemek kalıyordu. Çok önceden şifre verilmişti. Grifanov'ların Volga'sının arka camında bir çiçek buketi unutulduğu zaman, o gece Natalya gitmeye hazır demektir.

Steve Thomas SAS'ı uyarmıştı. Bu tip olaylar haftalarca hatta aylarca sürebilirdi... Bu da CIA'nın işine gelmiyordu.

— İyi, Natalya hakkında bilgi vermeme izin verin, dedi Amerikalı. Moskova'da adamlarımızla önce o bağlantı kurdu. İki yıl önce Niekoulturny ile evlendi. Bu bile başlı başına kaçmak istemesine yeterli olacak bir nedendir... İlişkilerimiz sayesinde bunun ikinci evliliği olduğunu ve daha önce de Leningrad'da oturan bir Sovyet fizikçi ile evlendiğini öğrendik. Adamın kimliğini tam teşhis edemedik. Altı ay sonra adam bir kaza sonucu öldü, iki ay geçtikten sonra da Natalya Grifanov ile evlendi. Bir KGB görevlisi ile evlenmesini yabancı bir ülkeye giderek Sovyetler Birliği'nden kurtulmak umuduna bağlıyoruz... Doğu'da olanlardan deliye döndüğünü ve Moskova'da karaborsacılıktan tutuklandığını biliyoruz. Kocasını araya girince hemen serbest bırakıldı. Lizbon'daki parfümeri ve konfeksiyon

mağazalarında ne bulursa alıyor. Rus kesiminde Natalya'nın birçok macerası varmış. Erkeklere çok düşkün, bu da kararını vermesini çabuklaştırmak için sizin lehinize bir durum.

SAS sırtıttı. Birisini pohpohlamaktansa pohpohlanmak daha iyiydi...

— Şimdi, dedi Steve Thomas, bütün söyledikleri yanlış olabilir. Belki de Natalya bize güzel bir tuzak hazırlayan mükemmel bir KGB casusudur...

— Bana karşı, diye düzeltti Malko.

Steve Thomas cevap vermedi.

— İbrahim size yardım edecek. Ülkeyi terkedene kadar Natalya'yı saklayacağımız emin yeri o buldu. Eğer olaylar düşündüğümüz gibi gelişmezse sizi korumakla görevli.

SAS ihtiyatlı davranarak otomatik silahları kullanmayı bildiği kadar iyi ütü de yapan sadık yardımcısı Elko Krizantem'i de Lizbon'a getirmişti. Ama Elko özellikle silahları tercih ederdi...

— İrtibatı Joe Walker sağlayacak, dedi Steve Thomas.

Koridor tarafındaki kapıyı açtı ve seslendi.

— Joe, içeri gel!

Fotoğrafçının girebilmesi için kenara çekildi. Mutlu bir edayla güldü.

— Size en iyi casusluk fotoğrafçısı Joe'yu takdim ediyorum.

Adamın garip bir hali vardı. Boyu iki metreye yakındı, blucin bir takım elbise giymişti. Göbeği ise gömleğinin düğmelerini geriyor, numaralı gözlüğü çapaklı gözlerini gizliyordu. SAS adamın kırmızı şakaklarını görünce sudan başka bir şey içmediğini anladı... Gülmeye başladığında kırık dişler gözüküyordu...

— Joe her tarafta dolaşır, dedi Amerikalı. CORCON ona basın kartı verdi. Genellikle KGB'deki dostlarımızı

izler. Bizi ilgilendiren Rusların hemen hemen hepsi, Portekiz Komünist Partisi Merkezi'nin bulunduğu sokağa paralel olan, arenaların karşısındaki Julio Dinis Caddesi'ndeki üç yeni binada eşleri ve çocuklarıyla birlikte yaşıyor. Yalnızca elçi Lapa'da bizimkine yakın bir yerde oturuyor.

— Zevkli adammış, dedi Malko.

Lapa kötü kaldırımli küçük sokakların ve yabani otların istila ettiği, eski evlerin bulunduğu Tajo'nun üzerinde bir tepeydi.

Steve Thomas bir sigara yaktı ve gözlerini ovuşturdu.

— On yıllık görev süremde bu kadar çok KGB ajanını bir arada görmedim, diye içini çekti. Bahsettiklerim daha önce kimliklerini saptadığımız yaşlılar! Bir de Sovyetler Birliği'nden ilk kez görevli olarak çıkan gençler var. Joe'nun fotoğraflarını, telefaksla arşivde bulunanlarla karşılaştırmaları için Washington'a gönderiyorum. İyi sonuçlar alıyoruz... dedi Steve.

— Şu Natalya Grifanov'u ne yapacağız? dedi SAS.

Steve Thomas gözlüğünü taktı ve:

— Guadeloupe Sanchez'i bulmaya çalışın, dedi. Kocasının öldürüldüğü ve kendisinin de kaybolduğu gün en iyi haber kaynakları olan 1. Ralis'in kışlasındalardı. Komünist partisi üyesi olan subay, darbeden önce ordunun 2. Büro'sunda çalışıyordu. Muhakkak çok önemli bir şey öğrenmişlerdi. Ne olduğunu çabucak bulmalıyız.

— Kadını öldürmüş olabileceklerine inanmıyor musunuz?

SAS Steve Thomas'ı çok iyimser buluyordu.

— Öyle olamayacağına inanmanızı sağlayan bazı sebepler var, dedi Amerikalı. Ancak nerede olduğunu Tanrı bilir! (Saatine baktı.) Hey, yemek saati, dedi. Devamını size açıklayacağım. Beni Evens Sokağı'ndaki Gremio Litterario'da bulun.

Malko, İbrahim Salvador ve Joe Walker ile tokalaştı.

Steve Thomas onunla birlikte koridora çıktı ve ceketini giydi.

— Yardımcınız nerede?

— Altis'de. Ona haber vermem gerekli, büronuzdan telefon edeceğim.

Elko, Malko ile birçok görevde resmen işbirliği yapmasına rağmen Şirket'in tüzüğü gereğince resmi toplantılara katılması yasaktı. SAS Altis'in telefonunu çevirdi ve Krizantem'in odasını istedi. Elko hemen cevap verdi.

— Altesleri'nin bana ihtiyacı var mı?

Kalın sesi Steve Thomas'ın odasında yankılandı. Elko Krizantem tehlikeli durumlar ya da yabancıları etkilemek gerektiği anlar için yetiştirilmişti. Acımasızlığı ve Malko'ya olan sadakati onu korkunç bir müttefik yapmıştı. Türkiye'de komünistler ailesini yok edince, soldan nefret eder olmuştu... Bununla birlikte Amerikalılar ile olan ilişkileri de mükemmel değildi.

— Şu an için yok, dedi SAS. Mundial'de kalan Chris ve Milton ile yemeğe gidebilirsiniz...

Malko Krizantem'in lafının yarıda kaldığını hissetti. Chris Jones ve Milton Brabeck birçok görevde kendisine yardım etmişlerdi. Zor durumlarda harikaydılar, hele onların kaba güçlerine biraz da aydın oluşları ve bir uçak gemisi eklenince her şey daha iyi oluyordu. Steve Thomas onları şimdilik geride, el altında bekletiyordu. Eski şehrin göbeğindeki Mundial isimli otelde kalan CIA'nın iki gorili ondan kuşkulaniyordu. O da adamların ruhen ne derece sağlam olduğunu bilemiyordu. Aynı şey ilk defa İstanbul'da karşılaştıklarında da ortaya çıkmıştı. Chris Jones Malko'yu asmaya kalkan Elko'yu kurşunlamak istemişti. Bunlar çarçabuk unutulmuş gerçek sevgi yaralarıdır...

— Eğer Alteslerince bir sakıncası yoksa buradâ kalıp dönüşlerini beklemeyi tercih ederim, dedi Krizantem.

Malko pembe tuğlalı Amerikan Elçilik binasının bulunduğu Duque de Loulé adlı yokuştaydı. Asık suratlı ve uyanık, üniformalı birkaç polis etrafta kol geziyordu. 25 Nisan Devrimi'nden sonra hiçbir etkinlikleri kalmamıştı. Polisler en ufak bir suç işlemeye kalkana müdahale ettiklerinde bile faşistlikle suçlanıyorlardı... SAS 504'üne bindi. Steve Thomas'ın siyah Ford'u hareket etmişti bile. Resmi görevi ticaret ataşesiydi, bu da ilişki kurmasını kolaylaştırıyordu.

Malko elçilikteki toplantıya çağrılınca çok şaşırды, Steve ise her zamanki gibi sırttı.

— Kim olduğunuzu biliyorlar... KGB de iyi çalışıyor. Ama ne yaptığınızı bilmiyorlar. Sahte kimliğiniz Portekizliler için. Aslında öyle fazla katı değillerdir, tabii sözlerine kulak vermezseniz. Öyle olmasaydı Joe çoktan ölmüştü.

SAS şehre doğru giden Libertade Caddesi'ni geçti. Yakıcı bir güneş milyonlarca fakirin bulunduğu Lizbon'daki kızıl evlerin tepesindeydi.

III. BÖLÜM

— Portekiz çok karmaşık bir yerdir, diye içini çekti Steve Thomas.

İlginç yer. Malko etrafına bakındı. Lizbon'un en seçkin kulübü Gremio Litterario kırmızı kadife halıları, barı ve insanların içine gömülerek dedikodu yaptıkları büyük deri koltuklarıyla sanki geçen yüzyıldan kalmış bir yer görünümündeydi. Kalın duvarlar eski rejimin izlerini taşıyordu. Parke yemek salonu her gün ağzına kadar dolup taşıyordu. Şimdi ise koskoca kütüphane toz içindeydi, eskrim salonu bomboştu, berberin ise müşterisi yok gibiydi. Kuyruklu giysileri olan uşaklar hâlâ ağırbaşlı ve saygılı davranıyorlardı, ama yine de burası bir cenaze evi havasından kurtulamıyordu. Çiçek bahçesine açılan verandadaki masaların büyük bölümü boştu.

Değerli eşyaların sergilendiği odalarda serin olmalarına rağmen kimsecikler yoktu. Santralci işinin başındayken tırnaklarını düzeltiyordu. Lizbon'un bütün dedikodularının öğrenilebileceği Gremio Litterario yeni düzene bir dinazor gibi yabancı kalmıştı.

Malko iyi soğutulmuş şarabından bir yudum içti.

— Ne demek istiyorsunuz?

Amerikalı da kadehinden bir yudum aldı ve sırttı.

— Hiç kimsenin kesin bir fikri yok ve her şey durmadan değişiyor. Kâğıt üzerinde devleti idare eden Devrim Konseyi. Silahlı Kuvvetler Harekâtı, MFA'nın oluşturduğu konsey. Ancak MFA'nın içinde o kadar çok ve değişik eğilim var ki, birbirlerini baltalıyorlar.

Olayların ters döndüğünü gören bir kısım, idareyi sınıfsız bir devlet anlayışında olan “üçüncü dünya” partilerine bırakmak istiyor. En tehlikelileri ve en iyi teşkilatlanmışları ise komünistler. Hemen bankaları ve bazı teşekkülleri devletleştirdiler, basına sansür koydular, az da olsa radyoyu denetliyorlar. Tabii ki, KGB ve Portekiz Komünist Partisi işbirliği yapıyor. Devrim Konseyi’nin laik kolu olan COPCON’u dolduruyorlar. Hainleri onlar yakalıyorlar. Hain olmak içense bazen kentsoyluluğun simgesi olan kravat takmak bile yeterli.

— Bu durumda siz ne yapıyorsunuz?

Amerikalı yorgundu ve dalgın dalgın bir heykele bakıyordu.

— Fazla bir şey yapamıyoruz. Doğrudan müdahale etmemiz zor. Seçimlerde bazı partilere yardım ettik. Maddi ve fikirsel yardım. Ne yazık ki, kimse o partilere oy vermedi. Sol ise her gün daha da çok yayılıyor. Kuzey hariç.

— Komünist bir karşı darbeden mi korkuyorsunuz?

Steve Thomas başını salladı, Tajo’daki gemilere bakıyordu.

— Evet. Moskova’daki kaynağımızdan aldığımız haberlere göre, Sovyet Hükümeti’nin resmi politikasına rağmen KGB kanlı bir darbeye hazırlanıyor. Sanchez’ler de bu bilgiyi araştırıyorlardı. Bu işi Natalya Grifanov ile sürdürmeliyiz. Yoksa kötü bir sürprizle karşılaşırız. Ruslar her şeyi Portekizlilerin yaptığını ileri süreceklerdir.

Garson kocaman bir ızgara balık getirdi ve önlerinde kesmeye başladı. Adamın işi bitince Malko söze girdi.

— Şu Joe Walker sizin için değerli işler yapıyor.

Steve Thomas güldüğü zaman sevimli bir yılana benziyordu.

— Ülkeye dönüş biletinin bedelini ödüyor. Almanya’

da bazı sorunları oldu. Uyuşturucu, ırza geçme, döneklik gibi. Ne yazık ki, geri dönüyor. Sanchez olayı gözünü korkuttu.

SAS yemeğe başladı.

— Natalya’nın çok şey bildiğine emin misiniz?

— Hiçbir şey bilmiyorum, dedi Amerikalı. Ama muhakkak bir şey biliyordur. Hiçbir muhbirimiz Guadaloupe Sanchez’in izini bulmayı başaramadı. Bu olaya KGB’nin karıştığını biliyoruz. Herhangi bir COPCON Kışlası’nda onu saklıyor olabilirler. 1. Ralis en uç düşünceler de dahil olmak üzere tüm solcuların bulunduğu yerdir. Birkaç ay önce elçimize Şirket üyesi olduğunu ileri sürerek savaş açan da onlar.

Karanfil devrimi çok gerilerde kalmıştı !

Steve Thomas saatine baktı.

— Biraz sonra, her pazartesi olduğu gibi, Natalya Grifanov Republica Caddesi’ndeki berberine gidecek. Tabii ki, yanında başka bir Rus kadın daha olacak. Hiçbir zaman yalnız çıkmaz. Yolda onun karşısına çıkın. Böylece her şeyin yolunda olduğunu ve onu beklediğimizi anlayacaktır. Belem Sarayı’ndaki ve Polonya Elçiliği’ndeki davetlerde sizi gördü. Sonra oynama sırası ona gelecek. Joe köşede. Tabii olun ve dikkat çekmeyin. Sizin orada rastlantı eseri bulunmadığınızı anlayacak...

Sıcak kahvelerini yudumlamaya başladılar. O kadar kötüydü ki, Malko ancak bir büyük bardak Contrex ile kahvesini içebildi. Sonra barın koltuklarına geçtiler.

Biraz sonra bir garson, gümüş tepsinin içinde bir şişe konyak getirdi. 25 Nisan’dan önce Fransa’dan ithal edilmiş Gaston de Lagrange konyacı. Steve Thomas tadına baktı.

Saygılı ve nazik bir Portekizli Steve Thomas’ın elini sıkı.

— İşler nasıl? dedi Amerikalı.

— Pek iyi değil, dedi müdür. Kulübün fazla Marksist olmadığını yaymak lazım...

Üyelerin çoğu ya tutuklanmış ya da kaçmıştı. Bin yedi yüz kayıtlı kişiden bini kalmıştı.

Portekizli siyah gözlüklü güzel bir kadını ağırlamak için uzaklaştı.

— Bir gün kapalı kapılarla karşılaşacağız. Ülke boşalıyor, dedi Steve Thomas.

SAS'a doğru eğildi ve yan masalardan birinde oturan yaşlı, iyi giyimli, uzun boylu, karamsar yüzlü bir adamı işaret etti.

— Bu Portekiz'in en büyük zenginlerinden Julio de Larvalho'dur. COPCON, sanat eserleri koleksiyonlarını ülkeden çıkartmasını yasakladı. Lizbon'da Rolls Royce kullanmaya hâlâ cesaret edebilen tek kişidir. Her an tutuklanmayı bekliyor. Gidebilirdi, ama koleksiyonlarını bırakamıyor...

— Onu tanıyor musunuz?

— Her gün buraya gelir, dedi Steve. Arasına gevezelik ederiz. En iyi arkadaşlarından biri, Devrim Konseyi Üyesi. Henüz tutuklanmama sebebinin bu olduğunu sanıyorum...

Malko Lizbon'un bir cadı kazanına dönüştüğünü anlayınca acı duydu.

Saatine bakan Steve Thomas hesabı istedi. Uşak kayboldu. SAS'a:

— Bocagio Sokağı ile Republica Caddesi'nin köşesinde yarım saat sonra randevunuz var. Sizi Joe bekliyor. Sonra Altis'e gidin ve İbrahim'i bulun. 807 no'lu odada.

— Orada ne arıyor?

Steve Thomas yine sırtıttı.

— Brezilya Elçiliği bize yardım ediyor. Brezilyalılar olayların buradaki gidişatını beğenmediler. Bizden daha ölçülüler... Bana sakın telefon etmeyin! 5. Bölüm tüm

konuşmaları dinliyor.

İhtiyar milyarder, önünden geçerken Steve Thomas'a dostça bir el hareketi yaptı. Sonra yaşına aldırmaksızın yerinden fırladı ve elini sıktı. Amerikalı onları tanıştırdı.

SAS Julio de Carvalho'nun içini okumak istercesine baktığını hissetti. Kılığı kıyafeti ile eski gravürleri andırıyordu. Yüzünden zekâ fışkırıyordu. Daha sonra Malko'ya mükemmel bir Almancayla "hoş geldiniz" dedi. Konuşurken ağzının kenarında beyaz bir salya gözüktüyordu.

— Sizinle daha önce tanışmadığım için çok üzgünüm. Size ancak ölmek üzere olan bir Lizbon gösterebiliyorum. Ama çalınmadan veya tahrip edilmeden koleksiyonlarımı size göstermek benim için mutluluktur... Marques de Abrantes Sokağı'nda oturuyorum. Beni herkes tanır... Beklerim. Öğleden sonraları evdeyim...

Eli bir bayaninki kadar yumuşak ve düzgündü. Tam uzaklaşırlarken adam onlara doğru eğildi ve şeytanca bir gülümsemeyle:

— Şimdi COPCON'a ne diyorlar biliyor musunuz? dedi. "Come Organisar PIDE Con Otro Nome..." COPCON bunun baş harflerinden oluşmuş.

Şakadan hoşnut olarak oturdu. Girişteki avlunun önünden geçerken, Malko:

— Bana daha önce onun homoseksüel olduğunu söylememiştiniz... dedi.

— Anlama yeteneğinizi sınamak istedim, Lizbon'un en ünlülerinden biridir. Çok iyi bir eğitim görmüştür.

SAS çantasını almak için aynı zamanda vestiyer olarak da kullanılan telefon santralına yaklaştı. Memure onu görünce yerinden kalktı ve emaneti getirdi.

(*) PIDE başka bir adla nasıl düzenlenebilir?

Gremio'ya daha önceki gelişlerinde kadını bir kütüğe benzetmişti. Oysa şimdi baldırlarının yarısına kadar gelebilen mavi mini elbisesiyle uzun bacaklarını farketmişti. Belinde kalın bir kemer vardır. Bu, yetişkin ifadesine ters düşüyordu. Küçük burnu, ince kemikleri ve çıkık elmacık kemikleriyle çok sevimliydi. Arkaya taralı siyah saçları ve gözleri ciddi ve ağırbaşlı bir ifade veriyordu. Ancak kalın dudakları çok çekiciydi.

Çantayı Malko'ya verdi ve sırtarak kulübesine gitmek için arkasını döndü.

SAS ondaki bu genç kız hatlarının yanı sıra açıklanamayacak bir şeylerin var olduğunu hissetti. Gremio Litterario'dan çıkarken arkasına baktı ve kadının kendisini izlediğini gördü. Kız hemen kafasını çevirdi.

— İyi şanslar, dedi Steve siyah Ford'una gitmeden önce.

Çantayı 504'ün arka koltuğuna atan SAS yanında beyaz bir şey olduğunu farkettiler. Çekince katlanmış bir kâğıt olduğunu gördü. Açtı. İçinde büyük harflerle yazılmış bir kadın yazısı vardı. AMELYA, Rigueira Sokağı, 67, üçüncü kat.

Şaşırarak Malko kâğıdı cebine koydu. Bu mesajı ancak santraldaki esmer kız koyabilirdi. Hangi sebeple? Geriye dönüp sorabilirdi. Ama zamanı kısıtlıydı. Bu muammayı sonra çözecekti.

Dar sokaklar ağına daldı. Tramvay ve yeşil otobüsler ağır ağır ilerliyorlardı. Lizbon dar sokakları, irtifa farkları, kalabalığıyla şehir mimarisi için bir kâbustu. Nihayet geniş Avenida do Libertade'ye çıktı. VII. Edouard Parkı'na kadar gitti ve arenalar yönüne saptı.

Joe Walker söylenen yerde, bir bakkal dükkânının önündeydi. Arabaya yaklaştı ve sağ avucuyla bacaklarının arasını kaşdı.

— Tüm Portekizliler cinsel organlarını kaşıyarak

vakit geçirirler, dedi. Dikkati çekmemek için onlar gibi davranmak lazım.

Malko içinden Joe'nun yöresel adetlere uymak için fazla bir çaba sarfetmesi gerekmediğini düşündü...

*

**

Joe Walker teleobjektifini indirirken:

— İşte oradalar, dedi. Gidin.

504 Rusların evinin bulunduğu Dinis Sokağı'ndan iki blok ötede, Natalya Grifanov'un gideceği berberin yakınına bırakılmıştı. Arenalar kızıl camiye benziyordu.

SAS Dinis Sokağı'ndan çıkarak sola sapan ve kendilerine doğru gelen iki kadını gördü.

504'ünden indi, Republica Caddesi'ni geçti ve kadınlarla karşılaşmak için yürümeye başladı. Bu çok kolay bir işmiş gibi gözüküyordu. Ama meslek yaşamı boyunca en büyük tehlikelerin de böyle anlarda ortaya çıktığını öğrenmişti.

Kavurucu güneşin etkisiyle gözlerini kısıtı ve kendisine doğru gelen iki kadını gördü. Vitrinlere bakarak acele etmeden yürüyorlardı. Malko da yavaşladı. Natalya Grifanov vitrinlere yakın yürüyordu. Sarı saçları, çilleri, ince uzun vücudu ve vücudunu sınıksız saran çiçekli elbisesiyle çok cazipti. Yanındaki ise tam tersine pasaklı bir kadındı. Dudaklarını sıkışmış, gözleri fıldır fıldır, sanki birçok tehlike onu tehdit ediyormuşçasına yürüyordu. Tam kadınlar hapishanesine gardiyan olacak tipti.

SAS bir dericinin vitrini önünde durdu ve kadınları göz hapsine aldı.

Natalya Grifanov onu farketmemişti ve el kol hareketleri yaparak üzerine doğru geliyordu. Otuz saniye sonra sağ göğsü Malko'nun ceketine sürtündü.

Hemen döndü ve geçmeleri için yol verirken mümkün olduğunca sevimli bir tavır takınarak özür

diledi.

— Bağışlayın beni, bayan.

Gözgöze geldiler. Natalya'nın yeşil gözlerinde önce ilgi, sonra da şaşkınlık belirtileri gördü.

Pasaklı kadın ise ona ters ters baktı ve Rusça küfür etti. Natalya Grifanov başını çevirdi. Kadın onu çekiştirmeye başlamıştı. İnsiyaki olarak genç kadının güzelliğine kapılan bir serseri gibi yollarını kesti. Natalya'nın dolgun kalçaları onu çıldırtmak istercesine sallanıyordu. Yanındaki kadın döndü. SAS kadının Natalya'ya Rusça bir şey sorduğunu duydu.

— Onu tanıyor musun?

Natalya bu serseriye ilk kez gördüğünü söyledi.

Ama bu cevap diğerini tatmin etmedi ve SAS'a bakmak için defalarca arkasına döndü.

Natalya berberin kapısını itti ve yok oldu. Pasaklı kadın daha önce girmişti. Dükkânda kaybolmadan son bir kez Malko'ya baktı ve sırtıttı.

SAS arabasına dönmeden önce bir blok daha ileri gitti. Joe Walker kırık dişlerini gösterdi.

— Sürüyle resim çektim. Hoşunuza gidecek.

KGB onlardan daha güçlüydü. SAS hareket etti. Dinis Sokağı'ndan geçerken köşedeki apartmana baktı. Grifanov'lar orada oturuyordu.

Republica Caddesi'ndeki yaya kaldırımı sürekli devam ettiği için Dinis Sokağı'nın sonu araba trafiğine kapalıydı. Burnu caddeye dönük yeşil Volga orada duruyordu.

— İşte araba, dedi Joe Walker. Kadın çok az kullanıyor.

Şehir merkezine inmek için dönmeden evvel bir süre düz gittiler.

— Beni aldığınız yere bırakın, dedi Joe. Motosikletim var.

Tam onu bırakırken Malko:

— Rigueira Sokağı'nın nerede olduğunu biliyor musunuz? dedi.

— Alfama'da, Castelo Sao Jorge'ye çıkan dar yollardan biri. Arabamızı bırakıp taksiyle giderseniz daha iyi olur. Oralar tam bir keşmekeştir.

— Mersi, dedi SAS. Steve'e her şeyin yolunda gittiğini söyleyin. Bu gece burada bir tur atacağım...

Joe'yu bıraktıktan on dakika sonra Libertade Caddesi'ne paralel Castilho Sokağı'nda Altis'in karşısında 504'ü park ediyordu. Bir taksiye bindi ve Amelya'nın adresini verdi. Eski siyah yeşil Mercedes'in şoförünün sıcaktan canı çıkmıştı. Ayrıca 25 Nisan'dan önceki dönemden de daha mutlu değildi.

IV. BÖLÜM

Malko yassı tabancasının belinde sağlam bir şekilde durup durmadığını yokladı. 67 no'nun giriş koridorunda durdu ve Alfama Dağı'na çıkan dik yokuşa baktı.

Burası trafiği az, sokaklarda veletlerin oynadığı ve süslü püslü evlerin bulunduğu bir mahalleydi. SAS koridorda ikinci kata çıkan dar merdiveni gördü. Üst kata nefes nefese vardı. Basamaklar pırıltılıydı. Cila ve yanık yağ kokusu yayılıyordu. Üzerinde isim olmayan tek bir kapı bulunuyordu. Arkasında ne vardı acaba? Telefon memuresinin davet şekli garipti. Niçin böyle muammalı bir şekilde irtibat kurmuştu? Ama Lizbon'da acayip olan çok şey vardı... Şehir memnun olmayanların, sabotajcılarının, komplocularının ve jurnalcilerin bulunduğu dev bir kazandı.

Kapıyı çalar çalmaz ayak sesleri duyuldu. Kapı açılınca Gremio Litterario'nun telefon memuresi gözükte. Üzerinde aynı beyaz tişört, mini eteği ve yüksek tahta topuklu ayakkabıları vardı. Sütyen takmamıştı. Malko'yu görünce sanki kıyafeti çok açık saçıkmiş gibi kıpkırmızı kesildi ve olduğu yerde kaldı. Ağzı açıldı, ama tek bir kelime çıkmadı. Sonra zar zor kendini topladı. SAS'a girebilmesi için yol vermek amacıyla geri çekildi.

— Amelya mısınız?

— Evet, girin.

Yerde eski halıların serili olduğu bir oturma odasına girdi. Açık pencereden Lizbon ayaklar altındaydı.

Bağrıışan insanlar ve ağlayan çocuklar vardı. Daire küçüktü, ama eski eşyalar biblolar ve canlı renk boyalarla çok süslü püslüydü.

Portekizli kadın soğukkanlılığını kazanmış gibiydi, fakat ortam hâlâ gergindi. Sökük yastıklı bir divan gösterdi.

— Oturun..

Sırtını SAS'a dönerek eğildi, farkında olmadan kalçalarını sergilemişti, alçak bir mobilyadan bir şişe aldı.

— Yıllanmış bir şarap, seveceğinizi ümit ederim, dedi.

Bardakları aldı, ağzına kadar doldurdu ve birini Malko'ya uzattı. Hâlâ Amelya'nın kendisini niye çağırdığını bilmiyordu, kadın ona sanki uzun süredir tanıyormuş gibi davranıyordu.

Daha kadehini ağzına götürürken, kadın kendi içkisini bitirmiş ve bardağını masaya koymuştu.

— Güzel.

— Burada yalnız mı oturuyorsunuz? dedi SAS. (Bunu bir şeyler söylemiş olmak için söylemişti.)

Portekizli cevap vermeden bir bardak daha içki doldurdu.

— Evet.

Yeniden içkisini bir dikişte sarhoş olmak istercesine içti. Gözleri parlamaya başlamıştı. Arkasına yaslandı. Malko çıkık göğüslerini rahatça görebiliyordu. Üst dudağında ter damlaları belirmişti. Sanki korkuyordu. SAS dikkatle onu inceliyordu. Kadın başını ona doğru çevirdi. Üst dudağı asabi bir hareketle yukarı doğru kıvrılmıştı. Dudaklarını yaladı ve:

— Paranız var mı? diye sordu.

Malko öyle şaşırmıştı ki, hemen cevap vermedi. Kadın ne kadar istediğini söyledi.

— İki bin esküdo.

— Niçin bana bu soruyu sordunuz! dedi SAS:

Amelya cevap vermeden divandan kalktı, eteğini yukarı çekti, hafif yanık teni kasıklarına kadar ortaya çıktı, sonra bir tek hareketiyle ufacık külotunu sıyırdı ve odanın öbür ucuna fırlatı.

Sağ elini Malko'ya doğru uzattı ve önünde durdu.

— Bana şimdi iki bin esküdo verin.

— Size iki bin esküdo vermemi niçin istiyorsunuz?

Amelya omuz silkti.

— Enayilik etmeyin, buraya sevişmeye geldiniz, değil mi?

Divana otururken SAS'ın sağ elini aldı ve kendi sağ göğsüne koydu.

— Göğsümü beğendiniz mi?

Malko şaşırılmıştı. Tüm hareketlerine rağmen Amelya ne bir orospu gibi konuşuyor ne de davranıyordu. Daire tam bir soylu evini andırıyordu, bir fahişe garsoniyerini değil. Hareketlerinde garip bir şeyler vardı. SAS yavaşça elini çekti.

— Niçin oyun oynuyorsunuz?

Amelya cevap vereceğine Malko'yu divana yatırma-ya çalışıyordu. Eteği iyice yukarı çıkmış, beline kadar sıyrılmıştı. Rahatsız olan Malko kalktı. Kadın da kalkıp Malko'ya sarıldı ve :

— Gitmeyin, dedi. Şimdi gelin. Parayı sonra verirsiniz.

SAS'ın tepkisini görünce daha da sıkı sarıldı.

— Hoşunuza gitmiyor muyum?

Neredeyse yalvarıyordu. Gözleri faltaşı gibiydi. Sanki projekte yakalanmış bir gece kuşu gibi.

— Ne isterseniz yapacağım, dedi.

— Oyunu kesin, dedi SAS. Orospu değilsiniz, niçin rol yapıyorsunuz?

Kadın aniden uzaklaştı, yüzü asılmıştı.

— İki bin esküdo etmez miyim? diye sert bir sesle

sordu.

Malko bir kez daha kadını süzdü. Şu meydan okuma sevdası dışında hiçbir haliyle kendini benzetmek isteği kişilere uymuyordu. Şarap gözlerini parlatmış, göğüsleri dikleşmişti.

SAS'ın hareket etmediğini görünce üzeri biblo dolu masaya kadar gerileyip yaslandı, iki eliyle eteğini kaldırdı.

— Bunu gerçekten istemiyor musunuz?

SAS birkaç saniye şaşkın şaşkın kadının açtığı yeri seyretti. Onun gerçek bir orospu olmadığına emindi ve bu saçmalığı keserek Amelya'nın kendisini niçin buraya çağırdığını öğrenmek istiyordu. Cebinden bir tomar para çıkarttı. İçinden iki bin esküdo çekti ve masaya koydu.

— İşte, dedi.

Gözlerinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Amelya hızlı adımlarla ilerledi, eski halıya diz çöktü. Malko'ya bakmadan fermuarı indirdi, SAS kadının parmaklarının titrediğini hissetti. Tam ağzı degecekken siyah saçlarından kavradı ve başını arkaya çekti.

Amelya'nın gözleri yaşlarla dolmuştu. Başını öne eğmek için kurtulmaya çabaladı. Sonra hıçkırmaya başladı.

Malko yavaşça kurtuldu, kanepeye oturdu ve üzerini düzeltti. Amelya diz çökmüş oturuyor, bir yandan da sessiz sessiz ağlıyordu. Malko onu ayağa kaldırdı ve yanına oturttu.

— Şimdi bana gerçeği söyle.

Cevap vermeden başını salladı, sonra da yanağını SAS'ın göğsüne yasladı. Gözyaşları Malko'nun gömleğini ıslatıyordu.

— Bu bir güldürü değil, dedi kesik kesik. Bana iki bin esküdo vermenizi istiyordum. İhtiyacım var. Paraya ihtiyacım var. Acele. Kazanmak için de başka bir

imkânım yok.

Yeniden ağlamaya başladı.

Sakinleştirmek için SAS saçlarını okşadı.

— Bu yoldan uzun süredir mi para kazanıyorsunuz?

— Bu ilk kezdi, dedi.

— Niçin beni seçtiniz?

Amelya hemen cevap vermedi. Derin nefes aldı. Sonra SAS'tan uzaklaştı, bir kadeh şarap doldurdu ve bir dikişte içti.

— Hastalanacaksınız.

Amelya kıpkırmızı gözlerle Malko'ya döndü.

— 'Siz ilk müşterimsiniz. Uzun süredir Gremio üyeleriyle bu işe başlamayı düşünüyordum, ama cesaret edemedim. Siz yabancısınız ve başlangıç olarak da benden nefret etmeyen biri olmasını istedim.

— Ama niçin bu işe başlamak istediniz? Kaç yaşındasınız?

— Yirmi bir. Niçin başlamak istediğimi de söyleyeceğim... Üç aydır ben de babam gibi Gremio Litterario üyesiyim. Setubal'de babamın bir inşaat şirketi vardı. Eğer birisi bana para karşılığında bir adamla yatacağımı söylese gözlerini oyardım. Sonra bir gün işçiler gelerek babamın faşist olduğunu, halkı sömürdüğünü ve yönetime el koyduklarını söylediler. Şirket kendi kendini yönetecekti... Durumu MFA'ya bildirdi. Askerler işçilerin haklı olduklarını söylediler. Böyle olunca silahımı kaptı ve bürosuna kapandı. İşçiler COPCON'un askerlerini çağırdılar. Babam bana ve anneme bir şey yapmamaları için teslim oldu. Onu Monsanto Hapishanesi'ne kapattılar, işçiler de evimize yerleşti. Annem Porto'ya arkadaşlarına gitti. Ben Lizbon'a gelmek istedim. Gremio'nun patronu babamın arkadaşlarıydı ve aç kalmamam için bana bu işi verdi. Burası Brezilya'da bulunan teyzeme ait. Babam bana bir gardiyanı satın alarak kaçabileceğini söyledi. Ama

en az otuz bin esküdo lazım. Bu büyük bir meblağ ve kazanmak için de başka bir yol bilmiyorum.

Amelya sustu. Malko allak bullak olmuştu. Bunlar ona savaş sonrasında ailesinin başına gelenleri hatırlatmıştı. Aile yadigârı yerlerin terkedilmesi ve Rusların önünden kaçış. Ancak Portekiz'de Rus Çarı yoktu ve az bir şansla işler ters dönebilirdi.

— Ümitsizliğe kapılmayın. Babanız kaçmadan da kurtulabilir, şayet...

Kadın aniden lafını kesti.

— Delisiniz! Bizi boğazlamak üzereler. Dün piskoposluktan çıkarken gördüm, askerler rahibelere tükürüyorlar, hakaret ediyorlar ve hırpalıyorlardı. O Diario de Noticias'da, Otelo de Carvalho yeterince hainin kurşuna dizilmediğini yazdı. Gerçekleri yalnızca Expresso yazmaya cesaret ediyor! Bütün gazeteler komünistlerin elinde, Republica bir daha basılmayacak...

Sesi gitgide öfkeden inceliyordu. SAS saatine baktıktan sonra kadının omuzunu tuttu.

— Amelya, gitmem gerekiyor.

— Oh, özür dilerim.

İki tane bin esküdoluk banknotu aldı ve SAS'a uzattı.

Malko paraları itti.

— Sizde kalsın. Size başka türlü yardım etmeye çalışacağım.

Ellerinde paraları buruştururken tereddüt ediyordu.

— Yapamam. Çok adi bir şey.

— Sizi Gremio'da bulurum.

Aniden paraları fırlattı ve SAS'a sarıldı. Bu kezki yapmacık bir arzu değildi, tamamen gerçek ve hissi bir davranıştı. Dudakları Malko'nun ağzını aradı ve ihtirasla öptü. Uzun süren öpüşmelerden sonra uzaklaştı.

— Gitmeyin! Beni aşağılık bir kadın olarak görmüyorsunuz, değil mi?

Kadın uzun süre ona sarıldı. Bu kez onu gerçekten arzuluyordu.

— Geleceğim, diye söz verdi Malko.

Kadın merdivenden inişini seyretti. SAS eğer arzu etseydi, kadına kapının önünde ayakta hiçbir direnmeyele karşılaşmadan sahip olacağına emindi.

Merdivenden inerken bunu yapmadığına pişman oldu. Durumunun belirsiz yanı onu etkilemişti. Ancak Natalya Grifanov'un kontrol edilme saatiydi.

*

**

Julio Dinis Caddesi sakin ve boştu. İlerde Marrakech Sarayı'nı andıran "Praca de Toros"un kırmızı duvarları görölüyordu.

Malko Sovyetlerin üç katlı yeni elçiliğinin önünden yürüyerek geçti. Bir araba çıkıyordu. Bir çift. Ona dikkat etmediler. Yine de farkedildiğini hissetti. Bu sokak Ruslarla doluydu. Altmıştan fazla Rus ailesi orada yaşıyordu. KGB'nin Harekât Merkezi elçilikle aynı sokaktaydı. Burayı seçmelerine sebep Portekiz Komünist Partisi'nin yakın olmasıydı. Merkezleri olan eski ve sıvası dökük bina bir alt sokakta Sirp Caddesi'ndeydi.

Yolun sonuna gelince Dinis ve Republica caddelerinin köşesinde genellikle sakinlerinin Rus olduğu büyük balkonlu son derece modern binanın karşı kaldırımında Natalya Grifanov'un yeşil Volga'sının durduğunu gördü.

Çok heyecanlandı. Yeşil Volga'nın arka camında bir demet kır çiçeği vardı.

V. BÖLÜM

Malko yeşil Volga'nın etrafında bir tur attı ve plakasına baktı. Acaba bir hata mı, yoksa unutkanlık mı söz konusu diye düşündü. Natalya her şeyin hazır olduğuna dair işareti daha aynı gün almıştı.

Büyük binaya baktı. İkinci kat Grifanov'ların dairesiydi ve ışık vardı.

Rus kadınla CIA arasında kararlaştırılan bu şifrenin manası çok açıktı. Natalya altı saat içinde kocasını ve KGB'yi terkederek Batı'ya geçecekti. Hazırlıkların tamamlanması gerekiyordu. Karşılama görevi SAS'a verilmişti...

Çiçekleri seyretmeyi bırakarak Dinis Caddesi'nden çıktı ve Republica Caddesi'nde hızlı adımlarla ilerlemeye başladı. Üç yüz metre ötede açık bir kahve buldu, Porto şarabı ısmarladı ve duvardaki telefonun ahizesini kaldırdı.

Neyseki, köşede yalnızca iki ihtiyar vardı. SAS Lapa'da Sacramento Sokağı'nda bulunan ABD Elçiliği'nin numarasını çevirdi. Ama elçilik katı 5. Bölüm tarafından dinleniyordu.

Bir Portekizli cevap verdi. Nöbetçi. SAS Steve Thomas'ı istedi. Birkaç saniye sonra CIA büro başkanı konuşma ve müzik sesleri arasında telefona geldi.

— Memnun olacağınız bir haberim var, dedi Malko İngilizce olarak. Yabancı dostumuz bu gece gelecek.

Hattın öbür tarafında Steve Thomas'ın sesi çıkmadı. Her şeyi anlamıştı. Ama o da şaşırtmıştı.

— Emin misiniz? Hasta olduğumu sanıyordum.

— Kesin, dedi Malko. Bana haber verdi.

Sessizlik. Steve Thomas düşünüyordu. Aniden hatta kesik kesik ve garip bir gürültü oldu. SAS ne olduğunu anlamaya çalıştı: Bu bandı biten ve boşa dönen bir teypti... Kültürel Gelişme Büroları'ndan biri onları dinliyordu... Steve Thomas aniden lafa girdi.

— Dostumuzu görmek beni mutlu edecek. İbrahim yanımda. Şimdi bulunduğunuz yere gelip sizi bulacak.

Malko ek bilgiler isteyemeden telefon kapandı. Kahveden çıktı. Grifanov'ların binasını sürekli gözlemesi gerekiyordu. Giriş katında yabancı ziyaretçileri ve yalnız çıkan Rusları izlemekle görevli Rus Elçiliği'nin bir eri vardı. Aslında bazı özel durumlar haricinde Rusların hiçbiri yalnız dışarı çıkamazdı. Natalya Grifanov'un SAS'a ihtiyacı olacaktı. Arabasına gitti, Cinquo du Outubro ile Julio Dinis Caddelerinin köşesinde motor kaputunu açtı ve hava filtresini söktü. İçerde deve derisine sarılı olarak yassı tabancası duruyordu. Silahı oraya Sovyet Elçiliği'ne gelmeden önce her ihtimale karşı yerleştirmişti. Kurşunları kontrol etti ve kemerine yerleştirdi.

Julio Dinis Caddesi'ne girdi. Herhangi birisi gibi dolaşırken göz ucuyla büyük binanın girişinde bir iskemleye oturmuş kitap okuyan eri süzdü. Dar sokaktan çıktı, Republica Caddesi'ni geçti ve bir ağacın arkasına gizlendi. Bu gözetleme saatler boyu sürebilirdi.

Dört kez tur attı. Beşinci turda arkasında hızla yaklaşan ayak sesleri duydu. Geriye bakınca gelenin sarı kravat takmış ve takım elbise giymiş İbrahim Salvador olduğunu gördü.

— Senyor, dedi, büyük bir sorun vardı. Her şeyi bir arkadaşın bu Sovyet kadını ağırlayabileceği şekilde ayarlamıştım. Ama artık yapmam. Adam dün tutuklandı...

SAS dünyanın başına yıkıldığını sandı. Amerikalılar

Natalya Grifanov'u diplomatik statüye giren binalarda ağırlamayı kabul etmezlerdi. Bu siyasi açıdan çok tehlikeli olurdu... Peşinde KGB ve Portekiz 5. Şube varken bir siyasi mülteciyle ne yapabilirdi?

— Bir fikriniz var mı? dedi Brezilyalya.

İbrahim Salvador aciz aciz başını eğdi.

— Bütün eski arkadaşlarım ya ülkeme kaçtılar ya da hapisteler. Şu an için yalnız sizin asıl kimliğinizi gizleyebilirim. Bir kaçış planı hazırladım. Alfama'ya doğru gideceğiz. Orada Castelo Sao Jorge'ye çıkan dar bir sokak var. Marques de Lima Sokağı. Ancak bir tek araba geçebilir. Ben yolu tıkamak için duracağım, siz de kaçacaksınız... Elimden ancak bu gelir...

Alfama adı SAS'ta bir fikir uyandırdı. Lizbon'da çok görülen kırmızı telefon kulübelerinden birini bulabilmek için etrafına bakındı, ama göremedi. Zamanı yoktu. Grifanov'ların evini yakından izlemeye devam etmeliydi.

— Republica Caddesi'ne dönüyorum, dedi Brezilyalya. Yolun bu ucunu kapatmak için burada kalın. Dua edelim ki, yanlış bir işaret olmasın...

— Ümit ederim, dedi Brezilyalya.

Ceketin aralığında Malko kemere sıkıştırılmış sedef kabızalı 45'lik otomatik bir Colt gördü. Bunun KGB tarafından kurulmuş bir tuzak olabilme ihtimalini de unutmamak gerekirdi. Olacakları göğüslemek lazımdı. Yanlarından bir tramvay geçti. Hemen hemen boştu. Darbenden sonra Portekizliler gece sokağa çıkmaz olmuşlardı. Sonra içi seferi kıyafetli askerlerle dolu bir kamyon geçti, sanki yolunu kaybetmiş de arıyor gibiydi.

SAS yeniden Julio Dinis Caddesi'ne girdi. Rus Konsolosluğu'ndan iki çift çıktı ve yürüyerek Republica Caddesi'ne gitti. Grifanov'lar değillerdi.

Bu bekleyiş sinirleri çok yıpratıyordu. Harekâtın ne nasıl, ne de ne zaman başlayacağını biliyordu. Hatta

öyle bir şey olup olmayacağı bile belli değildi. Neredeyse bütün camlar karanlıktı. Tam en sondaki binaya gelince ince bir kadın çığlığı sessizliği bozdu.

Malço duvarın gölgesine sığındı. Çığlık Natalya Grifanov'un binasından geliyordu! Çok heyecanlanmıştı. Sanki kalbinin sesi yolun öbür ucundan yankılanıyormuş gibi geliyordu.

Başını kaldırdı. Grifanov'ların dairesindeki pencere-lerden biri açıktı. Bir kadın Rusça küfrediyordu. Ses o kadar tizdi ki, SAS anlayamıyordu! Sonra öfkeli bir erkek sesi duyuldu. Malko "orospu" dendiğini işitti, peşinden başka küfürler sıralandı. Gürültüyle bir şey düştü. Kadın yardım istemeye başladı. Aynı anda tokat sesi geldi. Yine keskin bir çığlık ve kadının:

— Domuz! Pis domuz! Bana dokunmanı yasaklıyorum, dediğini duydu.

Konuşmanın geri kalan kısmı devrilen eşyalar ve patırtı gürültü arasında kayboldu. SAS binanın girişini gözleyerek birkaç metre ilerledi. Koruma eri iskemlesinden kalkmıştı. Başını kaldırmış, mutlu bir tebessümle dinliyordu... Böyle güzel aile kavgaları oradaki sıkıntısına renk katıyordu.

Çığlıklar tekrar başladı. Aniden öfkeyle bir kapı çarptı. Ses herhalde Castelo Sao Jorge'den duyulmuştu. Malko İbrahim Salvador'u görmeden Julio Dinis Caddesi'nin öbür ucuna doğru döndü.

Merdivenin mermerlerinden sinirli ayak sesleri yankılanırken, asker asansöre ilerledi. Natalya Grifanov uzun, yakası açık gece elbisesiyle dışarı fırladı. Gözleri dışarı uğramıştı. Yolunu kesmek isteyen askeri itti. Sert ve kısa bir tartışma oldu, ama SAS ne hakkında olduğunu anlayamadı. Asker gözle görülür biçimde Natalya Grifanov'u ikna etmeye çalışıyordu, fakat kadın onu itti, camlı kapıya koştu ve açtı.

— Domuz Nikolay Sergeyeviç ile dansa gitmeyece-

ğim! Tanrı onu kahretsin.

Julio Dinis Caddesi'ne fırladı, oradan Libertade Caddesi'ne saptı. Eğri bükürü yolda tökezleyerek yürürken daha hızlı hareket edebilmek için elbisesinin eteğini topladı. Aynı anda ikinci katın balkonuna smokinli bir adam fırladı ve:

— Boris! Onu durdur! diye bağırdı.

Asker dışarı fırladı, başını kaldırdı ve saygılı bir biçimde:

— Deneyeceğim, Sergeyeviç Nikolay, dedi.

Kendisinden birkaç metre ötede duvara sinmiş olan SAS'ı görmeden homurdanarak yola koyuldu. Natalya Grifanov her şeyi iyi planlamıştı. Olanlar tıpkı bir aile kavgasına benziyordu. Malko İbrahim Salvador'un olanları anlamış olmasını diledi. Erin arkasından koştu ve Republica Caddesi'ne saptı.

Daha çabuk kaçmak için ayakkabılarını çıkartmış olan Natalya Grifanov kaldırımda koşuyordu. Er yüz metre kadar gerisindeydi. Adam onu kovalarken sürekli sesleniyordu.

— Natalya, geri dön!

Üç dakika sonra Julio Dinis KGB üyeleriyle dolacaktı... SAS tam Sirp Caddesi'ni geçecekken siyah bir araba belirdi ve ışıklarıyla işaret verdi. İbrahim Salvador'un Taunus'u idi. Malko koştu ve Brezilyalının yanına atladı.

— Nerede? dedi İbrahim.

— Şurada, dedi SAS kaldırımı göstererek.

İbrahim Salvador geniş Republica Caddesi'nde sola döndü. Kendilerini farketmeyen askeri geçtiler ve Natalya Grifanov'un hizasına geldiler. Kadın arabanın gürültüsünü duyunca başını çevirdi. Malko Rusça:

— Karşıya geçin ve sağdaki ilk sokağa sapın, dedi.

Burası bir tarafında arenaların kırmızı duvarlarının yükseldiği sakin bir sokaktı. SAS Natalya

Grifanov'u askerin gözü önünde kaçırmak istemiyordu. Sahte kaçış mümkün olduğunca uzun sürmeliydi. Natalya gitgide yavaşlıyordu. Ayaklarını zor kaldırıyordu. Diklemesine yolu geçti. Asker karşı kaldırımında kalmıştı. İbrahim Rus kadını yakalamak için karanlık sokağa saptı. Aynı anda Malko yere atladı ve kadına doğru koştu.

Sovyet kadın hatları gergin, ağzı açık, zar zor nefes alır halde geldi. Son birkaç metrede SAS yürütmesine yardım etti. Konuşamayacak haldeydi. Yere düşürdüğü ayakkabıları Malko aldı. Natalya Taunus'un arka koltuğuna gömüldü. İbrahim hemen hareket etti. Yolun sonundan dönerlerken asker gözükte. Natalya'yı göremeyince durdu. Kadının yarattığı ilk skandal değildi. Eğer kocası KGB'de böyle önemli bir mevkiye sahip olmasaydı, çoktan Rusya'ya geri yollanmıştı. Nefes nefese kalan asker durdu ve:

— Natalya, neredesin? diye bağırdı.

SAS Natalya'yı kendi arabasına bindirmek için onu Taunus'tan çıkardı. İbrahim arkalarına geçti. Birlikte hareket ettiler ve şehir merkezine yöneldiler. COP-CON'un yollarını kesmemesini diliyorlardı...

Başını arkaya dayayan Natalya Grifanov derin derin nefes alıyordu. Her seferinde de göğüsleri yakasından çıkıyordu. Ter kokuyordu. Sebebi ise korkuydu. Acıyan ayaklarından birini aldı ve alçak sesle küfrederek ovdu. Malko hızla Republica Caddesi'ni geçti. Yanındaki kadının bir KGB albayının karısı olduğuna ve özgürlüğü seçtiğine inanamıyordu.

Natalya Grifanov dolgun vücudu ve seksi köylü yüzüyle çok çekiciydi. Hafif aralık burun kanatları cinsel gücünün fazla olduğunu gösteriyordu.

— Nikolay domuzu beni öldürmeye kalktı, dedi. Onu dövdüm...

— Niçin böyle ani karar verdiniz? Kaçışınızı daha iyi

hazırlayabilirdik.

Sovyet kadın güldü.

— İstedim, minik güvercinim! Natalya o sarhoş domuza dalkavukluk etmekten bıkmıştı...

Nefesi içki kokuyordu... Malko iç geçirdi. Kolay olmayacaktı.

— Kocanız herhangi bir şeyden şüpheleniyor mu?

Natalya Grifanov başını salladı.

— Kesinlikle hayır! Onu tartışmaya zorladım. Marina orospusu bu akşam bir erkeğe asıldığını anlattı. Şu öğleden sonraki karşılaşma yüzünden. Ben de sinirlendim ve kuşkuvarından bıktığımı söyledim. Sonra kaçtım. Daha önce de böyle şeyler olmuştu. Ama her seferinde bir saat sonra geri dönüyordum. Bu kez... (güldü) Şişko domuz beni göremeyecek.

Arkasına döndü ve sıçradı.

— Peşimizde bir araba var!

SAS dikiz aynasından İbrahim'in Taunus'unu gördü.

— Onlar dost.

Zaten kararlaştırılan yere gelmişti. Sokak o kadar dardı ki, 504 duvara sürtüyordu. Koluyla camdan bir işaret yaptı. Aynı anda Brezilyalı durdu ve arabasının motor kapağını açtı. Eğer izlenmişlerse, takip burada bitecekti...

Yüz metre ilerde SAS Alfama'ya inen dik bir yokuşa saptı. Aniden Natalya Grifanov tutumunu değiştirdi. Kollarını uzatarak gerindi.

— Beni arayacaklar! Eğer bulurlarsa kampa yollarlar, Deliyim, dedi...

Binanın duvarlarına fazla zarar vermemeye uğraşan Malko, elinden geldiğince kadını sakinleştirmeye çalıştı.

— Sizi bulamayacaklar, Natalya Ivanovna. En kısa zamanda sizi Portekiz'den ABD'ye yollayacağız.

Bu aslında belli değildi. Harekât çok tehlikeliydi.

Ayrıca Steve Thomas'ın da Natalya Grifanov'a soracak çok sorusu vardı.

504 bir virajdan sonra denize inen daha geniş bir yokuşa girdi. Regueira Sokağı. SAS kırmızı bir telefon kulübesinin önünde durdu ve aşağıya indi.

— Beni bekleyin.

İçinden dua ederek Amelya'nın telefonunu çevirdi. Hemen açıldı. Bu genç santral memuresinin sesiydi.

— Müşterinizim, dedi Malko olanca kibarlığıyla. Yalnız mısınız?

— Evet, dedi şaşırان Amelya, ama...

— Hemen gelebilir miyim?

— Tabii, ama...

SAS telefonu kapatmıştı bile. 504'e atladı ve iki yüz metre ötede Amelya'nın evinin önünde durdu.

Malko Rus kadını koridora itti. Sessizce dar merdiveni çıktılar. Natalya ayakkabılarını giymemişti. Bakışları sert ve sinirliydi. Göğüslerinden biri elbisesinden dışarı fırlamıştı. Basamakları çıkabilmesi için SAS'ın onun belinden tutması gerekti. İkinci sahanlıkta kadın durdu ve Malko'ya yaslandı.

— Nereye gidiyoruz?

— Arkadaşlara, dedi SAS.

— Ama Moskova'da doğru Amerikan Elçiliği'ne götürüleceğimi söylemişlerdi, diye karşı çıktı Natalya.

— Daha sonra!

Tekrar çıkmaya başladılar.

Amelya mavi eteğini ve beyaz gömleğini giymiş onları kapıda bekliyordu.

Şaşkın şaşkın Natalya'ya baktı.

— Girmemize izin verin, önemli, dedi SAS.

Natalya Grifanov'u salona itti ve birkaç saat önce Amelya'nın kendisine tecavüz etmek istediği divana oturttu. Şarap şişesi hâlâ oradaydı. Malko bir kadeh doldurdu ve Sovyet kadına uzatarak Rusça:

— Hür dünyaya gelişinize, Natalya İvanovna! dedi.

Kadının rahatlaması gerekiyordu.

Bir Rus için dost çok kutsaldır! Natalya içkisini içti. Tek içki içenin kendisi olduğunu bile farketmedi. Aniden yüzü pembeleşti ve divanda arkasına yaslandı. Bu sırada hıçkırınca ortaya ikinci beyaz göğüs çıktı.

Yüzü öfkeden kırmışan Amelya, Malko'nun önüne dikildi.

— Adi herif. Biraz önceki nezaketinizin sebebi buydu demek! İki bin esküdönuzu ve orospunuzu alıp defolun!

Neyseki, Portekizce konuşmuştu... SAS kolundan tuttu ve kadını zorla mutfığa götürdü. Kapıyı kapattı ve Amelya'yı omuzlarından tuttu.

— Amelya, eğlenmek için gelmedim. Bu kadın Ruslardan kaçtı. Onu gizlemek gerek. Ruslar yakalamak için her şeyi yaparlar. Portekizliler de onlara yardım edecek. Onu korumayı kabul ediyor musunuz? Sonra sizi bu ülkeden çıkarırım. Onu, sizi ve babanızı, tabii yardımınıza karşılık olarak.

Genç Portekizli şaşkın şaşkın SAS'ı süzdü.

— Siz kimsiniz? Niçin bu olaya karışıyorsunuz? Sizin...

— Natalya benim bir şeyim değil. Ona yalnızca yardım ettim.

Amelya sinirli sinirli güldü.

— Tanrım, anlıyorum! Size tabii ki yardımcı olacağım. Bay Thomas'ın arkadaşı olduğunuzu unutmuştum.

— Ne demek istiyorsunuz?

Amelya yeniden güldü.

— Bay Thomas Amerikan Elçiliği'nin Gizli Servisleri'nde çalışıyor. Bunu herkes bilir.

Malko kendi kendine Steve Thomas'ın boynunda yalnız "Gizli Casus" yazılı tasmaının eksik olduğunu düşündü.

Ama en iyi müttefiki bulmuştu. Amelya onu COPCON'a ihbar etmezdi. Sıkıntı halinde Amerikalılar doğrudan işe karışamazlardı. Hoşuna gitmemişti. Düşünmeye başladı.

— Natalya bir KGB albayının karısı, dedi. Başınıza bela olmaz. Çok iyi bir çevrede yetişmiş, ancak onun burada olduğunu kimse bilmemeli. Bu bir ölüm kalım meselesi...

— Buraya kimse gelmez, dedi Amelya. Çenemi tutmasını bilirim.

Oturma odasına döndüler. Malko eşikte durdu. Natalya kanepede diz çökmüş, ışıldayan gözlerle ona bakıyordu. Elbisesi ayaklarının ucundaydı ve çırılçırıktı. Şarap şişesi on santimetre kadar boşalmıştı.

Kollarını SAS'a uzattı ve hem peltek hem de boğuk bir sesle Rusça:

— Gel Natalya'nı becer, minik güvercinim! dedi.

VI. BÖLÜM

Malko Amelya'nın yüz hatlarında büyük bir şaşkınlık farkettil. Cümlelerin anlamını anlamamış bile olsa Natalya Grifanov'un tavrı yeterliydi.

Zaten kadın ellerini kalçalarına koyup ayağa kalktı ve:

— Daha ne bekliyorsun? diye bağırdı.

Yüksek topuklu ayakkabılarını giymişti. Bacak arasındaki kıvrılma tüyler öfkeli bir kirpi gibi diken dikendi. Biraz topluydu, ama göğüsleri çok güzeldi. Şarap şişesini kaptı, aç bir kurt gibi büyük bir yudum çekip sert bir şekilde yere bıraktı ve SAS'a doğru ilerledi. Aniden gözleri parıldadı ve öfkeyle parmağını Amelya'ya uzattı.

— Bu orospu burada ne bekliyor? Onunla da sevişeceğini mi sanıyor?

— Sana ne dedi? diye sordu Amelya.

— Kim olduğunuzu soruyor, diye tercüme etti Malko.

Ancak Natalya sözleriyle yetinmedi. Üç adım attı ve Amelya'yı adice kolundan yakaladı ve kapıya çekti. Bu kez Amelya'nın tercümana ihtiyacı olmadı. Öfkeyle haykırdı ve Sovyet kadının suratına tokatı patlattı. On saniye sonra iki kadın eski halının üzerinde saçsaça kavgaya etmeye başladılar. Hemen Natalya Grifanov avantajlı duruma geçti. Amelya'nın göğsüne oturdu ve göğüs başlarını çimdikledi. Nihayet ayağa kalktı ve Portekizlinin üzerine işemeye başladı! SAS onları zar zor ayırdı. Rusu bir odaya sürükledi ve yatağa oturttu.

— Dinlenin Natalya, hemen gelirim! dedi.

Oturma odasına döndü. Şarap şişesini alıp Natalya'ya götürdü. Sonra yine salona geldi.

Acı ve öfke arasında kıvranan Amelya ağlıyordu. Malko onu ayağa kaldırdı, ellerini tuttu ve öptü.

— Üzgünüm, Amelya...

Portekizli öfkeyle baktı.

— Hemen gitmesini istiyorum, ondan nefret ediyorum. O bir...

Ne diyeceğini düşünüyordu. SAS sakinleştirmeye çalıştı.

— Amelya yardımınıza ihtiyacım var. O kadın burada kalmalı. Ruslar onu geri almak için her şeyi yapacaklardır, şu anda da sınır dışına çıkaramayız. Anlıyorsunuz değil mi? Bu bir istek sorunu değil. Güç kazanmak için biraz içti. Yarın daha iyi olur.

Genç Portekizli burnunu çekti.

— Kısa sürede götüreceksiniz?

— Mümkün olduğu kadar.

SAS samimiydi. Ancak şimdi anlatılması en güç şey kalmıştı.

— Bu gece onunla kalacağım, dedi sakın sakın. Sizin için de bir oda var mı?

— Sondaki oda benim. Ama...

— Onu sakinleştirmem lazım. Skandala yol açmamak için. Komşuları düşünün.

Amelya'nın gözünü korku bürüdü.

— Aşağıda, birinci katta bir komünist var.

— Yarın görüşürüz, dedi Malko.

Amelya cevap vermedi. Koridorda kaybolunca SAS Natalya Grifanov'un odasına yöneldi.

*

**

Natalya Grifanov SAS'ın vücudunun derisini yırtarcasına okşuyor ve mıncıklıyordu. Yan yatmış, hafifçe

ayaklarına sürtünüyordu. Gözle görülür hiçbir sonuç elde edemedi. Malko'nun aklı başka yerdeydi.

Can sıkıntısıyla içini çekti. Diz çöktü ve ellerinin yerini ağız aldı. SAS CIA'ya ve işlerine küfrederek Alexandra'yı düşünmeye başladı.

Natalya onu aniden itti ve öfkeyle ayağa fırladı.

— Hay kör şeytan! Neyin var senin? Nikolay Grifanov domuzunun söylediği gibi tüm kapitalistler böyle herhalde.

Malko bu KGB yalanını onaylamak istiyordu ve her zaman sarhoş kadınlardan tiksiniyordu. Kadın gözlerini faltaşı gibi açarak karşısına geçti. Çok öfkelenmişti.

— Leningrad'da çalışırken her ırktan erkek gördüm, dedi. Ama senin gibisine rastlamadım. Hepsi beş dakikada tahrik oluyorlardı! Eğer tahrik oluyorsan bile benimle ilgilen! Buna ihtiyacım var. Hele bu gece olanlardan sonra...

Rusçası o kadar adi ve açık saçık ki, onun adına SAS utandı. Ama ne olursa olsun bu kâprislere boyun eğmesi gerekiyordu. En azından geçici olarak.

Sırtüstü uzandı. Malko'nun elini uzmanca aldı ve gerekli yere yerleştirdi, sonra da emir vermeye başladı. Gene zilzurna sarhoştı ve tatmin olduğu için iç geçiriyordu.

SAS görevine ara vermeden:

— Leningrad'da ne yapıyordun, Natalya? dedi.

Bir "oh" çekti. Sen denmesi onu rahatlatmıştı.

— Ne yaptığımı sanıyorsun! 2. Bölüm adına yabancı denizcilerle ilgileniyordum. Nikolay'ı da böyle tanıdım... Onun emrindeydim. Çok güzeldi, nefis bir evimiz ve istediğimiz kadar kadar votka vardı... O zamanki kadar hiç mutlu olmadım. Seviştığım adamlar da mutluydu. Hele biri vardı ki, beni üst üste altı kez becerdi! Zavallı Natalya daha fazlasına dayanamadı. Ha, tamam çok

iyi, devam et...

Aniden gerildi, sustu, nefesi sıklaştı, ağzı aralandı. Doyuma vahşi çılgınlık atarak ulaştı, bacaklarını öyle sıktı ki, SAS'ın parmakları sızladı. Daha sonra ışıltılı gözlerle baktı.

— Doyuma ulaştım, dedi. Şimdi seni okşamamı ister misin?

Tam bir incelikti bu teklif. Ama Malko nazikçe bunu reddetti.

— Dinlen, bana kendinden bahset.

İçini çekti.

— Söyleyecek fazla bir şey yok. Leningradlıyım. Annem 1943 kuşatmasında, ben çok küçükken öldü. Daha sonra bir rulman fabrikasında çalıştım. Bu kolhozda çalışan birisi benimle yatmak için yirmi taze ekmek verene kadar devam etti. Alıp almadığımı merak ediyorsun, değil mi? Adam yakalandı. On yıllığına çalışma kampına gönderildi. Bana seçim hakkı tanıdılar. Ya denizciler ya da çalışma kampı... Hiç tereddüt etmedim.

Malko şaşırıldı.

— Ama ben senin daha öne bir şeyle evli olduğumu sanıyordum.

— Böylesi hoşuna gittiği için Nikolay öyle söyler. Çünkü bir orospuyla evli olmak hoşuna gitmiyor.

CIA'nın bilgileri harikaydı. İyi bir ailenin kızı... Parlak bir bilginin karısı. Natalya aniden SAS'a baktı ve onu yavaş yavaş okşayarak üzerine abandı.

— İçimde sıcak bir şey hissetmek istiyorum, diye mırıldandı.

Var gücüyle yüklendi. Doymak bilmiyordu. Malko vakit kazanmak istedi.

— Natalya, ihtiyacımız olan bazı şeyleri biliyorsun.

Kadın eğildi, ve muzip muzip baktı.

— Daha sonra güvercinim, daha sonra.

*

**

Nikolay Sergeyeviç Grifanov boş konyak kadehini bıraktı. Midesi yanıyordu. Ancak böylece düşünmesini engelleyebiliyordu... Buna çok ihtiyacı vardı. Saatine baktı: sabahın dört buçuğuydu. Natalya geri dönmemişti. Aksi takdirde koruma eri Boris hemen haber verirdi. Demekki, bu çapkınlıktan başka bir şeydi. Karısını iyi tanırdı. Ayılınca gelir, ayaklarına kapanırdı. Çünkü hiçbir şekilde Mourmansk Yarımadası'ndaki altın madenini boylamak istemezdi. Lanet etti. Onunla hiç evlenmemeliydi. Ancak kel kafası, çökük omuzları ve göbeğiyle fazla olmuş armuda benziyordu. Bir kadına çekici gelebilecek hiçbir şeyi yoktu. Natalya gençti, güzeldi, ama içince eskiden olduğu gibi orospuca davranıyordu. Nikolay karnında öyle bir yanma duydu ki, hiçbir şey düşünemedi. Koltuğunda kıvrıldı.

Odanın yarısını kaplayan ve iki balmumu mühürle kapatılmış büyük kasayı görünce gerçekler aklına geldi. 6 no'lu kutu Portekiz'deki harekâtın bütün gizli yönlerini içeriyordu. Ayrıca yüklü miktarda dolar da vardı. Nikolay aniden açmak istedi. Lizbon'daki 5. Bölüm'ün başı olduğu için anahtar ve şifre ondaydı. Ama nerede olursa olsun KGB onu bulur ve öldürürdü. Çok şey biliyordu. Ayrıca iltica etmek için çok yaşlıydı. Komünist rejim tam ona göre idi.

Kulak kabarttı: Julio Dinis Caddesi sessizdi. Nikolay Sergeyeviç Grifanov KGB mensuplarının "Donjon" dediği Sovyet Elçiliği'nin üçüncü katındaydı. Lizbon'daki KGB'nin beyni ve kalbi olan Referentura. Bütün kapılar ses ve kurşungeçirmezdi, ayrıca elektronik alarm sistemi vardı. Yasak olanlar ise Grifanov'un bulunduğu ve arşivle kasanın saklandığı odayla Moskova arasında doğrudan irtibatın sağlandığı telsiz ve şifre odasıydı.

Nikolay havasızlıktan boğulacak gibi olunca ayağa kalktı. Referentura'nın bütün pencerelerine teleobjektif ve elektronik alıcılardan kurtulmak amacıyla duvar örülmüştü. Odaya rutubet ve tütün kokusu hakimdi. Aslında orada sigara içilmesi yasaktı. Referentura hiç kapanmazdı. Nikolay günün ve gecenin her saati oraya gelebilirdi. Düşünmek ve dinlenmek amacıyla.

Işığı söndürdü ve bütün odaların açıldığı koridora çıktı. Öbür uçta, nöbetçi bir iskemlede uyukluyordu. Kadın gürültüyü duyunca kalktı. Nazikçe Nikolay Grifanov'un üzerinde teyp, fotoğraf makinesi veya bilgileri kaydetmeye yarayan bir şey olup olmadığına baktı. Sonra Referentura'nın madeni kapısını açtı.

— İyi geceler, albay.

— İyi geceler, diye cevap verdi kaygılı kaygılı Nikolay.

Asansöre bindi, kendini boş ve karanlık caddede buldu. Her gece olduğu gibi hava soğuktu ve rüzgâr vardı. Aniden Lizbon'dan nefret etti. Her ne pahasına olursa olsun Natalya'yı bulmalıydı. Önce kaçmasına kimin yardım ettiğini bilmeliydi. Tek başına hareket edemeyecek kadar aptaldı. Aniden paniğe kapıldı. Ya CIA ise!

*

**

Eğer onun yüzünden KGB'nin Lizbon planı başarısızlığı uğrarsa işi bitikti! İçgüdüsel olarak iki olay arasında bir ilişki olduğuna emin oldu. Öfkeyle konserve kutusuna tekme attı.

— Orospu!

Hiç çıkış yolu yoktu. Lizbon'daki KGB'nin öncelikli görevi Natalya'yı bulmak olacaktı. Sorgulamaya kendisi başlayacaktı.

Neyseki, KGB'nin Lizbon'da çok sayıda, güçlü ve değişik yerlerden desteği vardı... Eğer işe CIA karışırsa

bile Natalya'yı kolay kolay sınır dışına çıkaramayacaklardı. Sovyetlerin tüm dostları haber almıştı bile. Hepsi de Natalya'nın hâlâ Lizbon'da olduğu kanaatindiydiler. Nikolay Grifanov kadının görevleri hakkında neler bilebileceğini düşündü. Çok fazla şey olduğuna karar verdi.

*

**

SAS oturma odasını parmak ucuna basarak geçti ve durdu. Amelya kanepeye kıvrılmış uyuyordu. Sıçrayarak uyandı. Gün ışıyordu. Malko kadının yanına oturdu. Bitkindi. Natalya daha iyi sebeplerle harcayabileceği tüm gücünü yok etmişti. Neyseki, içki ve seksin tesiriyle uyuyordu. Ama hâlâ ağzından önemli tek kelime çıkmamıştı.

— Niçin burada uyudunuz?

— Öbür odada yatak yok, diye itiraf etti Amelya. Saatim, mücevherlerim gibi onu da sattım. Paraya ihtiyacım vardı. Ama yenisini alacağım. İki bin esküdonuzla.

SAS rahatsız olmuştu, gözlerini kaçırdı.

— Bugün kaçta çalışıyorsunuz?

— Üçte.

— Dışarı çıkacağım, dedi Malko. Ben dönmeden gitmeyin. Kapıyı kimseye açmayın. Çıkmasına da izin vermeyin.

— Olur.

Amelya kapıya kadar geldi ve orada SAS'a sıkıca sarıldı.

— Çabuk dönün, korkuyorum.

504'üne bindi ve Altis Oteli'ne kadar Alfama'nın henüz تنها olan sokaklarını geçti. Uyuklayan bir çocuk anahtarını verdi. Doğru İbrahim'in odasına gitti ve kapıyı vurdu. Brezilyalı hemen açtı. Giyinikti. Gözleri yorgunluktan kıpkırmızıydı. SAS arkadaki koltukta

Steve Thomas'ın oturduğunu gördü. Amerikalı sıçrayarak doğruldu.

— Tanrım neredeydiniz? diye sordu.

Malko yatağa oturdu.

— Saygıdeğer Natalya Ivanovna Grifanov ile. Leningrad'ın eski orospusu ve ayyaşı. Haberalma kaynaklarınızı daha iyi seçmelisiniz...

Gece olup bitenleri çabucak anlattı. Steve Thomas sigarasını içiyordu, yorgunluğu yok olmuştu. Açık renk gözleri kıpkırmızı olan Brezilyalı uyumamaya uğraşıyordu.

— Onu konuşturmak lazım, dedi Steve Thomas. Ne olacağı bilinmez. Ne hazırlandığını muhakkak biliyordur. Guadeloupe Sanchez'in nerede olduğunu bir türlü öğrenemedik. Natalya'nın kocası onu bulmak için her şeyi yapacaktır. Size yeterince koruma görevlisi vereceğim. Chris, Milton ve İbrahim'i.

— En iyisi Natalya'yı Chris ve Milton'a teslim etmek, dedi SAS. Neredeler?

— Mundial'de.

— İzlenmediklerine emin olmak lazım. Komşulara da dikkat etmeli. En iyisi yarın gece gelmeleri.

— Bu işle İbrahim ilgilecek, dedi Steve Thomas. Beklerken siz de en kısa zamanda kadının yanına dönün. Konuşturun... Bana adresi verin. Birazdan İbrahim, Chris ve Milton'u da alıp sizi bulur. Dostlarımızı ekmek için ona güvenin.

Malko Amelya'nın adresini yazdı ve öğle yemeğine kadar yatmaya gitti. Ayakta duracak hali yoktu. İçtiği içkiden sonra Natalya öğleden sonra saat ikiye kadar uyurdu. Uyanmadan önce bir terslik olmamasını diledi.

*

**

— Bugün bunaltıcı bir sıcak vardı, dedi Julio de Carvalho.

SAS da onayladı.

Gremio Litterario'nun kırmızı kadife barı her zamankinden biraz daha kalabalıktı. Lokantaya giderken Malko, Steve Thomas'ın tanıştığı ihtiyar milyardere yakalanmıştı. Konyak teklifini reddedemişti. Masaya Portekizli için bir şişe Gaston de Lagrange bırakılmıştı.

Milyardar içini döküyordu... Gremio'da bulunan herkes "iyiden" yanaydı. SAS'ın ünvanı onu marksizmin hasımları arasında gösteriyordu. Julio tırnakları cilalı elini koluna koyarak ona doğru eğildi.

— Yavaş yavaş kin beslemeyi öğreniyorum, dedi alçak sesle. Bu adamlar her şeyi tahrip ediyorlar. Topladığım eşyaları düşündükçe öldürmek istiyorum...

Parlak pabuçlar, değerli taşlardan yapılma kol düğmeler ve takma yaka kullanmaya hâlâ devam ediyordu. Kadehini aldı ve kaldırdı.

— Eski Portekiz'e! Özgürlük hayaline...

SAS bardağını kaldırdı.

Dışardan bir el silah sesi duyuldu ve barı tam bir sessizlik kapladı.

Gürültünün nedenini anlamak için bir uşak gitti. Döndüğünde yanlışlıkla ateş edildiğini söyledi. Tekrar konuşmalar başladı. Ama kargaşa yayılacak ve şekil değiştirecekti. Lizbon dedikodu şehriydi. Aynı zamanda da boşalan bir kent. Ya Brezilya'ya, ya İspanya'ya kaçış ya da hapis.

Bir köşede kırk yaşlarında çok nefis bir kadın Expresso'yu okuyordu. Uzun saçlı, hippie kılıklı bir genç bara geldi ve uluorta:

— Republica'yı yeniden açtılar! dedi. Gazete çıkıyor.

Güzel kadın gazeteyi fırlattı ve lokantayla bar arasındaki telefon kulübesine gitti. Öfkeyle çıktı, yine yalan bir haberdirdi. Portekizliler en ufak değişiklikleri öğrenmeye çalışıyorlardı. Malko'nun yanındaki masada

oturan bir müşteri:

— Biraz önce Republica'nın önünden geçtim, dedi. COPCON'un değil de Hava Kuvvetleri'nin denetiminde. Bu daha iyi.

COPCON Devrim Konseyi'nin laik kolu, General Otelo de Carvalho'nun emrindeki değişik birimler karışımıydı. Bütün bu dedikodulardan bir medeniyetin sonunun geldiği anlaşıyordu. İhtiyar Julio de Carvalho içini çekti ve SAS'a doğru eğildi.

— Senyor, Lizbon'dan ayrılmadan önce evime gelerek koleksiyonlarımı görmeyi unutmayın. Sizden sonra onları kimse göremeyecek.

Konuşmalar aniden kesildi. Bara iki asker girmişti. Omuzlarında G 3 olan komandolardı. Patron onlara doğru ilerledi. Alçak sesle yapılan konuşmadan sonra askerler Expresso okuyan güzel kadının arkadaşına doğru ilerlediler. Biri:

— Senyor Queluz mu? diye sordu.

Adam kireç gibi oldu. Kekeleyerek:

— Evet, benim, dedi.

— Bizimle gelmeniz lazım.

— Niçin, ne..?

Asker sırttı.

— Bir şey bilmiyorum. Sizi götürmemi istediler hepsi bu. Bankersiniz, değil mi?

— Evet, dedi adam alçak sesle. Bankerim.

Sanki kötü bir şeyi itiraf ediyordu... Sessizlik birkaç saniye uzadı. Kadehini boşaltıp kalktı, gözleri yaşlarla dolu olan genç kadının elini öptü ve kapıya doğru gitti. İki asker de nazikçe selam verdi ve adamı izledi. Aşağıda çalışan bir cipin gürültüsü duyulana kadar sessizlik sürdü. Sonra kadın ağlamaya başladı.

— Geçen hafta Brezilya'ya gitmeliydi!

Malko yanında oturan adama baktı. Julio de Carvalho'nun elleri titriyordu. Yaşlı adam sakinliğini

korumak için büyük bir güç sarfediyordu.

— Ne yaptı? dedi SAS.

— Hiç. Büyük bir ihtimalle memurları yönetime el koymak istemişlerdir. Öyle olunca da onu yasal yoldan soymak için sahte suçlar yüklemişlerdir. Her gün aynı şey oluyor. Aylarca, sorgusu bile yapılmadan ya Caxias'a ya da Monsanto'ya hapsederler. Şansı varsa onu serbest bırakırlar ve hiçbir şey almadan Portekiz'i terkeder.

Sesi çatallaştı. Gremio Litterario'da yaşam ağır ağır normale dönüyordu.

Malko nazikçe ihtiyar milyardan izin istedi. Adam:

— Beni görmeye gelin, dedi.

SAS verandaya çıkmak için acele etti. Bir an önce Natalya Grifanov'u görmek istiyordu. Bir yandan da geçen geceden daha iyi halde olmasını ve konuşmasını diliyordu. Nöbetteki kapıcı, arabasına binmesine yardım etti. Adam büyük ihtimalle COPCON'un muhbiriydi. Lizbon'da herkes birbirini ihbar ediyordu.

*

**

Natalya Grifanov'un gözleri öyle şişti ki, nerdeyse gözbebekleri görülmeyecekti. Gün ışığında yanaklarındaki ince damarlar gözüküyordu. Votkasız kalmış olmalıydı. Arkaya toplanmış saçları onu ihtiyar gösteriyordu. Amelya eski bir blucin ile tişört vermişti. Ayakları çıplaktı. Divandaki kıvrık hali tuzağa düşmüş bir hayvanı andırıyordu.

— Gitmek istiyorum, dedi, Nikolay ile dönebilmem için beni serbest bırakın.

Malko bunu bekliyordu. Sovyet kadının yanına oturdu ve ona sakin sakin:

— Natalya, başınıza gelecekleri biliyorsunuz, dedi. Ortadan yok olmanıza bizim karıştığımızı sanıyorlar.

Size inanmayacaklar. Hatta kocanız bile sizi koruyamaz.

Natalya kurnazca güldü.

— Nikolay benden vazgeçemez, beni çalışma kampına yollamaz.

— Hiçbir şey yapamaz, dedi SAS. Burada olanlar hem onun hem de şefleri için çok daha önemli. Korkmayın, kısa bir süre sonra ABD'ye gideceksiniz. Orada yeni bir hayata başlayacaksınız.

Aniden acı acı zil çaldı. Natalya Grifanov yerinden sıçradı.

— Onlar!

— Hayır! dedi SAS.

Kapıya gitti ve açmadan önce:

— Kim o? dedi.

— Biziz, dedi birisi tam Amerikalı şivesiyle.

Malko kapıyı açtı. Sahanlık Chris Jones ve Milton Brabeck'e dar geliyordu. Şapkalarını çıkarmaya razı olmuşlardı. Chris Jones'un elinde büyük siyah bir çanta vardı. SAS onları içeri aldı. Amelya baldırlarının üzerindeki sarı elbisesiyle çıkageldi. Kötü şeyler düşünen Milton Brabeck kıpkırmızı oldu.

— Bu ülkede hâlâ asansörü icat etmediler mi? dedi Chris.

İki gorili görünce gözlerini faltaşı gibi açan Natalya'ya başını çevirdi.

— Bu o mu?

— O.

Malko onları Rusça tanıttı. Natalya'ya bir şeytanmış gibi bakıyorlardı. Tam bir Rus kadını. Milton ondan bir parça keserek hatıra olarak saklamak istiyordu herhalde. Chris ise pencereleri ve balkonları inceliyordu.

— Çaresiz burada yaşayacaksınız, dedi SAS. Dışarı çıkmak, gözükmek, bu kadının çıkmasına izin vermek,

ya da birinin onu götürmesine göz yummak yasak. Amelya size yiyecek getirecek.

— Yerleşeceğiz, dedi Chris. Gerekli olan bazı şeyleri getirdim.

Çantasını açtı ve içinden yirmi santimetrelilik susturucu taktığı çok kısa bir makineli tüfek çıkarttı. Çanta elektronik ve sese karşı hassas olan aletlerle doluydu. İki goril ceketlerini çıkarttılar ve daireyi incelemeye başladılar. Milton Brabeck Malko'ya yaklaştı.

— Burada iki kadınla mı yaşayacağız?

— Evet, dedi SAS. Ancak KGB sizi bulursa Natalya Grifanov'u ele geçirmek için binayı havaya uçurabilir.

Chris elinde bir elektronik deliciyle geldi.

— İkinciyle üçüncü kat arasına kötü sürprizleri duymamızı sağlayacak mikrofona bir erken uyarı sistemi yerleştireceğim.

Öfkeli öfkeli sigara içen Natalya onları izliyordu. Amelya ise mutfağı topluyordu. Rus kadın Malko'ya:

— Burada mı kalacaklar? diye sordu.

— Evet. Sizi korumak için. Bundan böyle KGB size hiçbir şey yapamaz.

Natalya Grifanov başını salladı.

— Çıkmamı engelleyecekler! Tıpkı bizimkilerin yaptığı gibi!

— Saçmalamayın, dedi SAS. Ülkeden sizi çıkarabildiğimiz anda tamamen hür olacaksınız. Şu an için sizi korumamız gerekiyor.

Kadının yanına oturdu. Bal rengi gözlerinde ciddi bir ifade vardı.

— Natalya, KGB'nin Lizbon'da bir darbe hazırlığı yaptığını biliyoruz. Eğer amaçlarına ulaşırlarsa buradan hiçbir zaman çıkmayız. Bize yardım etmeniz lazım... Buna mecbursunuz.

— Pis herif, dedi Natalya.

SAS yerinden kalkmadı. Kadın omuz silkti ve devam etti.

— Hay kör şeytan! Göreceğiz. Neyi öğrenmek istiyorsunuz?

Şu ana kadar Sovyetler Birliği'ne karşı hiçbir şey yapmamıştır. Ancak söylediği ilk kelimeyle bu durum bozulacaktı. KGB, hainleri hiçbir zaman affetmezdi.

— Geçen ay Guadaloupe ve Alfonso Sanchez adlı iki CIA muhbiri birisiyle temas kurmak için 1. Ralis'in kışlasına gittiler. Çıkışta askerler üzerlerine ateş açtı. Alfonso Sanchez öldürüldü, karısı da yaralandı ve kaçırıldı. O günden beri kadından hiçbir haber alınamadı. Oysa kocanızın olay yerinde olduğunu biliyoruz... Guadaloupe Sanchez'i bulmak istiyoruz...

Natalya Grifanov cevap vermeden önce bir süre düşündü.

— Hatırlıyorum. Bu olaydan Nikolay bahsetti. Bir rastlantıydı. Arkadaşını ziyarete gittiği zaman o kişileri teşhis etmiş. Çok şey bilen bir subayla tartışıyorlarmış. O da hainmiş... Onları kışladan çıkaracak vakit bulamayınca ateş edilmesini emretmiş. Nikolay'ım acımasız değildir... O...

Artık kadını durdurmak imkânsızdı! Malko güvenle güldü. İşler kızışıyordu.

— Ne öğrenmişlerdi?

Kadın başını eğdi.

— Bilmiyorum. Nikolay bana her şeyi söylemezdi. Hatta hiçbir şey söylememeliydi. Tanıklar olduğu için canı sıkılmıştı... Kendini konyağa verdi. Sarhoş olunca da konuştu.

— Subaya ne oldu? dedi SAS.

— Aynı akşam öldürüldü. Parti'nin Portekizli dostları tarafından. Kışlaya gömdüler.

— Kadın da öldürüldü mü?

— Hayır. Onu öldürmediklerini biliyorum. Yarası da

ağır değilmiş. Nikolay yalnızca kadının kim için çalıştığını öğrenemediğini söyledi... Bir yerlere götürdüler.

Tam Portekizlilere yaraşır şekilde davranmışlardı. Malko kendi kendine Natalya gerçekten çok şey biliyor mu diye sormaya başladı. Onu kaçırarak büyük bir tehlikeye atılmışlardı. Bütün KGB kadını ele geçirmek için canını dişlerine takmış olmalıydı. Sorgulamaya devam etti.

— Nerede olabilir? Sovyet Elçiliği'nde mi?

— Hayır!

— Portekiz Komünist Partisi'nde mi?

— Kesinlikle olamaz. Çok dikkatlidirler.

İki goril şaşkın şaşkın Rusça konuşmayı dinliyordu. Nihayet Natalya üzülerek:

— Bilen birisi var, dedi. Şimdi hatırlıyorum. Nikolay, Antonyo adlı bir muhbirden yardım istedi. Adam Mundial Oteli'nde kilerci.

— Bana Antonyo hakkında daha çok bilgi verin.

— Sadece iki kez gördüm, dedi Natalya. Mundial'e yemeğe giderken. Nikolay yıllanmış konyak vererek onu tavladığını söyledi. Antonyo alkol delisi. Aynı zamanda da iyi bir komünist. Yeraltı partisine üyeydi. Amerikalıları sevmez.

— Guadaloupe Sanchez'in hayatta olduğuna emin misiniz?

— Tabii. Nikolay bana ondan daha geçen hafta söz etti. Portekizlilerin niçin böyle bir tehlikeyi göze aldığını anlamıyordu. Çok öfkeliydi.

Rus kadın terlemeye başlamıştı. Korkuyordu. SAS ayağa kalktı. Şu an için yeterince şey öğrenmişti.

— Akşama yine geleceğim.

Sahanlığa kadar Chris Jones ona eşlik etti. Amelya işe gitmişti.

— İçki içmesine izin vermeyin, diye ikaz etti Malko.

Kadın isterik, o yüzden de Milton'un içgüdülerine dikkat et.

— Tanrım! diye içini çekti Chris Jones.

SAS merdivenleri inmeye başlamıştı bile.

VII. BÖLÜM

İriyarı Brezilyalı sünger gibi içiyordu. Onunla ilgilenen Antonyo ise ayakta durup duramayacağını kendi kendine soruyordu. Mundial'in boş arsalarla virane evlere bakan sekizinci katındaki lokantanın son müşterisiydi. Kaldırımındaki seyyar satıcıların bağırışmaları oraya kadar çıkıyordu. Bara yaslanmış olan Antonyo doğruldu. Son müşteri de hesap pusulasının bulunduğu tabağa paraları bırakmış, sallanarak yemek salonunu geçiyordu. Çıkışın solundaki küçük barın önünde durdu. Elini Napolyon 1892 şişesine doğru uzattı.

— Sizin mi?

Antonyo gururla başını salladı.

— Evet, senyor, ben satın aldım.

— Kaça? dedi Brezilyalı.

Kilercinin ağzı açık kaldı. Aptallaşmıştı, çünkü hiçbir zaman bu şişeyi satmayı düşünmemişti. Barının gözbebeği. En kötüsü de, iyi müşterilerine tattırmayı düşünmüştü. Böylece faydasını da görecek.

— Dört bin esküdo, dedi. (Bunu Brezilyalıyı caydırmak için söylemişti.)

İyi oyun oynamıştı. Neşelendi.

— Pahalı değil! dedi.

Cebini karıştırdı ve kabarık bir para tomarı çıkardı. Dört bin beş yüz esküdo saydı ve tezgâha bıraktı. Şişeyi almak için elini uzattı. Antonyo'nun gözleri yaşla dolmuştu.

Şişesi elden gidiyordu!

Aniden sesli sesli gülerek Brezilyalı fikir değiştirdi.

— Bu şişeyi tek başıma bitiremem. Dostum, benimle gel!

Başka şartlarda olsa Antonyo nefret ettiği kapitalizmin iyi bir temsilcisi olan bu ayyaşı takip etmezdi. Ancak adamın değerli konyağı rezil edeceği düşüncesi onu deli ediyordu. En azından o da yararlanmalıydı.

— Senyor, buradan sizinle çıkamam. Bir görevliyim.

— Esta bom, dedi Brezilyalı. Seni otelin otoparkında bekliyorum.

Adam şişeyi sımsıkı kucaklayarak asansöre daldı. Bu sırada da Antonyo mahzeni kilitlemeye başlamıştı. Yeraltı geçitinden geçerek beş dakika sonra otoparka geldi. Büyük bir siyah arabanın yanında duran Brezilyalıyı cüssesinden tanıdı. Antonyo karısının merak edeceğini düşündü. Ama önemli değildi. Politik faaliyetleri dolayısıyla sık sık geceleri işten sonra geç saatlere kadar süren toplantıları vardı. Koca arabaya bindi. Ön koltuk inanılmayacak kadar yumuşaktı. Brezilyalı direksiyona geçerken şişeyi uzattı.

— Tut şunu.

Antonyo onu dik tutmaya çalıştı.

Otoparktan çıktılar, Rossio'yu geçtiler, Tojo ve Praça do Commercio'ya doğru devam ettiler. Brezilyalı mırıldanıyordu. Praça do Commercio'ya gelince sağa, tersanelerin bulunduğu kıyıya saptı. Lizbon'un San Francisco'ya benzemesini sağlayan büyük asma köprüye doğru. Şaşırان Antonyo:

— Nereye gidiyoruz, senyor? demeye cesaret etti.

Brezilyalı ona baktı. Gözleri fosforluymuş gibi pırıltıyordu. Umursamaz bir şekilde:

— Belki Guadeloupe Sanchez'i bulabiliriz, dedi.

Antonyo cümleyi anlamak için birkaç saniye düşündü. Boynunda soğuk bir şey hissettiği anda eli kapının kolundaydı. Boğma telinden kurtulmaya

çalıştığı zaman çok geç kalmıştı, çünkü tel etine girmişti... Artık oraya kadar arabanın tabanında gizlenen ve şimdi kendini boğazlayan adamı görebiliyordu. Bir süre daha mücadele etti, sonra içini ateş bastı, gözleri dışarı uğradı ve debelenirken şuurunu kaybetti. Şişe arabanın döşemesine düşmüştü. Antonyo koltuğuna yığıldı. Brezilyalı başını çevirdi ve İngilizce:

— Temiz iş, Krizantem! dedi.

Elko da onaylarcasına güldü. Yeteneklerinin bilmesi hoşuna gidiyordu. Araba Belem Mahallesi'ni geçerek tersane depolarının bulunduğu kıyıda yoluna devam ediyordu. Antonyo biraz kımıldadı ve inledi. Ama tam ayılırken Krizantem teli biraz daha gerdi.

Araba büyük bir tramvay deposunun önünde durdu. Açık havada bir sürü araç hat üzerinde duruyordu. İbrahim farla bir işaret verdi ve barikata doğru ilerleyen adam nöbetçi kulübesinden çıktı. Brezilyalıyı hatırladı ve barikatı açtı. Geçerken İbrahim adamın avucuna bir tomar esküdo sıkıştırdı. PPD komünizme karşıydı, ama yine de iyi niyetlileri teşvik etmek gerekiyordu.

Nöbetçi arkalarından barikatı kapattı. Tojo'nun kıyısındaki rıhtıma kadar İbrahim iki sıra halinde duran tramvayların arasından geçti. İbrahim motoru durdurdu ve oraya kadar boğuk boğuk gelen kıyı trafiğinin gürültüsünü dinledi. Beş yüz metre ötede Cumhurbaşkanının konutunun bulunduğu Belem Meydanı vardı. Gösteriler burada yapılıyordu. Rıhtımın ucunda, Tojo sessiz ve karanlıktı. Onları kimse rahatsız edemezdi.

— Onu dışarı çıkart, dedi Brezilyalı Krizantem'e.

Elko teli adamın boynundan çekti ve dışarı çıkartarak betona yatırdı. İbrahim, yerde hareketsiz yatan adamı gözlerini açıncaya kadar hafif hafif tekmeledi. Boğazında kırmızı bir iz vardı. Nefes almakta zorluk çekiyordu. Brezilyalı ise onun yanında tam bir devdi. Antonyo telaşlanmamaya çalıştı.

Etrafına baktı, duran tramvay kütlelerini gördü ve titredi. Denizden buz gibi bir rüzgâr esiyordu. Krizantem, kilerciye avına saldırmaya hazırlanan bir yılan gibi bakıyordu. İbrahim kabzası sedef kakmalı 45'liğini çekti, çömeldi ve namluyu Antonio'nun boynuna dayadı. Sonra horozu kaldırdı. Sessizlikte "klik" diye bir ses duyuldu. Söyleyeceklerini vurgulamak istedi.

— Antonio, Guadeloupe Sanchez nerede?

Kilerci başını salladı.

— Senyor neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Size hiçbir şey yapmadım. Beni bırakın.

Brezilyalı namluyu biraz daha adamın boynuna bastırdı.

— Antonio, aptal numarası yapma!

Diğeri cevap vermeyince ağır Colt'u kaldırdı ve olanca hızıyla suratına vurdu. Yanağı yarılan Antonio korkuyla çığlık attı.

Brezilyalının metodunu bilen Elko sakın sakın bekliyordu. Antonio'nun yüzünden kan boşalıyordu. İbrahim cebinden bir mendil çıkardı ve uzattı.

— Temizle.

Kilerci patlayan yanağını sildi. Her üçünün de sesi çıkmadı. Yavaşça Antonio ayağa kalktı. İbrahim adamın aniden karanlık rıhtımda bir noktaya baktığını ve tramvaylara doğru kaçmaya başladığını gördü. Krizantem, daha birkaç metre uzaklaşmadan ok gibi atıldı. Ateşli silahları kullanamayacağını biliyordu. Her yerde askerler devriye gezdiği için bu çok tehlikeliydi. COPCON ile karşı karşıya gelmek istemiyorlardı. İbrahim Antonio'nun yolunu kesmek için çıkış kapısına yöneldi. Bir gürültü oldu, karanlıkta gizlendi.

Bu, önünden geçen bir fareydi.

İbrahim Salvador çaresiz kaldığı için sinirden kuduruyordu. Eğer şimdi Antonio kurtulabilirse, bu

planlarının suya düşmesi ve Guadeloupe Sanchez'in ölümü demekti. Peşpeşe duran tramvay kütlelerine göz gezdirdi. Şafağa kadar Antonio onlardan kaçabilirdi. Sonra... Karanlıkta bir ıslık çalındı. Krizantem düzenli olarak her sırayı dikkatle inceliyordu. İbrahim Salvador nöbetçi kulübesine koştu ve el feneriyle döndü. Nöbetçinin ağabeyi 25 Nisan'dan önce PIDE'de polisti. Şimdi ise Caxias Hapishanesi'ndeydi... Nöbetçi sık sık Portekiz'e gelerek aşırı fikirdeki Brezilyalıları temizleyen İbrahim'i onun aracılığıyla tanımıştı...

Tramvayların arasında bir haykırış ve kavga sesleri yayıldı. İbrahim tramvayların arasında sağa sola koşarak ileri atıldı. Yerde debelenenleri gördü. Krizantem tramvayın altına saklanan Antonio'yu bulmuştu. Bu Brezilyalıya bir şey hatırlattı. Bir kabza darbesiyle kilerciyi bayılttı. Nefes nefese olan Krizantem doğruldu. İbrahim Antonio'yu koltuk altlarından tutarak duran tramvayların önüne kadar sürükledi ve enlemesine en öndeki aracın tekerleklerinin dibine yatırdı. Boğazı raya gelinceye kadar çekti.

Sonra da var gücüyle üzerine oturdu.

— Bağla onu, diye emir verdi.

Krizantem telini çıkarttı ve Antonio'nun ellerini arkadan bağladı. Ayılan adam küfredip debeleniyor, ama kuvvetini yitirmiyordu. O da Colt'un kendisi için tehlikeli olamayacağını anlamıştı.

İbrahim saçlarından kavrayarak başını arkaya doğru çekti.

— Defol, git, faşist! diye haykırdı Antonio.

İbrahim Krizantem'e baktı.

— Tut şunu.

Elko hemen yerini aldı. İbrahim girişteki nöbetçi kulübesine koştu. Krizantem hayretle deponun ışıklarının yandığını gördü. İbrahim koşarak geri geldi. Antonio'nun önünde yattığı tramvayın vatman mevki-

ne tırmandı. Elko adamın öndeki kumanda tablosunu karıştırdığını gördü. Aniden bir gürültü oldu ve tramvayın iç ışıkları yandı. İbrahim önce gıcırtyla dikey ve büyük bir direksiyonun, sonra da bakırdan yatay olan bir ikincisinin döndüğünü işitti. Ağır çelik tekerlekler döndü ve araç iki metre kadar ilerledi. Brezilyalı tramvayı durdurdu, yere atladı ve Antonyo' nun yanına geldi. Yeniden başını kaldırdı.

— Anladın mı?

Kilerci cevap vermedi. İbrahim adamın boğruüne tekme attı.

— Salak! Tırtıl gibi ikiye bölününce Parti bile seni düzeltemez.

Antonyo korkmuştu, ama hâlâ inanamıyordu. Ağzını bıçak açmıyordu. Yeniden İbrahim sırtına oturdu ve Krizantem'e:

— Tramvaya bin, dedi. Çalışıyor. İlerlemek için de bakır anahtarı saat yönünde çevir. Geri gitmek içinse tam tersini yapacaksın. Sana söyleyeceklerimi yap.

Elko söylenenlere uydu ve küçük bir direksiyona kumanda eden anahtarı buldu. Tramvay Antonyo'nun başına doğru birkaç santimetre daha ilerledi. Kilerci delice çırpınmaya başladı. İbrahim adamın boğazını raya bastırdı ve Krizantem'e ilerlemesi için işaret etti. Elko küçük direksiyonu çevirdi. Bu fikri ilginç buluyordu. Maceralı hayatı boyunca insanları çok değişik şekillerde öldürmüştü, ama şu ana kadar bu işi hiç tramvayla yapmamıştı... Araç hafif bir gıcırtyla santim santim ilerledi.

— Dur! diye bağırıldı İbrahim.

Çelik tekerleğin bir kısmı Antonyo'nun boynuna değmişti bile. Tramvayın ağır tamponu neredeyse ensesindeydi. Madenin temasından deliye dönen kilerci bağırıldı ve çaresiz bir şekilde kurtulmayı denedi. Ancak İbrahim Salvador'un kilosu doksandan fazlaydı...

Brezilyalı:

— Aptal komünist! Seninle alıp veremediğimiz bir şey yok. Konuştuğun an, serbest bırakılacaksın. Hatta şişeni bile alacaksın.

— Bırak beni, diye yalvardı Antonyo.

— Hâlâ anlamadı, biraz daha ilerle, diye bağırıldı İbrahim.

Krizantem küçük bakır direksiyonu biraz çevirdi. Antonyo'nun haykırıışları aracın camlarını titretti. Maden boyun derisine değdi.

— Ya şimdi? Konuşacak mısın? dedi İbrahim.

Antonyo gırtlaklanan bir domuz gibi hırlamaya başladı. Onu susturmak için İbrahim'in tek çaresi tramvayın altına atmak.

— Yavaşça hareket et, diye emretti Salvador.

Poker gibi bir şey. Kazanacağına emindi. Kilerci boynunun kopmak üzere olduğunu anlayınca teslim olacaktı. Krizantem direksiyonu hafifçe çevirdi. Ağır tramvay titremeye başladı. Antonyo'nun boynuna dayanan tekerlek eti kemiğe kadar batırarak ilerledi. Paniğe kapılan kilerci:

— Hayır, durun! diye haykırdı. Kadın Calçada do Combro Sokağı'ndaki...

Cümlesinin geri kalan kısmı gelemedi. Tramvay aniden on santimetre ilerlemiş ve boynunu parçalamıştı. Şaşırان Elko anahtarı ters yöne çevirdi. Araç durdu, ama geri gitmedi.

İbrahim ceketinin kanlanan kol ağzına küfrederek doğruldu. Antonyo hafif hafif titredi ve hareketsiz kaldı. Brezilyalı ceketindeki ve pantolonundaki lekelere tiksinerak baktı. Ne pislik!

— Sana yavaş hareket etmeni söylemişim, dedi Krizantem'e.

Şaşırان Elko cevap vermedi. Hayatında ilk kez tramvay kullanmıştı... Karanlıkta ayak sesleri duyuldu.

Brezilyalı 45'liği ve elektrik fenerini kaldırdı. Korkuya kapılan nöbetçi koşuyordu. Cesedi görünce hareketsiz kaldı.

— Madre do Dio! diye mırıldandı.

— Bir kaza oldu, dedi aceleyle İbrahim.

Nöbetçi başını çevirdi. Böyle bir kazaya ne sebep gösterirse gösterebilir kendini Caxias'da bulurdu... İbrahim tepkisini tahmin etti. Adama yaklaştı, sol elini omuzuna attı.

— İcabına bakacağız.

Colt'u tutan sağ eli nöbetçinin vücudu boyunca yukarı kalktı ve karaciğer hizasında durdu. Kumaş, sesi kesmesine rağmen ilk patlama Krizantem'i yerinden sıçrattı. Nöbetçinin ağzı sanki yumruk yemiş gibi açık kaldı. İkinci patlamada boğuk bir cıglık attı. Karaciğeri patlayan nöbetçi tek kelime etmeden yere yığıldı. İbrahim üçüncü defa kulağına ateş etti ve kafasının yarısını parçaladı. Sonra Colt'u emniyete aldı ve kemerine yerleştirdi.

— Çabuk gel, dedi Krizantem'e.

Koşarak siyah Taunus'a atladılar. Beş dakika sonra yan yoldan şehir merkezine doğru gidiyorlardı. Praça do Commercio'ya gelince İbrahim Elko'ya döndü.

— Gel birlikte içelim.

Krizantem nazikçe teklifi reddetti. İçki içmezdi. En büyük tutkusu Perrier idi.

— Konuştun mu?

— Yeterli değil. Yalnızca sokağın adını söyledi.

Bir an önce odasında Napolyon Konyağı içmek için acele ediyordu. Antonyo'nun cıglığı diğerlerininkinden karışarak hâlâ kulaklarında çınlıyordu. Kendi kendine kısa süre sonra mesleğini değiştirmesi gerekeceğini söyledi. Sinirleri zayıflıyordu.

*

**

Malko kalktığı an her şeyi öğrenmişti. Krizantem ona olanları anlatmıştı. İbrahim Salvador'un ününe diyecek yoktu, ama bu öldürme yolu tüylerini ürpertiyordu. Ancak KGB ile CIA arasında saate karşı amansız bir mücadele vardı. Natalya Grifanov'un kaybolmasından ne bir radyo istasyonu ne de bir gazete söz etmişti. Ama muhbirleri aracılığıyla Steve Thomas daha önce CIA üyesi olmakla suçlanan ABD elçisinin evini Rusların gözlediğini haber almıştı. SAS önceki akşam Natalya'yı kısa bir süre ziyaret etmişti. Pek bir şey öğrenememişti. Steve Thomas ise güvenlik sorunu nedeniyle kadınla yüzleşmeyi reddediyordu.

Ayağa kalktı ve holü geçti. Üç Çekoslovak koltuklara oturmuş sigara içiyordu. Dikkatle onu izlediler. Bunlar olsa olsa Çek Gizli Servisi STB'nin adamları olurlardı.

Hava önceki günden daha sıcaktı. Arabanın içi yangın yeri gibiydi. SAS bindi ve hareket etti.

Steve Thomas sabah kahvaltayı onunla yapmıştı. Bir önceki gece İbrahim Salvador ona kilerciden öğrendiği şeyi söylemişti.

— CalçadadoCombroSokağı'ndaMRPP'ninbarınağı var, demişti Steve Malko'ya. Aşırı solcu bir parti. Orası olabilir. Bazı üyelerinin KGB'nin 5. Bölümü ile ilişkileri olduğunu biliyorum.

Doğruluğunu araştırmaktan başka yapacak bir şey yoktu. SAS oraya İbrahim ile gitmeliydi, ancak Brezilyalı uyuyordu. Krizantem'i Brezilyalıya kendisine yetişmesini söylemekle görevlendirerek holde bıraktı.

Malko geniş kaldırımalarında kitap sergilenen Liberdade Caddesi'ne indi. Porno eserler kapış kapış giderken, komünist kitapları yığınla duruyordu. Portekizliler kırk yıllık yasaklama döneminde kaybettikleri vakti kapatmaya çalışıyorlardı. SAS bunlardan bir siyasi değerlendirme yaptı. Rossio'yu geçtikten

sonra Tojo kıyısındaki Calçada do Combro Sokağı'na gitmek için dar, pis ve gürültülü sokaklara daldı. Sokağa yukardan girdi ve arabalarla tramvayların arasından aşağıya indi. Yarı yolda, sokağın sağında aradığını gördü: Dağa çıkan bir yolla bu sokağın keşiştiği yerde üç katlı, yıkık dökük bir binaydı. Hemen hemen tüm pencereleri kırılmıştı. Cephesindeki kırmızı bezin üzerine beyaz harflerle "Viva O communismo!" yazılmıştı.

Burasıydı. Dedikodulara bakılırsa aşırı sol MRPP'nin bu barınağında önemli miktarda mühimmat varmış ve 25 Nisan'dan beri de buraya kimse girmemiş. Resmen Komünist Partisi'ne karşıydılar, ama Steve Thomas'ın bukalemun teorisini de unutmamak gerekirdi. Malko geçerken binanın pis cephesiyle tahtalarla kapatılmış pencerelerini inceledi.

Kolay olmayacaktı.

Arabasını daha ilerde Tojo'yu ve boş bırakılmış nefis bahçeleri gören yola bıraktı. Sonra yürüyerek geri döndü. İbrahim gelmiş olmalıydı. SAS yanından bir tramvay geçerken titredi. MRPP'nin binasının önünden durmadan geçti. Yandaki sokakta iki yabani ve kaba adamın durduğu bir kapı gördü. Sokaktan içi asker dolu bir kamyon geçti. Askerlerin bir kısmı yumruklarını kaldırarak afişi selamladılar. SAS yoldan geçen nefis kalçalı bir zenciye baktı. Heykel gibiydi. MRPP'nin giriş katında hiç müşterisi olmayan bir berber vardı. SAS oradan İbrahim'e telefon edebileceğini ve bekleyebileceğini düşündü. İki tramvayın arasından geçti. Yaşlı bir berber yaltaklanarak yanına geldi. Sık sık yabancı müşterisi olmuyordu herhalde. Malko:

— Telefon var mı? diye sordu.

İhtiyar kollarını havaya kaldırdı.

— Maalesef, beyim! 25 Nisan'dan beri işler yolunda değil.

SAS tereddüt etti. Çok sıcaktı. İbrahim'in geç kalmasına öfkelenmişti.

— Sakal tıraşı yapın, dedi.

Nasıl olsa İbrahim onu bulurdu. Kadifesi pislikten parlayan bir koltuğa oturdu. Yaşlı berber bir anne şefkatiyle bezi örtüyor, ensesine pamuk koyuyor ve etrafında fır dönüyordu. SAS kemerindeki tabancası belli olmasın diye karnını içeri çekti. Bu serin dükkânda rahatlamıştı. İhtiyar koltuğu Malko'nun yüzü duvara dönük olacak şekilde çevirdi ve yanaklarıyla çenesini nemlendirmeye başladı...

— Yukarıdaki yazıyı siz mi astınız? dedi alaycı bir ifadeyle SAS.

İhtiyar berberin usturası havada kaldı. Şaşırmıştı.

— Hayır, senyor, şu deli MRPP'liler. Tehlikeliler, silahları var ve kendilerine hiçbir şey söylenmiyor. COPCON'un himayesindeler. Bir gün gürültü yaptıkları için yakındım. Geldiler ve tehdit ettiler. Yaşıma rağmen! Yakında ölüp bunlardan kurtulacağım...

İhtiyarın gevezeliği SAS'ın başını şişirmişti. Çenesine serin köpük sürülünce rahatladı. İhtiyar çok dikkatli sabunluyordu, durdu ve:

— İyice nüfuz etmesini bekleyin, dedi.

Malko adamın arada bir musluğu açtığını ve bir şeyler yaptığını duydu. Gözlerini kapattı ve bu dinlenmenin keyfini çıkarttı. Sonra berber geldi ve başını kaldırmak için çenesini iki parmağının arasına aldı. Ustura boynundaki kıllara değdi. Durdu ve gırtlığına enlemesine kondu. Sanki berber tereddüt ediyordu. SAS gözlerini açtı. Usturalı adam ihtiyar berber değildi. Çok daha genç, oval çerçeveli gözlüğü olan ve bıyıkları ile Lenin'e çok benzeyen birisiydi. Malko'ya pis pis gülere baktı.

— Bağırmayın senyor, dedi yumuşak bir sesle. Yoksa gırtlığınızı keserim.

VIII. BÖLÜM

Usturanın ağzı, SAS'ın derisini ezerek atardamarlardan birine dayanmıştı. Kendini tehdit edeni incelerken hareketsiz duruyordu. Kötü giyimli sakallı genç, gözlerinin içi gülen biriydi. Usturayı tutan elinde tırnak yoktu. Malko temkinli olarak gözlerini örten köpüğü temizledi. Şimdi koltuğunun etrafında on iki kadar darağacı kaçkını sakallı adam vardı. Korkusunu belli etmemeye çalıştı. Usturayı tutanın bir tek hareket yapması ölmesi için yeterliydi.

— Ne istiyorsunuz? dedi Almanca.

Ustura boğazını yakarak kaydı. Kan aktığını hissetti.

— Biraz önce Portekizce konuşuyordun, devam et, dedi gözlüklü genç.

— Evet, evet Feitor, dedi grubun etrafında dolaşan yaşlı berber. Bu faşist bir ispiyoncu, eminim! Burada uzun süre dolaştığını gördüm.

— Onunla ilgileneceğiz Ricardo, dedi gözlük'lü genç.

Malko berberle bina arasında geçişi sağlayan aralık kapıyı farkettiler. Oradan gelmişlerdi. İbrahim Salvador'a lanet okudu. Şeytan Brezilyalı nerede kalmıştı? Yabancı lehçesi dikkati çekmişti... Başını çevirdi. On metre ötesinde, kaldırımında adamlar yürüyordu, bir tramvay sallanarak geçti.

— Rahat dur, dedi usturalı genç.

Sakallılardan biri SAS'a yaklaştı ve koluna bir iğne batırdı. Acıdan kasıldı ve derisinin altına yapışkan bir sıvı aktığını hissetti. Adam bir süre sonra iğneyi çekti. Malko hemen acı ve mide bulantısı hissetti. Gözleri

karardı, kollarının, bacaklarının ve başının ağırlaştığını hissetti, ama şuurunu kaybetmedi. Sakallılar onu MRPP ile irtibatı sağlayan kapıya doğru sürüklemeye başlamışlardı bile.

*

**

İbrahim Salvador sıçrayarak uyandı. Saatine baktı ve bildiği tüm küfürleri sıraladı. Saat on birdi! Konyak şişesinin yarısı boşalmıştı ve başı ağrıdan çatlıyordu. Masada duran Vichy Saint-Yorre şişesini aldı ve lıkır lıkır içti.

Beş dakikada hazırlandı. Akşamki gömleğini giydi, Colt'unu kemerine yerleştirdi ve asansöre doğru koştu. Onu gören Elko Krizantem hole daldı.

— Uyanamadım, dedi Brezilyalı.

Söyleyecek hiçbir şey yoktu. Heyecan yorucuydu. Calçada do Combro Sokağı'na kadar iki adam da tek kelime etmedi. Malko görünürlerde yoktu. İbrahim iyice aşağıya gitti ve Taunus'u MRPP'nin bulunduğu sokağa bakan taş bir duvarla çevrelenmiş dar bir sokağa park etti.

— Beni arabada bekleyin, dedi Krizantem.

Elko kendi kendini yiyordu. Bu dilini bile bilmediği ülkede bulunmaktan aşağılık kompleksine kapılıyordu. İbrahim, Calçada do Combro Sokağı ile birleşen dar sokağı geçti ve yayaların arasına karıştı. MRPP'nin pankartının önünden geçtikten sonra her şeyi açıkça anladı: SAS burada yoktu. Elçiliğe ve Altis'e telefon etmek için bir kahvenin önünde durdu. Sonuç sıfır. SAS'ın kendisini beklediğine emindi. Dördüncü kez sokaktan aşağıya inerken sol taraftaki yola bir göz attı. Malko'nun 504'ü oradaydı! Yaklaştı, Kapıların kilitli olup olmadığını kontrol etti, kaygısı gitgide artarak on beş dakika bekledi.

SAS hâlâ mahalledeydi... Tekrar görünmeyeceğine

emin olarak MRPP'ye doğru çıktı. Aklına bir fikir geldi. Berber boştu. İçeri girdi, yerleri süpüren ihtiyara yöneldi. Orada bir arkadaşıyla sözleştiğini, ama adamı göremediğini açıkladı. Sarışın bir yabancı... Satılık bir eve bakmaya gideceklerdi.

Berber süpürmesine yaslandı.

— Bu deliler iktidarı ele geçirdiğinden beri Lizbon'da her şey satılık! diye içini çekti. O beyi gördüm galiba. Uzun süre bekledi, sonra sakal tıraşı oldu ve gitti.

İbrahim kibarca teşekkür etti. Bu aşağılık herif de işin içindeydi. Adamın kafasını lavabolardan birinde ezmek için delice bir duyguya kapıldı, çıktı ve aşağıya doğru yürüdü. Geçerken yan tarafta bulunan ve demir kapının arkasında bir sürü muhafızın koruduğu kapıyı gördü. İki kişi de birinci kattaki pencereden sokağı denetliyorlardı. İçeriye zorla nasıl girilebileceğini kestiremiyordu. Bununla birlikte SAS'ın orada olduğuna emindi... Krizantem sıkıntı ve sıcaktan Taunus'ta pathyordu. İbrahim basit İngilizcesiyle olanları anlattı. Elko başını salladı ve acı acı güldü.

— Bir fikrim var, dedi.

*

**

— Evet, Nikolay Sergeyeviç Grifanov, diye onuncu kez tekrarladı Feitor Pinto. Çok acil.

Öfkeden kudurarak telefonde bekledi. Sovyet Elçiliği'nin santral memuru birkaç kelime Portekizce biliyordu. Sert bir sesle:

— Yoldaş Grifanov meşgul, dedi Tekrar arayın.

Kapatmıştı bile. Feitor Pinto dişlerini gıcırdatarak "aptal Ruslar" dedi. Daha iyi, bildiği gibi hareket edecekti. Ancak 5. Bölüm'ün başkanı MRPP'nin kimi yakaladığını öğrenince çok rahatlayacaktı. Feitor çok keyiflenmişti. Yakalanan yabancı Natalya kaybolmadan evvel Grifanov'ların evi etrafında görüldüğü

söylenen kişiye tıpatıp uyuyordu. Nikolay Grifanov eşkâli güvendiği tüm arkadaşlarına vermişti.

Yabancıyı MRPP binası çevresinde dolaşırken teşhis etmişlerdi. Kapalı panjurların arkasında gözcüleri vardı. Sakal tıraşı olmak istemesiye beklenmedik bir şanstı...

Feitor'un adamın üzerinde bulduğu şey bir istihbarat örgütüne üye olduğunu kanıtlıyordu. Hiçbir normal vatandaş numarası ve markası olmayan, çok ince, hafif otomatik bir silahla dolaşmaz.

Nihayet, bir CIA ajanı yakalamıştı! Grifanov serbest olmadığına göre onu kendisi konuşturacaktı.

*

**

— Natalya nerede?

Malko sıçradı. Verdikleri ilaçtan dolayı hipnotize edilmiş gibi aşırı derecede hareketsizdi. Etrafına bakınmak için çaba sarf etti. Getirildiği yer çok küçük, tavandaki çıplak bir ampulle aydınlanan ve tek çıkış yolu üç kilitli bir kapı olan küçücük odaydı. Mobilya olarak iki tabure ve bir masa vardı. Sırtı duvara dönük, elleri arkadan ayakları da oturduğu tabureye bağlıydı. Önündeki ikinci taburede ise yanan bir mum vardı.

Karşısında, duvara dört metre mesafede, biraz önce elinde ustura olan sakallı, şimdi uzun namlulu 22'lik hafif bir tüfekte duruyordu.

Malko hiç sesini çıkartmayınca:

— Muma bak! diye emretti.

SAS emre uydu.

Silahın namlusunu görmedi, ama ucunun yukarı kalktığını tahmin etti. Patlamayı hissetti. Kurşun yüzünün o kadar yakınından geçti ki, çıkardığı sesi duymadı. Arkasındaki duvara saplandı.

Her ateş edilişinde mermi biraz daha yakınına saplanıyordu. Sakallı adam bundan sonrakilerin önce

kulaklarını ve çenesini parçalayacağını, sonra da öldüreceğini söylemişti. Küçük kalibreli bir silahla bu iş uzun sürebilirdi. Muma bakmak için kendini zorlaması hareketsiz durmasını sağlıyor, böylece de hasmının istemeden onu öldürmesini önlüyordu.

— Kaçırduğunuz Sovyet yoldaş nerede? diye tekrarladı Portekizli.

— Neden bahsettiğinizi anlamıyorum, dedi zorla SAS.

Bir şeyi hemen anlamıştı. Natalya'nın kaçırılışından bu sakallı herifin haberi olması için KGB ile ilişkisi olmalıydı. Ortadan kaybolması anlaşılmıştı ve bir daha da bulunmaması için CIA'nın her şeyi yapacağı biliniyordu, ama çok dikkatsiz davranmıştı. MRPP'nin binası kale gibiydi. Tam anlamıyla kendisine gelince her yerde silah ve bomba olduğunu görmüştü. Berbere açılanın dışında bir tek kapı vardı. Binaya saldırmak için elli kişi gerekliydi. Oysa CIA'nın Lizbon'da elli adamı yoktu ve de Portekizlilere ait olan bir binaya alenen saldırmazlardı. COPCON'un bu işe karışma fikri ise, onun için en kötüydü...

Tüfeğin sürgüsünün çıkardığı sesi duydu.

— Mum! Salak faşist! diye haykırdı sakallı.

Bu kez mermi Malko'nun çenesini sıyırdı. Acıyla kendini yere attı.

Bu acımasız oyun ne kadar sürecekti? Öldürmeyeceklerine emindi, ama çenesinin dağılmasını da istemiyordu. Natalya CIA'nın elinde olmalıydı. Bildiği şeylerin değeri biçilemezdi. Bir gerçeği mümkün olduğunca unutmaya çalışıyordu. Bu da KGB'nin bu olaya er veya geç müdahale edeceğini. Kendini onlar konuşturabilirdi. Bu konuda deneyimleri ve imkânları vardı. Bazı ilaçlara hiç kimse karşı koyamazdı.

Konuşmamasına kızan sakallı durduğu yerden indi ve SAS'a yaklaştı.

Tüfeğin namlusunu Malko'nun alına dayadı.

— Natalya nerede?

SAS kımıldamadı. Adam ise öldürmeyi göze alamıyordu. Korkutmak istiyordu. Namlu uzaklaştı, ama Malko terden sıırıslılam olduğunu hissetti. Sakallı ters ters baktı. Konuşturmak istiyordu, fakat SAS'ın çetin ceviz olduğunu anlamıştı. Her neyse, önemi yoktu. Pis pis güldü.

— Seni konuşturacak kişiler var, faşist.

Dışarı çıktı, kilitleri kapattı.

*

**

Elko Krizantem kırmızı kiremitli ve hafif eğimli dama terastan atladı. Korkunç bir gürültü oldu, ama neyseki Calçada do Combro Sokağı'ndan geçen tramvayın sesi bunu bastırdı. Elko damda biraz durdu. İki tankerin yakıt boşaltığı Alcantara Tersaneleri ile iskeleyi rahatça görüyordu. Sokağın uğultusu oraya kadar geliyordu. Üç metre ötesindeki bacaya doğru ilerlemeye başladı. Terastan dama atladıktan sonra MRPP binasının çatısına erişmesi yirmi dakikasını almıştı. Son bir gayretle bacaya ulaştı. Sağ elindeki paketi açtı. Kapaklarında halka olan ve konserve kutusunu andıran iki teneke vardı. Dağın eğiminden dolayı sokaktan onu göremezlerdi, tek tehlike daha yüksek binalardı. Yine de dikkati çekme tehlikesi vardı. Kutulardan ilkinin halkasını çekti ve bacaya bıraktı, sonra aynı işlemi ikincisine de uyguladı. Birkaç saniye sonra korkunç bir patlama oldu. Aynı anda da bacadan yoğun kara bir duman tabakası yükseldi. Kemerindeki telsizi çıkaran Elko tek bir kelime etti.

— Tamam.

Daha sonra geri çekilmeye başladı. Beş dakika sonra komşu balkonlardan birine geçmeye çalışırken uzaktan itfaiyenin sirenini duydu. Arkasına döndü. MRPP

binasından iki sütun halinde kara dumanlar çıkıyordu.

Temiz işti. İhtiyaçları olan şeyleri İbrahim Salvador Brezilya Elçiliği'nin "özel" harekâtlar için depoladığı silahlardan temin etmişti. Sis bombaları yirmi dakika etkiliydi. Bu süre hiçbir şekilde kısaltılamazdı... Krizantem nihayet sokaklardan birine atladı ve kurtarma harekâtının ikinci bölümü için İbrahim Salvador'un bulunduğu yere koştu.

*

**

Asker boşaltan Portekiz Ordusu'na ait kamyonun arkasında duran buzlu camlı ambulansa kimse dikkat etmedi. Askerler MRPP binasının çevresindeki işsizleri dağıtmak için gelmişti. Yolun tepesinde tramvayları durduruyor ve arabaları geri gönderiyorlardı. Her tarafından hortum çıkan dört itfaiye aracı yolu kesmişti. Kendini ateşli bir tartışmaya kaptıran komutan ilgisizce yaklaştı. Binanın kapısında itfaiye teğmeni içeri girmesini engellemeye kalkan sakallı gençle boğuşuyordu.

— Burada yangın yok! diye tekrarladı onuncu kez MRPP militanı. Her yana baktık...

İtfaiyecinin gözleri dışarı uğradı.

Yükselen kara dumanları göstererek:

— Ya bu? dedi. Bu ne?

— Bilmiyorum, dedi Feitor. Bizden değil.

Ellerinde balta ve hortumla yirmi kadar itfaiyeci hazır bekliyordu. Sert yüz ifadesi ve doğrultulmuş G 3'lerle askerler kapıya yaklaştı. Bunlar Angola'dan yeni gelen ve MRPP'yi pek sevmeyen komandolardı.

— Hemen kapıyı açın! diye emretti yüzbaşı. Bırakın itfaiyeciler girsinler.

Sakallı, doğrultulmuş G 3'leri gördü. Askerler ateş edebilirlerdi. Dışarda halk birikiyordu. Bu işlerin kötüye gitmesine yol açabilirdi. Homurdanarak kapıyı açtı. Bir

düzine kadar itfaiyeci hortumlarını çekerek binanın içine daldı.

— Binayı boşaltın! diye emretti itfaiyecilerin komutanı.

— Ne diyorsa onu yapın, diye tekrarladı subay.

Sert bir şekilde kapıyı koruyan beş militanı dışarı itti. İçlerinden biri direnmeye kalktı. Anında iki asker üzerine çullandı, kolunu bükerek dipçik darbeleri arasında onu arabaya götürdüler.

Onların geldiğini görünce ambülanstaki beyaz gömlekli iki adam kapıyı açtı ve koşar adım sedyeleri binaya doğru götürdüler. Geçmeleri için askerler kenara çekildi. İtfaiyecilerin peşi sıra binaya daldılar.

İçerde askerler, hortumlarını çekmeye çalışan itfaiyeciler ve bürolarını korumaya çalışan MRPP militanları arasında tam bir kargaşa vardı. Sakallının sesi gürültüyü bastırıyordu.

— Size yangın yok, diyorum.

İki sağlık görevlisi kimsenin dikkatini çekmeden giriş katından aşağıya inen merdivene daldılar. Pis işler hep bodrumlarda yapılırdı.

*

**

Niekoultourny, Referentura'dan oldukça bozuk olarak çıktı. Moskova'daki "Merkez" Djerjinsky'den gelen haberler hiç de iç açıcı değildi. Sanki kaybolan eşinin bulunması Portekiz'de tezgâhlanan oyun kadar önemliymiş gibi davranmışlardı... Başına gelecekleri biliyordu, resmi teleks aracılığıyla Sovyetler Birliği'ne çağrılacaktı. Karısı hakkında yeterince bilgi vermediği için ya Sibirya'nın karanlık şehirlerinden birinde bir göreve ya da en kötüsü birkaç yıl çalışma kampına gönderilecekti...

Natalya ise sanki yerin dibine girmişti. Herkes birçok kez görülen sarışın bir adamdan bahsediyordu, ama

ipuçları bu kadardı. Lizbon'daki sayısız KGB muhbiri en ufak bir şey bulamamıştı. Ancak başka muhbirler sayesinde KGB Natalya Grifanov'un bir Amerikan veya Brezilya diplomatının evinde gizlenmediğini öğrenmişti. Resmen Portekiz'i de terketmemişti. Gümrüğe sıkı güvenlik önlemleri aldırdıktan sonra gizlice kaçmak kolay değildi. Bu esrar perdesi Niekoultourny'yi iyice sinirlendiriyordu.

5. Bölüm başkanını görünce santraldaki asker hemen ayağı fırladı. Adama bir notun yazılı olduğu kâğıdı uzattı. Kâğıda göz atan Rus öfkeyle:

- Bu ne zaman geldi, domuz? diye bağırdı.
- Bir saat kadar önce yoldaş, ama toplantıdaydınız.

Niekoultourny masaya bir yumrut attı ve arkasındaki adamlara döndü.

— Oleg, İgor, Volosa, Vassili. Hemen aşağıya. 2 no'lu arabayı alacağız...

Bunlar 5. Bölüm'ün sabotaj ve öldürme uzmanlarıydı. 2 no'lu araba, içinde çelik yelek ve silah koymak için özel bölmeler olan zırhlı, siyah, iki buçuk tonluk bir ZİM idi. Kullanma yetkisi yalnız Albay Grifanov'a aitti. Adamlar asansöre bindi. Garajda ZİM'e diplomatik plaka takmak için epeyce vakit kaybettiler. Siyah camlardan içerdekileri tanımak imkânsızdı.

Ağır araba Julio Dinis Caddesi'ne çıktığı anda İgor arabanın içindeki özel bölmeyi açmış, silahları dağıtmaya başlamıştı bile. Tokarev marka otomatik tabancalarla Çek yapısı makineli tüfeklerdi bunlar. İki tanesinde susturucu vardı. ZİM kaçırma veya öldürme olayları için ideal bir araçtı.

Nikolay şoföre doğru eğildi.

— Daha çabuk, aptal! Eğer geç kalırsak seni Urallar'a sürerim.

Bununla birlikte acele etmek için hiçbir sebep yoktu. Ama Nikolay Natalya'nın kaçırılmasına karışın adamı

görmek için bir dakika bile sabredemezdi.

Ter içindeki Oleg iki tramvayın arasından geçti. Lizbon'un öbür ucundaki MRPP binasına varmak için daha en az on dakika gerekliydi.

*

**

Beyaz gömlekli iki adamın çıktığını gören Çek yapısı Akrep marka otomatik silahlı sakallı yerinde sıçradı. Yukarıdan tepinme ve bağırışlar duyuluyordu.

Ama henüz kargaşa bu dört hücrenin bulunduğu yere sığmamıştı.

Sağlık görevlilerinden iri olanı üzerine geldi.

— Yaralılar nerede?

— Hangi yaralılar? dedi sakallı. Yaralı...

Lafı yarım kaldı. Bir kafa darbesiyle sağlık görevlisi burnunu dağıtmıştı. Ensesi duvara çarptı. Acı içinde kıvranırken silahının alındığını hissetti. Geçerken Krizantem daha emin olmak için atardamarına bir yumruk attı. İbrahim Salvador ilk kapının üç devasa kilidini açmaya başlamıştı bile.

Tabureye bağlı olan Malko gözlerini açtı.

Otuz saniyede serbest kaldı. İbrahim onu dışarı çekti, geçerken de mermileri boşaltıldıktan sonra bir kenara fırlatılmış olan yassı tabancayı aldı.

— Guadaloupe, burada olmalı, diye haykırdı SAS:

İbrahim diğer kapıları açmaya başlamıştı bile. Üçüncüsünden içeri daldı. Malko da onu takip etti. Yerde beyaz bir şey vardı. Kayışlarla bağlı beyaz bezin altından kızıl saçlar çıkmıştı. Brezilyalı eğildi.

— Guadaloupe mu?

Gözleri evet dercesine kapandı.

İbrahim hemen kayışları kesti. Beyaz tişörtle uzun eteği olan kızıl saçlı kadının ayakta duramadığını farketti. Büyük bir çabayla sırtladı.

Sonra hepsi birlikte dar merdivene doğru gittiler.

Tam giriş katına geldiklerinde, SAS Kapıda Rusça konuşulduğunu duydu... KGB gelmişti bile! Onları koruyabilecek askerler de yoktu. Militanların kovaladığı, yangın olmadığına kanaat getiren itfaiyeciler geri çekilmişlerdi. Fare gibi sıkıştırılmışlardı.

IX. BÖLÜM

— Bu taraftan, dedi SAS.

On metre ötelerdeki giriş kapısı Rus ve MRPP militanları ile kaynıyordu. Çıkmak imkânsızdı. Malko binanın konumunu hatırlıyordu. Mahzene inen merdivenden sonra koridor doksan derece dönerek berber dükkânına paralel devam ediyordu. İğnenin tesirine rağmen bazı şeyleri görecekti vakti olmuştu.

Krizantem'in korumasında öne geçti. Koridor hiçbir yere çıkmıyordu! SAS gömme dolaba benzer bir şey gördü, o sırada sırtında Guadalupe'u taşıyan İbrahim geriye gitmeye başlamıştı. Dolabı açtı. Raf yoktu. Ama kilidin üzerinde anahtar olan bir kapı vardı. Tam zamanıydı. Rusların bağırış çağrışları tehlikeli bir şekilde yaklaşıyordu. Krizantem kapıyı itti. Ama açılmadı!

Elko bu kez sert bir omuz vurdu ve kapı açıldı. Arka taraftan bir çılgılık geldi. Elko berber dükkânına çıktı. Kapının önünde oturan ve yüzü sabunlu bir Portekizli şaşkın şaşkın baktı. İhtiyar berber ise eli havada kalakaldı.

Malko'yu tanıyınca beti benzi attı ve lavaboya doğru geriledi. Guadalupe'u taşıyan İbrahim'in gelmesi de moralini bozdu. Çok korkmuştu.

— Pis herif, yine geleceğiz, dedi İbrahim.

Elko ihtiyar Portekizliye doğru yürüdü. Tabancasını kullanamazdı, çünkü birkaç metre ötelerinden insanlar geçiyordu.

Berber direnmeye vakit bulamadan usturayı elinden

aldı. Köpüklü ağız açıldı. Usturayı yere atmadan berberin şuratine bir el hareketiyle değdirdi. Adam haykırdı ve kanamayı önlemek amacıyla elini yüzüne kapattı. Sonra ayaklarının dibine düşen et parçasına baktı. Krizantem büyük bir lütufla boğazını keseceğine burnunun bir parçasını kesmişti.

Kan berberin parmakları arasından geçerek beyaz gömleğe akıyordu. Acı duymamıştı. Yere eğildi ve burnunun kopan parçasını aldı.

Üç adam ise Calçada do Combro Sokağı'nı koşarak geçiyordu. Ambülansı kullanamazlardı. Yaralıları ayrılan kısımda şoför bir sedye kısıvrak bağlanmış yatıyordu. İbrahim Salvador adama kibarca ani bir kalp krizi geçiren teyzesini taşımaları gerektiğini söylemişti.

— Arabam daha aşağıda! dedi SAS.

Anahtarlarını almamışlardı. 504'e yerleştiler ve İbrahim direksiyona geçti. Arka koltukta Krizantem'in dizlerine başını koyan Guadalupe hâlâ kendine gelmemişti.

— Lapa'ya, birinci sekreterimizin evine gidiyoruz dedi Brezilyalı.

*

**

Nikolay öfkeyle Portekizce bir şeyler söylüyordu. Karşısındaki MRPP militanı Feitor ise çok sıkı gibi gözüktüyordu. KGB'nin adamları, tüm evi aramışlar ve gerçeği anlamışlardı. İki mahkûm da kaçmayı başarmıştı... 5. Bölüm'ün başkanı çok öfkeliydi.

— Aptal, domuz Koulak, diye homurdandı. Natalya ile ilgili olduğunu söylemeliydi. Hemen geldik. Kaçamazlardı.

Bu hareketler karşısında Feitor sakın kalmaya çalışıyordu.

— Yapabileceğimi yaptım, dedi.

— Ne olursa olsun, o kadın çoktan temizlenmeliydi,

diye patladı Nikolay. Bu sabotajdır...

Şaşırان Portekizli cevap vermedi. Bazen müttefiklerinin sertliğine dayanamıyordu.

— Şimdi karınızı kimin kaçırdığını biliyoruz. Amerikalılar...

Rus dayanamadı.

— Tabii! Bundan Merkez'in de haberi var. Nerede bulunduğunu biliyor musun?

Feitor hain hain güldü.

— Hayır, ama bu adam sayesinde kadına ulaşacağız. Sonra da yakalayacağız. Adını biliyorum ve Lizbon'da nerede kaldığını araştırıyorum.

Sovyet umutsuzca başını salladı.

— Natalya Lizbon'da değil.

— Öyleyse intikamımızı alacağız ve bu adamı öldüreceğiz.

Nikolay omuz silkti. Öç almak onun için önemli değildi. 5. Bölüm'ün diğer adamlarıyla MRPP binasından çıktı. Siyah ZİM güneşin altında duruyordu. Boşuna. Feitor gidişlerini seyretti. Aklına sürekli intikam fikri geliyordu. Amerikalılar onunla alay etmişlerdi, ama bunun hesabını soracaktı. İtfaiyeciler bacadaki duman bombalarının kutusunu bulduktan sonra gitmişlerdi.

*

**

Küçük yatağa uzanmış, kızıl saçları lüle lüle olan Guadalupe, bir kadeh Porto şarabı içtikten sonra gülümsemeye çalıştı. İbrahim Salvador'un doktor arkadaşı kadını muayene ettikten sonra gitmişti. Genç kadının uzun süre dinlenmeye ihtiyacı vardı. Çok zayıflamış olmasına rağmen bedensel çöküntüden çok ruhsal çöküntüye uğramıştı.

İçini çekti.

— Bana ne yaptıklarını bir bilseniz! Özellikle de

Feitor. Tabii ki, ilk hafta birkaç kişi birlikte ırzıma geçtiler. Sonra o gömleği giydirdiler... Haftada iki kez su döktüyorlardı, böylece bez daralıyor ve beni sıkıyordu. Çok kötüydü. Feitor beni sorguya çekti, Lizbon'daki Amerikan ajanlarının adını sordu, konuştursam serbest bırakacağına söz verdi. Orada ne kadar kalacağımı bilmediğim için korkunçtu.

Steve Thomas SAS ile İbrahim'i görmek için ayaklarının ucuna basarak odaya girdi. CIA'nın Lizbon'daki COS'u* Guadaloupe'un sağ salim bulunduğu bir saat önce öğrenmişti.

Bulundukları ev Lapá Dağı'nın dar sokaklarından birindeydi, bahçesi ve dış görünümüyle gizli ajanların barınağından başka her şeye benziyordu. Bununla beraber orayı kiralayan kişi CIA'nın yan kuruluşu olan Brezilya Gizli Servisi'nin Lizbon'daki şefiydi. Kapı ve camlarda elektronik korunma aygıtları vardı. Yolun karşı tarafında ise gece gündüz Portekiz polisinin koruduğu ABD elçisinin evi vardı.

İğneden dolayı SAS kendini pek dinç hissetmiyordu. Doktor sülfazin olabileceğini söylemişti. Midesi bulanıyor, karnında bir gariplik hissediyordu. Ateşi de 40° filan olmalıydı, ama Guadaloupe'un durumu moralini yükseltiyordu.

Kapalı panjurlar tam bir hasta odası görünümü veriyordu. Steve Thomas gözlerini Guadaloupe'tan ayıramıyordu. Yatağa yaklaştı.

— Antonyo için çok üzüldüğümü söylemek istiyordum, dedi. Korkunç bir şey. Tabii...

Guadaloupe'un yeşil gözlerinden yaşlar aktı.

— O günü düşünmek istemiyorum. Şimdi olmaz... Yalvarırım.

Malko sağ eline baktı. Küçük parmağının üçte ikisi

(*) Şube başkanı

kesilmişti. Geri kalan kısımdaki yara ise kapanmak üzereydi. Steve Thomas yutkundu. Başsağlığı dilemeyi beceremiyordu.

— 1. Ralis kışlasında neler öğrendiğinizi bir türlü anlayamadık... Bir şeyler öğrenebilecek zamanınız oldu mu?

Guadaloupe gözlerini kırptırdı. Sakin cevap verebilmek için büyük bir çaba sarf ettiği belliydi.

— Antonyo daha çok şey biliyordu. Konuşmayı devamlı dinlemedim. Birisi gelirse diye kapıyı kolluyordum. Ancak Binbaşı Chelas çok önemli şeyler söyledi. KGB yani Rusların buradaki müttefikleriyle üç mukavele ve 1 Temmuz'dan önce bitirilmesi kararlaştırılan bir plan yaptığını keşfetmiş.

— 1 Temmuz'dan önce mi? dedi kuşkuyla Steve Thomas.

— Önce komünist olmayan liderleri halkın gözünden düşürmek istiyorlar. Özellikle de sosyalistleri. Daha sonra devlet başkanı da dahil olmak üzere kendilerine karşı olanları temizlemek. Daha sonra da ordunun isyanı sayesinde Lizbon'da yönetimi ele geçirmek. Zamanla da tüm ülkeyi denetim altına almak istiyorlar. 1. Ralis ve Caxias Hapishanesi'ni koruyan komando alayı gibi ordunun bazı birlikleri bu harekâtı desteklemeye hazır. 5. Tümen ve deniz erleri hariç. Ayrıntıları Antonyo biliyordu.

Boğazı kuruyunca konuşmayı kesti.

Sessizlik oldu. Steve Thomas gözlüğünü çıkardı, mendiliyle temizledi ve taktı. Yüzünden kuşkulu olduğu anlaşılıyordu.

— Birçok önemli kişiyi aynı anda nasıl temizlemeyi düşünüyorlar? dedi Amerikalı. Bir saldırı dalgası lazım. Bu da Kuzey'de ve Avrupa'da tepkilere yol açar. İmkânsız.

— Bilmiyorum, dedi Guadaloupe.

— Peki sosyalistleri nasıl gözden düşürecekler?

Genç kadın başını salladı.

— Size bildiğim her şeyi söyledim.

Yeniden sessizlik. Ev serindi, ama Lizbon cayır cayır yanıyordu. Steve Thomas yatağa yaklaştı ve Guadaloupe'un elini sıktı.

— Bizim için yaptıklarınıza teşekkür ederim. İyileştığınız anda size özen göstereceğiz.

Bakışıyla SAS'tan kendisini dışarıya kadar izlemesini istedi. Her iki adam girişteki koltuklara yerleştiler. Steve Thomas sanki yıkılmıştı.

— Elle tutulur bir şey yok. Hepsi yalan. Eğer Langley'e böyle bir şey söylersem benle alay ederler. Antikomünistlere karşı yapılacak saldırılar denetlenmesi imkânsız isyanlara ve belki de Kuzey'de karşı devrime yol açar.

— Yine de Guadaloupe bütün bunları uydurmadı ya, dedi Malko. Ayrıca KGB Lizbon'da kollarını kavuşturmuş durmuyor. Tabii Çekleri hesaba katmazsak. Bir şey hazırlanıyor.

— Dinleyin, Guadaloupe'un açıkladığı planın birinci bölümüyle ancak KGB'de A. Bölümü başkanı olan Youri Frolov ilgilenebilir. Natalya Grifanov'dan onun hakkında bir şeyler öğrenmeye bakın. Bilgi kaynakları, arkadaşları ve davranışları gibi. Gerisini düşünürüz. Şimdi dikkatli olun, Grifanov karısının kaybolmasıyla sizin aranızda bir ilişki kurmuştur. Yoksa MRPP'ye böyle alalecele gelmezdi.

— Dikkatli olurum. Natalya'yı göreceğim. Dünya kadını...

İbrahim Salvador yanlarına gelmişti.

— Gelin, size ihtiyacım var, dedi SAS.

Ondan ne istediğini çabucak anlattı. Çaresiz önlemleri iki kat artıracaklardı.

Sakin olan sokağa çıktılar ve her biri kendi arabasına

bindi. Malko Tojo'yu izleyerek kıyıya indi. Praça do Commercio'da bir tur attı. Rossio'ya doğru çıkarak arabasını yasak bir yere bıraktı. Devrimden beri ufak suçlar işlenmiyordu. Yürüyerek Tojo'ya doğru inen Ouro Sokağı'na gitti. Bir mücevherciye girdi ve Amelya için saat aldı. Çıkışta, sağ tarafında şehir merkezindeki sokakları tepedeki mahallere bağlayan 1900'lerden kalma asansörü gördü. Bir esküdo karşılığında bindi ve Gremio Litterario'ya fazla uzak olmayan Ivens Sokağı'na çıktı. İbrahim Taunus'u ile gelmişti. Otuz saniye sonra Garret Sokağı'nı geçtiler. Birisi SAS'ı takip etmişse yorulduğuyla kalmıştı...

Brezilyalı Malko'yu Amelya'nın evinin girişinde bıraktı ve hemen hareket etti.

*

**

— Nasıl dolaştığını gördünüz mü?

Sallanan kolları, gömleği ve omzuna çok iyi yerleşmiş tabanca kılıfıyla Chris Jones tam bir heykeldi. Havalandırma cihazı olmamasına rağmen Amelya'nın küçük dairesi serindi. Açık pencereden olağan sesler duyuluyordu.

Malko oturma odasına girdi. Natalya Grifanov üzerinde yalnız beyaz bir tişörtle koltuğa oturmuş, tırnaklarını düzeltiyordu.

Gorillerden biri görüş alanına girince oturuş şeklini değiştirerek Amelya'nın ödünç verdiği tişörtün tek giysisi olduğunu gösteriyordu. Pencerenin kenarında dürbünlü "Auto-mag 357" adlı korkunç silahını parlatan Milton Malko'ya bakmak için cilalama işini bıraktı.

— Böyle devam ederse dayanamayacağız, dedi. Tam bir orospu. Sadece onu düşünüyor...

SAS'ın asıl büyük derdi, gorillerin manevi gücü değildi. Natalya kendisine sırtıttıktan sonra tekrar işine

koyulmuştu. Çok terbiyesizdi. Her isteyene her yanını gösteriyordu. Sanki yalnızmış gibi davranıyordu.

— Aklıma gelmişken musluktan su içilebilir mi? dedi Chris Jones.

— Eğer KGB zehir katmadıysa, tabii, dedi Malko.

ABD dışında su goriller için gerçek bir korku kaynağıydı. Bir de az pişmiş et...

— Burada ne kadar kalacağız? dedi Milton Brabeck. Kendimi hapis olmuş gibi hissetmeye başlıyorum.

— Daha sonra dolaşırsınız, dedi SAS. Şimdilik pencereleri açabilirsiniz. Tabii, görünmemek şartıyla. Natalya'dan Rusça öğrenmeye bakın.

Amerikalılar çaresizdiler, karşı koymadılar. Malko Natalya'nın yanına oturdu. Aynı anda Sovyet kadın törpüsünü bıraktı, bacaklarını daha da tahrik edici olsun diye açtı ve dudaklarını SAS'a uzattı.

— Küçük güvercinim! Natalya'nı unutuyorsun.

Kadını yavaşça öptü. Ama şehvetle parlayan gözlerle kendisine vantuz gibi yapışınca itti.

— Buradan bıktım, dedi kadın.

Malko soğuk bir ifadeyle güldü.

— Eğer intihar etmek istiyorsan çıkabilirsin.

Sabah olanları ve Guadeloupe Sanchez'i ne durumda bulduklarını anlattı.

Natalya'nın yüz hatları gerildi.

— Gelecekler...

SAS korkusunun biraz yatışması için soru sormadan önce biraz bekledi.

— Guadeloupe Sanchez burada iktidarı ele geçirmek için kocanın yöneteceği bir darbeyi açıkladı. Bu konuda bir şey biliyor musun?

Natalya Grifanov'un gözleri faltaşı gibi açıldı.

— Hangi darbe?

Malko Guadeloupe'un açıklamalarıyla kocasının 1. Ralis'teki etkisini açıkladı.

— Bana güvenmemiş, bunu hiç söylemedi...

Lafına son derece bayağı küfürlerle devam etti. Onun adına Malko utanmıştı. Bir an için kadını giydirmek ve Sovyet Elçiliği'nin önüne götürerek bırakmak istedi. Eğer bir şey bilmiyorsa bu sarhoş isterikle niçin uğraşıyorlardı? İçtiği zaman çok garip tehlikelere yol açabilirdi. Ayrıca Amelya'nın onu konuk etmekten bıkmamasından da korkuyordu. Kadını bir dışarı atarsa, yanardı. Brezilyalılar bile Natalya Grifanov'u istemiyordu. Kadın değil, dinamitti...

Sabırla sorgulamaya yeniden başladı.

— Lizbon'daki A Bölümü sorumlusu kim?

Natalya hiç düşünmeden cevap verdi.

— Kara Kıç lakabıyla tanınan Youri Frolöv domuzu.

— Bu lakabı mı?

Sovyet kadın alçak sehpayı ayaklarını koydu ve bacaklarını kaşıdı.

— Evet. Sadece zencilerle sevişmeyi sever. Kadınların kıcı ne kadar büyük olursa o kadar sevinir. Burada da buldu.

Malko'nun kafasında bir şimşek çaktı.

— Afrika'da değiliz, dedi.

— Ya melezler? dedi gülerek Natalya.

İşler ilginçleşiyordu.

— Onun hakkında bildiklerini bana anlat, dedi SAS.

Tişörtünü aşağıya çekti ve tam orospulara yaraşır bir şekilde baktı.

— Bana ne yapacaksın?

— Şantaj yapma.

Natalya üstelemedi.

— Youri evli, karısı da burada. Bana bazen kocasının uzun süredir kendisiyle yatmadığından yakınırdı. Lizbon'dan önce Fildişi Sahili'ndeydiler ve

Youri hep küçük zencileri beceriyordu. Burada da herhalde aynı şeyi yapmaya başladı. Her gece işini bahane ederek çıkıyor, ama döndüğünde melez teni kokuyor...

Malko renkler arasındaki farkı anlayamadı.

— Nereye gidiyor?

— Bilmiyorum. Lizbon'da bir yere.

— Yalnız mı?

— Evet.

SAS zar zor kuşkusunu giderdi.

— Emin misin?

Sovyet görevliler iş saatleri dışında dışarı yalnız olarak çok az çıkabilirlerdi. Devamlı olarak haber vermeleri gerekiyordu... Natalya Grifanov kırılmış gibi davrandı.

— Dezinformatzia'da aşırı hürdürler. Bu Youri domuzu da ondan faydalıyor. Ama bana yaptıklarını hiç anlatmadı. Beni sevmez.. Çünkü hiçbir zaman onun altına yatmak istemedim.

— Ben de yalnız zencileri sevdiğini sanmıştım, dedi SAS.

Natalya adice güldü.

— Her zaman için elinin altında zenci olmuyor. Karısını gördün mü? Onu tanımadan önce Kızıl Meydan'da su tenekeleri taşıyordu.

İşte sosyalizmin zaferlerinden biri... Yine de Natalya oldukça ilginç ve çok şey öğrenmişti. Şimdi bunlardan yararlanmalıydı.

SAS ayağa kalktı.

— Gidiyorum. Dikkatsizlik etme.

Chris Jones korkuyla baktı, ama bir şey söylemeye cesaret edemedi. Donakalmıştı. Natalya divandan kalktı, yuvarlak kalçalarının yarısını örtmesi için tişörtünü çekti ve küçük girişe kadar Malko'ya eşlik etti. Boynuna sarıldı. Dilini ağzına soktu.

— Ne zaman geleceksin? dedi.

— Yakında.

SAS çoktan merdivende olduğu için kadın ona:

— Votka getir, diye bağırdı.

*

**

Gremio Litterario'nun kapısında bahşiş toplayan smokinli uşak, SAS'ın geçebilmesi için kenara çekildi. Malko Amelya'nın evinden taksiye gelmişti. Genç kadının saat dokuza kadar santralde olduğunu biliyordu. Natalya ile tatsız olaylar olmasını istemiyordu... Bu gece Rus kadının verdiği bilgileri değerlendirmek için çok geçti.

Amelya onu karşılamak için santrali bıraktı. Üzerinde önden düğmeli bir etek vardı.

— Her şey yolunda mı? dedi SAS.

Amelya sırttı.

— Arkadaşlarınız çok nazik, ama Natalya korkunç birisi. Benden votka istedi. Ne yapayım?

Malko içini çekti.

— Ona ihtiyacımız var. Votkasını verin. Burada daha uzun süre kalacak mısınız?

— Saat dokuza kadar. Aptalca bir şey. Bu gece yemeğe yalnız beş kişi geldi! Korkunç. İşçiler saat sekizden sonra çalışmak istemediklerini söylediler. Ama ben yarınki rezervasyonları almak için yarım saat daha kalmalıyım. Bardan içecek bir şeyler almak için acele edin. Kapanacak. Sonra yanıma gelirsiniz.

— Zevkle, dedi SAS:

Boş olan bara gitti. Sanki Marienbad'da idi... Her şey naftalin kokuyordu. Dizili şişeler yavaş yavaş toz tabakasına gömülüyordu. Yemek salonu da boştu. Barmen ne istediğini sordu, bir kadeh konyak verdi ve beyaz ceketini çıkardı. Gün onun için bitmişti.

Malko tek başına bir koltuğa gömüldü. Çok

sıkıcıydı. Aniden girişteki aynaların birinin yanında Amelya belirdi.

— Bizden başka kimse kalmadı.

Holde telefon çaldı ve kadın santrale koştu. SAS da onu izledi ve önüne saatin bulunduğu mücevher kutusunu bıraktı.

Sokak kapısı çoktan kapanmıştı. Santralin yanında kulağında kulaklık olan Amelya ayakta durarak bir şeyler yazıyordu. Bir eliyle kutuyu açtı, sevinçten haykırdı, başını müteşekkir bir ifadeyle Malko'ya çevirdi. SAS ona yaklaştı, ellerini kadının kalçasına koydu ve ensesinden öptü.

Amelya anında tahrik oldu, konuşmasını kesmeden kalçalarını hareket ettirmeye başladı. Bu vahşi çekicilik Malko'yu çıldırttı. Kadının yuvarlak, dolgun ve sıcak kalçalarını vücudunda hissetti. Kadını daha da sıktı. Amelya kulaklığı çıkarmadan yüzünü döndü ve öptü. Göğsüne yapışan kulaklıktan bir erkek sesi duyuyordu. Kadın adama bir şeyler söyledi ve ahizeyi kapattı.

Aynı anda sırtını ahşaba dayadı ve boğarcasına SAS'ı öpmeye başladı.

Tiz zil sesi Malko'yu yerinden sıçrattı. Amelya ayrılıp telefonu açmakta zorluk çekti. Nefes nefese:

— Gremio Litterario, dedi.

SAS yanında ayakta duruyordu. Sağ eliyle karşındakinin söylediklerini yazmaya başladı. Sol eli önce Malko'nun kemerine oradan da aşağıya doğru çektiği fermuarına gitti. Bir an için göz göze geldiler. Ivens Sokağı'ndan geçen arabaların gürültüsü duyuluyordu, ama Gremio çok sessizdi. Bazen tırmalıyor, sonra da uzun uzun okşuyordu. SAS bu tahrike dayanamıyordu. Telefonda "klik" sesini duydu. Kadın fişi çekmeden iskemlesinde döndü, eğildi ve ellerinin yerini ağzı aldı. Diğer eliyle de SAS'ı kendine çekiyordu.

Bu okşayışların daha tadına varamadan yeniden zil

çaldı.

Dudaklarını yavaşça çekti ve "Alo" dedi.

Uzaktaki bir fişe erişmek için iskemlesinden kalktı ve arkaya doğru kaydı. Bu kadarı Malko'ya çok geldi. Üç düğmeyi açtı, beyaz dantel külotu indirdi ve ahizeyi bile çıkartmadan Amelya'yı santral masasına uzattı. Kadının ırzına geçercesine hareket etti. Amelya onu içinde hissedince hafif bir çığlık attı. Kadının bacaklarından biri santralde uzanırken, diğeri yerden destek alıyordu. SAS'ın ateşli hareketleri eski santralı sarsıyordu. Amelya onu öpebilmek ve inleyebilmek için kulaklığı çıkarttı.

"Alo, Alo?" diyen bir ses işitti.

Orgazm olduğu anda, ahizeyi fırlatan Amelya onu kendine iyice çekti. Tüm gücü boşalırken kadın "Meu amor, meu amor" diye kulağına fısıldadı. Daha sonra tişörtünden bir göğsü çıkmış, tellerin arasında yarı çıplak halde SAS'a sürtünerek ve inleyerek bir süre yattı. Birbirlerinden ayrılmadan ahizeyi aldı. Kimse yoktu. Güldü ve acıdan yüzünü buruşturarak kalktı.

— Gelecek sefer daha rahat bir yer seçmek lazım, dedi.

Aceleyle eteğinin iki düğmesini ilikledi ve tişörtünü düzeltti. Parlayan gözleri haricinde her şeyi normaldi.

Bara giden koridorda ayak sesleri duyuldu. Malko sıçradı. Sivil kıyafetle barmen göründü, selamladı ve çıktı...

— Orada olduğunu biliyor muydun? dedi SAS.

— Hayır. Normal olarak arka kapıdan çıkar. Bizi seyretmiş olmalı... Tabii duymuş da.

Santralı kapatan anahtarı çevirdi.

— Seni yemeğe götürüyorum, dedi Malko. Lizbon' un en iyi lokantası hangisi?

— Aviz uzak değil, dedi Amelya. Ama çok pahalı.

— Mühim değil, dedi SAS gülerek.

Gremio'nun büyük kapısından çıktılar. Malko Ivens Sokağı'na göz gezdirdi. Görünürde kimse yoktu. Yalnızca, önceden kararlaştırıldığı üzere yirmi metre ötede İbrahim'in Taunus'u vardı. Tabii yakından korumakla görevli Krizantem de arabadaydı.

Amelya elini tuttu.

— Gel, yürüelim.

Sakin sokakta yürüdüler, sola saptılar ve dar sokağı çıktılar. Aviz çok küçük gibiydi. Şef garson onları hole aldı ve bir merdivene götürdü. Malko, birinci katın şatafatını görünce şaşırdı. 1900'lerin lüks geneleviyle İngiliz barının karışımıydı. Her taraf deri ve maundu. Bir dolapta antika saatler vardı. Barı geçtiler ve yemek salonuna girdiler. Tek genç ve güzel kadın Amelya idi. Ancak basma eteği ve tişörtü bu lükse uymuyordu.

Siparişlerini alan garson, iyi yetişmiş bir adamın böyle saygın bir yere bu seviyede bir kadını getirmesine şaşırmıştı...

Malko Portekiz'in bir özelliği olan ve Angola'da keşfettiği Vinho Verde şarabından bir şişe ısmarladı.

Dipteki masada iştahla yemek yiyen bir düzine kadar adam eğilmiş fısıltıyla konuşuyorlardı. Malko sosyalist lider Mario Suarez'i tanıdı. Yumuşak hatları ve sarkık dudakları hiç de hareketli olamayacağını gösteriyordu.

Amelya küçümser bir şekilde güldü.

— Alvaro Cunhal iki gece üstüste aynı yerde kalmıyor, ama onlar savaşın bittiğini sanıyorlar.

Zaten sosyalistlerin büyük savaşçıya benzer halleri yoktu. SAS gizlice yapılan planları düşündü. Çok garipti. Lokanta doluydu. Mutlu azınlık. Bunlar politikacılar ve kaçmayan milyarderlerdi. Lokantanın özel yemeği olan domuz pirzolası getirdiler. 1970'in Château-Margaux'su çok güzeldi. Ağırhıncıca altın değerindeydi. Aniden Amelya'nın gözleri yaşlarla doldu. Tabağını itti.

— Babamı düşündükçe utanıyorum, dedi... Yarın onu görmeye gitmeliyim.

— Ye, dedi SAS. Yemek yememen ona bir şey kazandırmaz. Kendine göre ona yardım ediyorsun. Sözümü tutacağım.

— Şu Rus kadın, çok mu önemli?

— Çok şey biliyor. Ne oldu?

— Ondan nefret ediyorum. Çok adi ve edepsiz. Düşündüğü tek şey arkadaşlarını tahrik etmek.

— Savaş bu, diye içini çekti Malko. Her çareye başvurmamak lazım...

Amelya SAS'a doğru eğildi.

— Yarın benimle hapisaneye gelir misin? Çok memnun olurum.

Malko tereddüt etti. Dikkati çekmek büyük tehlikeydi, ancak müttefikine de ihtiyacı vardı.

— Bakalım, dedi. Bu gece benimle Altis'e geleceksin, böylece Natalya'yı görmeyeceksin.

*

**

Aviz'in karşısındaki küçük meydanda Feitor genç adamı buldu.

— Hâlâ oradalar mı?

— Evet, dedi diğeri hırçın bir tavırla. Yemek yiyorlar, sanırım sonra da sevişecekler. Kız sokakta elini adamın kışına koyuyordu... Ne orospu!

MRPP militanı alçak sesle konuştu. Yine bir terslik.

— Peşlerini bırakma. Belki kızın evine giderler, o zaman daha kolay olur.

KGB'nin siyah ZİM'i elçiliğin garajında Feitor'un bir telefonuyla olaya el koymak için hazır bekliyordu. Bu kez, santral memuru uyarılmıştı... Feitor karanlıkta kayboldu. Yapacak çok daha önemli işleri vardı. Ancak Guadeloupe'u öldürmediği için lanet ediyordu.

X. BÖLÜM

Monsanto Hapishanesi'ni çevreleyen yolda peşpeşe Mercedes'ler durmuştu. Hapishane bir tepeye oturtulmuş yuvarlak pastayı andırıyordu. Manzara nefisti. Lizbon'un batısında ve şehir merkezine on dakikalık mesafede olan bu yer, Portekiz'in en eski cezaevlerinden biriydi. Hapishanenin önündeki trafiği düzenleyen gardiyanın yeşilimsi üniforması sanki Birinci Dünya Savaşı'ndan beri ütülenmemişti...

Amelya arkaya döndü ve koltuktaki büyük yiyecek kutusunu aldı.

— Uzun sürmez, dedi kadın. Benimle gelmen büyük incelik. Yoksa otobüse binmem gerekirdi, o da çok vakit alıyor.

— Bekle, dedi SAS. Kuyruk var.

Hapishanenin önünde birçok kişi bekliyordu. Bir kadın ve bir erkek gardiyan, çantaları, paketleri ve üstbaşlarını arıyordu. Malko siyah tayyör ve çorap giymiş, ayağında yüksek topuklu ayakkabı olan dantel başörtülü, ince hatlı, saygıdeğer bir kadın gördü. Ağır ağır geldi, arama yapmakla görevli gardiyanın önünden geçti ve içerde kayboldu. Gardiyan kadına dokunmamıştı bile.

— Şu siyahlı kadın kim? dedi meraklanan SAS.

Amelya güldü.

— Oh, Maria da Costa'dır. Memleketin en büyük bankerlerinden birinin karısı. Kocasını tutukladıklarında henüz üç aylık evliydim. Onu görmeye gelirken hep böyle giyinir. Ee... Zannedersen bu aralarında bir

anlaşma. Babam bazen görüşme odasının bir köşesinde seviştiklerini söyledi. Bir seferinde gardiyan kadın çok şaşırdı, çünkü Dona Rosa elbisesinin altına hiçbir şey giymiyor. O zamandan beri onu hiç aramıyor...

Siyahlı genç kadın kaybolmuştu, kuyruk da kısılıyordu.

— Gidiyorum, dedi Amelya. En geç bir saate kadar dönerim. Bekleyebilir misiniz?

— Tabii, dedi SAS.

Akşama kadar hiçbir işi yoktu. Tchernojopy'nin izini sürmeye nereden başlayacaktı? Arabadan çıkarak hapishaneyle Monsanto Parkı'nın arasındaki eski kalenin civarında dolaşmaya başladı. Burası hapishane olamayacak kadar güzel bir yerdi...

Kalenin etrafını dolaşması kırk beş dakika sürdü. Geri döndüğünde ziyaretçiler çıkmaya başlıyordu. Dona Maria da Costa hapishaneden çıktı ve hızlı hızlı yürüyerek önünden geçti. Üçgen yüzü, badem gibi gözleri, kıpkırmızı ve ufacık bir ağız ve bir genç kıza yakışır şekilde ince, narin vücudu vardı. Göz göze geldiler. Sırttılar.

Arkadan koşarak Amelya geliyordu.

— Çabuk, Gremio'ya geç kalıyorum, dedi. Babama sizden bahsettim. Ona... (Sustu.) Öf, bundan bahsetmemek lazım, insanın başına bela açar...

504 Monsanto Parkı'nın yanındaki koruluk yoldan inerken kadın başını Malko'nun omzuna koydu. SAS akşamı düşünüyordu. İbrahim Salvador bilgi toplamıştı. Bütün zenci orospular geceleri Boa Espera Geçiti adındaki sokakta toplanıyorlardı.

*

**

Kırmızı saten eteklik kalçaların basıncından yırtılacak gibiydi. Beyaz tişört ise iki beden küçük seçilmişti ve uçları çıkık göğüslerin büyük bölümünü sergiliyordu.

Yassı burun ise ince yüz çizgileriyle tezat yaratıyordu. Melez kadın Misericordia Sokağı ile Boa Espera Geçiti'nin köşesinde bekliyordu. Kıvrık saçlı ve sütü kahve tenli nefis bir melezd. Çok çekiciydi.

— Şu kadın, dedi İbrahim Malko'ya. Kırmızı elbiseli. Arkadaşları bana Rusun her akşam saat dokuza doğru onu aradığını ve sonra da alıp götürdüğünü söyledi. Geçitteki diğer tüm kızları da becerdi ve en güzeli bu olduğu için bunda karar kıldı.

Malko Boa Espera Geçiti'nin öbür tarafında kırmızı etekliye yaklaşan koyu elbiseli, hantal ve bodur bir adam gördü. Yüzü aydınlıkta kalıyordu ve SAS'ın hiçbir kışkusu kalmadı. KGB'nin A Bölümü'nün Lizbon sorumlusu Youri Frolov idi.

— İşte o, dedi İngilizce.

Rus koluna giren kızla birkaç kelime etti ve Malko'nun görüş alanından çıkarak Misericordia Sokağı'ndan uzaklaştı.

— Dikkat! Gidiyor, dedi SAS.

Krizantem arkalarında bitiverdi ve uçarcasına İbrahim Salvador'un yanındaki koltuğa atladı. Rusun siyah Volga'sı şehir merkezine doğru gidiyordu. Youri Frolov, Rossio Meydanı'nı katetti, Mundial'in yanından geçti ve kuzeye doğru Almirante Reis Caddesi'ne saptı. Daha sonra Youri Lizbon'un sayısız tepelerinden birine çıkan küçük yollar ağına daldı. Sonra küçük bir evin önünde durdu. Kırmızı etekli kızla birlikte arabadan indi ve eve girdi. İbrahim köşeyi döndü ve arabayı durdurdu. SAS Elko ile birlikte aşağıya indi.

Rusun ve melezin girdiği yerde tek bir ışık bile yoktu.

— Ne yapacağız? dedi Brezilyalı.

SAS kendi kendine acaba KGB'nin Lizbon'daki gizli merkezlerinden birine mi geldim diye sordu. Ya da Boa Espera Geçiti'ndeki fuhuş yuvası olan otellerden daha belirsiz bir randevuevi miydi? Melezin orada bulunması

aklını karıştırıyordu. Youri Frolov iş ile zevki karıştıracak bir adam değildi.

— İçerde neler olduğunu anlamaya bakalım, dedi Malko.

Küçük barikatı aşarak bahçeye girdiler. Beş dakika sonra kesin kanıya vardılar. İçerde olanları görme imkânı yoktu ve hiç ses duyulmuyordu. Önlem olarak Youri Frolov'un gizlice takibi gerekiyordu, ama Malko içerde olanları öğrenmek için can atıyordu.

Aklına çlgınca bir fikir geldi.

— Gidiyoruz, dedi. Krizantem bizi korumak için arabada kalacak.

İbrahim Salvador istifini bozmadan Colt'unu çekti ve bekledi.

*

**

Kapıya vurulan yumruklar gecenin sessizliğinde yankılandı. Her ikisi de nefeslerini tutuyorlardı. SAS kapının dışarı doğru açıldığını görünce çalmaya karar vermişti. Başka bir deyişle kırmak imkânsızdı. İçerde hafif bir gürültü oldu. Malko ağzını kapıya dayadı ve Rusça:

— Youri, çabuk aç! dedi.

Aradan otuz saniye geçmeden kilit sesi duyuldu. Sonra kilitte bir anahtar döndü. Kapı birkaç santimetre aralandı. İbrahim arkada bulunana düşünme fırsatı tanımadı. Bir hamlede yüz on kiloluk vücuduyla kapıya yüklendi. Boğuk bir çığlık ve yere düşen bir insan sesi duyuldu.

Malko ve İbrahim içeri dalmışlardı bile. Gözleri yaşlarla dolan, kaşları çatık Youri Frolov holde sendeliyordu. İbrahim Salvador adamı bir kabza darbesiyle yere yıktı. Kapıyı ittiler.

— Kim o, Youri?

Ses hepsini sıçrattı. Açık kapıdan geliyordu ve

Portekizce konuşuyordu. Elinde yassı tabancası olan Malko'yu görünce konuşan adamın gözleri faltaşı gibi açıldı. Taburede oturmuş, bir ayağa bağlı olan sinema kamerasına bakıyordu. Malko'nun anladığı kadarıyla çok modern bir aygıttı. Yerde film makaraları ve tab ilaçları olan küçük bir odaydı burası. Duvardaki dörtgen bir delik, yan odada olanları filme çekmeyi sağlıyordu.

Kamera çalışıyordu.

Kameraman bağırarak için ağzını açtı. SAS'ın tabancasının namlusu dişlerine çarptı ve küçük diline kadar gitti.

— Silencio! dedi Malko.

Genç adam çaresizce oturduğu yerden kaldırılarak oda dışına çıkarılmasına göz yumdu. İbrahim adama tabanca kabzasıyla sertçe vurdu. O da Youri Frolov'un yanına uzandı. Boğuk bir gürültü çıktı. İbrahim çabucak ellerini ve ayaklarını perde kordonuyla bağladı. Her şey bir dakikadan kısa bir sürede olup bitmişti. SAS kamerayı ayarladı, gözünü deliğe koydu ve şaşkınlıktan donakaldı.

Güzel mobilyalı, duvarları kumaş kaplı ve değişik yerlerinde spotlar olan bir oturma odası görünüyordu. Alçak kanepenin önündeki halıda üç kişi oynasıyordu. Melez kadın, bir genç adam ve ondan çok daha yaşlı ikinci bir adam. Hepsi çınlıplaktı! Rusun getirdiği zenci, halıda diz çökmüş ve kollarını açarak kanepeye gövdesini yaslamıştı. Arkasında yaşlı adam sütlü kahve rengi kalçaları tutarak kadına abanmıştı. Onun da arkasında aynı pozisyonda olan genç vardı... Yalnızca inilti, derin nefes alışlar ve etin ete değmesinden çıkan sesler duyuluyordu.

Malko gözünü aralıktan çekti. Afallamıştı.

Bu garip durumda iki kişinin arasında bulunan adam dün gece lokantadaki kişiydi. KGB ve komünistlerin can

düşmanı, Portekiz'in sosyalist lideri Mario Suarez idi!

Gözlerine inanamadı.

Şişman adam sanki filmi çekildiğini bilmiyormuş gibiydi. Hareketler hızlandı, üç oyun arkadaşı da aynı anda zevk aldı ya da öyleymiş gibi davrandılar. Birkaç saniye aynı şekilde kaldılar, sonra ayrıldılar. Genç adam ve melez duvardaki küçük kapıdan geçip kayboldular.

Sosyalist lider bir havluyla terini silerken kanepeye oturdu ve bir kadeh içki içti. Malko kıpırdamıyordu. KGB onu böyle bir tuzağa düşürmeyi nasıl başarmıştı?

Diğer ikisi geri geldiler. Kız siyah bir külot genç adam da blucin giymişti. Politikacının yanına oturdular ve içki aldılar. İbrahim SAS'ın arkasında sahneyi seyrediyordu.

— Cano immundo! dedi.

Hiçbir zaman sosyalist olmamıştı Malko geri gitti ve kamerayı durdurdu.

— Gelin, dedi Brezilyalıya.

Bağlı iki adamın yattığı holü geçtiler, Malko oturma odasının kapısını açtı. Silahlı iki adamı gören üç oyuncu donakaldı. Aniden şişman adam keskin bir çılgılık attı ve kapıya doğru koştu. SAS onu yakaladı ve odaya itti.

— Aptallık etmeyin, Bay Suarez, biz sizin dostunuzuz.

Şişko adam onu dinleyeceğine, haykırmaya başladı.

— Youri!

Bu Malko'yu çok şaşırttı. Mario Suarez KGB'yi yardıma çağırıyordu! Sosyalist lidere yaklaştı ve dikkatle inceledi. Yakınlaşınca uzaktan göremediği bir ayrıntıyı fark etti. Yağlı boyunun etrafında bir tür çizgi vardı. Bu her şeyi açıklıyordu!

Tabancasıyla tehdit ederek ona yaklaştı.

— Ellerinizi kaldırın ve karşı koymayın...

Adam kurtulmaya çalıştı. Ama kuvveti yerinde değildi. SAS adamı hareketsiz kıldı ve parmaklarını

adamin boynundaki kırısklıklara bastırdı. Şışman adam köpek gibi uludu. Malko sıkıca tuttu, derisini ezdi ve var gücüyle çekti. SAS çektikçe sanki Mario Suarez'in yüzü değişiyor, yok oluyordu. Sonra saçlar da dahil olmak üzere her şey çıktı!

Malko'nun önündeki sosyalist liderden çok farklı hatlara sahip bir adam, elinde ise Mario Suarez'in kauçuk maskesi vardı. Benzetme çok iyi bir şekilde sinema makyajıyla yapılmıştı. Bu hileyi farketmek için çok yaklaşmak gerekiyordu. Şaşırın genç adam ve melez kadın sahte Mario Suarez'e bakıyordu. SAS tabancasını yağlı göbeğe batırdı. Fırlatma mekanizmasına kadar silah gömüldü.

— Kimsiniz?

— Julio'nun arkadaşıyım... Kameraman... Ona yardım etmemi istedi... Bir ay önce... Yüzümün kalıbını aldılar. Çünkü vücut ölçülerim Mario Suarez'inkilerle aynı... Daha sonra benden bu kız ve şu delikanlıyla veya her ikisiyle sevişmemi istediler. On bin esküdoya... Bütün bildiğim bu kadar.

SAS talimatları verdi. Kameraman kameranın arkasındaki yeri aldı. Sahte Mario Suarez maskesini taktı ve iki oyun arkadaşının arasında yerini aldı. Sonra film çekilirken maskeyi çıkarttı.

— Kesin, diye bağırdı Malko. Şimdi çekimi görmek istiyorum.

İbrahim bodrumda bir gösteri odası keşfetmişti. Hepsi oraya gitti. Kameraman bu kez oynatıcılık görevini üstlendi. Gösterme aracı çalıştı. Filmin hepsi yirmi dakikaydı. Kopenhag'daki porno film fuarına gönderilebilecek nefis bir örnekti. Sahte Mario Suarez melez kadın ve genç Portekizliyle çok tehlikeli pozisyonlarda oynayıyordu. Çok iyi bir film hilesi olduğunu anlamak imkânsızdı. Midesi bulanana SAS durdurmalarını emretti.

Harekâtın amacı gün gibi ortadaydı. Sosyalist lideri gözden düşürmek. Tam KGB tarzı harekâttı. Malko yukarı çıktı ve Youri Frolov'a doğru eğildi.

— Youri, bunları kime vermeyi düşünüyordunuz?

Rus öfkeli öfkeli bakarak:

— Beni hemen çözün! dedi Portekizce. Eşkiyasınız, özel bir mülke girdiniz...

— Her şeyi götürüyoruz, dedi Rusa. Filmleri ve maskeyi... Bu harekâtta kullandığınız kişinin adını öğrendim. Eğer elçilikte de filmler varsa sakın kullanmaya kalkmayın başınız belaya girer.

Brezilyalı film parçalarını toplarken SAS kamerayı kullanılamaz hale getirmek için bir şarjör mermiyi alete boşalttı. Kameraman dili tutulmuş, olanları izliyordu. Malko'nun bal rengi gözleri adamı hor görürcesine süzdü.

— Sizin de kaçmanız gerekir, böyle sırları bilenleri affetmezler, dedi.

İbrahim bir çanta bulmuş ve ilgili tüm araç gereci doldurmuştu. SAS evin kapısını açtı ve bahçeyi geçti. Tam sokağa çıkacakken durdu. Işıkları sönük, özel şekli olan siyah bir araba evin karşısında durmuştu.

KGB katillerinin ZİM'i.

XI. BÖLÜM

Malko bahçeye girecek vakti bulamadı. Büyük arabanın arka camlarından biri sessizce ve hızla indi. Yere atladı. ZİM'den alevler ve "pluf" diye sesler çıkmaya başlamıştı. Rusların çok geliştirilmiş araçları vardı... SAS emekleyerek eve girdi. İbrahim Salvador Colt'unu doğrultmuştu bile.

— Bekleyin, dedi SAS. Çatışmaya girmeyelim. Rehlinlerin korumasında buradan çıkacağız... Krizantem bizi bekliyordur. Tabii Ruslar kıstırmadıysa.

Kendi kendine Rusların orada bulunmasına bir anlam veremiyordu.

Ellerini çözmeden Youri Frolov ve kameramanı ayağa diktiler. Malko KGB görevlisine Rusça hitap etti.

— Hep beraber çıkacağız, önce siz. Arkadaşlarınıza burada olduğunuzu bildirin.

Rus ona umutsuz mavi gözleriyle baktı.

— Ateş edecekler, dedi.

Elinde tabanca, Rusu öne itti. Adam bahçeye çıkınca olanca gücüyle bağırdı.

— Ateş etmeyin! Ateş etmeyin!

Dört adam dikkatlice ilerliyordu. ZİM olduğu yerde duruyordu.

Bahçe kapısına kadar hiçbir şey olmadı.

Sonra tam kaldırıma adım atarlarken arabanın iki yan penceresi aynı anda açıldı. Malko silahların namlusunu sezdi. Kapıyı hedef alarak tabancasını doğrulttu. Peşpeşe üç el ateş edildi. Kurşunlar kaportada kaldı, içeri geçemedi. ZİM zırhlıydı.

Pencereyi uzun alevler yaladı. Bir seri "pluf" sesi duyuldu. Youri Frolov acı bir çığlık attı ve cereyana kapılmış gibi sarsıldı. Malko düşmemesi için adamı tutmak zorunda kaldı. Vücudunun ağırlığından adamın kötü yaralanmış olduğunu anladı. Bacağından ve boynundan vurulan Portekizli bağırmaya başladı. İbrahim onu çanta gibi önünde yanlamasına tutuyordu. Adam daha birçok yara aldı. Colt bütün mahalleyi ayağa kaldırırcasına patladı, ama silahın mermileri ZİM'in karoserini geçemedi. Ruslar iyi pusu kurmuşlardı... Öldürmek için gelmişlerdi.

— Çabuk arabaya, diye bağırdı SAS.

Rehinleri sayesinde Malko ve İbrahim en tehlikeli yeri geçtiler. Onları sıkıştırmak için ZİM dar sokakta geri gitmeye mecburdu. Tam "kalkanlarını" bırakırlarken elinde Astra'sı ile Krizantem 504'ten fırladı. Eğer daha önce ortaya çıksaydı, Ruslar onu ve arabayı etkisiz hale getirirlerdi. Malko temkinli olduğu için şükretti. Ateş edenleri rahatsız etmek amacıyla ZİM'in kapısına nişan aldı. Mermileri fazla etkili olmadı.

Malko ve İbrahim iki büküm 504'e koşuyorlardı. Onlar tam köşeyi sağ salim dönerlerken ZİM'den bir adam indi ve zırhlı kapıyı siper alarak üstlerine otomatik silahla yaylım ateşi açtı. SAS, MRPP militanını bıyıklarından ve oval gözlüklerinden tanıdı. Onları izleyen bu olmalıydı.

İbrahim'in bir eli kanyordu. Değerli film çantası elindeydi. SAS direksiyona geçti ve eğimli yolda 504 ileri fırladı. Neyseki, ZİM öbür tarafa sapmıştı. Zavallı Youri Frolov'u düşündü. İyi başlayan gece onun için kötü bitmişti... Ruslar acımasızdı. Öldürmek amacıyla yaptıkları saldırı tek bir şeyi kanıtlıyordu. O da Natalya Grifanov'un artık Lizbon'da olmadığına inanmalarıydı. Bu inançlarından vazgeçmemeleri sağlanmalıydı.

Almirante Reis Caddesi'ne çıkmak için dar ve boş bir

sokaktan hızla geçti. Caddeye gelmeden tepeden inen ikinci bir yan yol kavşağına geldi. Tedbir olarak farlarını yakıp söndürdü. Bir başka araç da aynı şeyi yaptı. Şoförü de en az kendisi kadar şaşırılmış olan siyah ZİM'i gördü. Kıl payı kaza yapmaktan kurtuldular. Malko ani olarak direksiyonu kırdı ve hızla Almirante Reis Caddesi'ne girdi.

Böyle büyük bir arabadan beklenmeyecek manevra kabiliyetiyle ZİM, patinaj çekerek takibe başladı. Gecenin bu saatinde askeri kamyonlar, birkaç taksi ve yolcusu az olan tramvaylar sayılmazsa Lizbon sokakları bomboştu. SAS saatte 140 km. ile Largo Martin Moniz'e çıktı ve Mundial'in etrafında bir tur attı. Arkasındaki ZİM bir arabaya çarptı, onu paramparça etti ve hızlanarak 504'ün hizasına geldi.

Pencerelerden yeniden ateş açıldı. Camlar kurşunların etkisiyle matlaşıırken arabadaki üç kişi içgüdüsel olarak eğildi. İbrahim küfretti.

— Bizi vuracaklar!

Polise veya orduya haber vermek çok tehlikeliydi. Lizbon'da komünistler çok güçlüydüler. KGB Malko'yu askerlere teslim edebilirdi. SAS zikzak yaptı ve Tajo'ya doğru giden bir sokağa daldı.

Otuz saniye sonra ZİM arkalarındaydı. Daha rahat ateş etmek için geçmek istiyorlardı. Krizantem KGB'nin aracının farlarına bir şarjör mermi boşalttıysa da, başarılı olamadı. Lastiklere ateş etmeye imkân yoktu. Köpekbalığını andıran siyah ZİM sürekli peşlerindeydi. Ön cam bile içindekilerin tanınmamasını sağlamak için maviye boyanmıştı.

SAS Praça do Commercio'da bir tur attı ve şehir merkezine giden Prata Sokağı'na saptı. Aralarındaki mesafe bir santim bile artmamıştı. Benzin göstergesine baktı ve iyice kötü durumda olduklarını anladı.

İbre sıfırdıydı! Eğer duracak olurlarsa, Ruslar bayram

ederdi. En basit çözüm gorillerin evine sığınmaktı. Chris ve Milton'un elinde ZİM'i durduracak teçhizat vardı... Ancak bu da Natalya ve Amelya'yı büyük tehlikeye sokmaktı.

Bir mermi dikiz aynasını parçaladı ve Malko direksiyonu aniden kırdı. ZİM'den dışarı eğilmiş olan Rus üzerlerine ateş ediyordu.

SAS yeniden Rossio Meydanı'na çıktı Praça do Figueira'yı ok gibi geçti, amacı dolambaçlı sokaklarında ZİM'i ekebileceği Alfama Mahallesi'ne ulaşmaktı. Mundial'in yanında içinde Portekizli paraşütçülerin bulunduğu Pikap gördü. Adamlar hareket edecek vakit bulamadan geçişini izlediler. ZİM ortaya çıkmıştı bile. Malko sağ tarafta Castelo Sao Jorge'ye çıkan dar bir sokak olan Calçada do Santos André'yi gördü. Oraya saptı. ZİM yüz metre geride kalmıştı, ama yetişmekte gecikmedi... Her taraf kapalıydı, kaçılacak bir tek yer yoktu. Yokuşun tepesine gelince SAS içgüdüsel olarak frene bastı. Yol ilerde iki arabanın geçemeyeceği kadar daralıyordu. Bir cami vardı. Yavaşladı. Işık yakıp söndürdü ve dar yolu geçti. Yolda 504'ün her iki yanından ellişer santimlik boşluk vardı. Tepenin öbür tarafında yol genişleyerek eski evlerin arasında tatlı bir meyille iniyordu.

Meydanın ortasında üzerinde "Sao Tome" yazan bir tramvay şehre doğru hareket etmek için hazır bekliyordu. İçinde yalnızca vatman vardı. Raylar Malko'nun geldiği yöne doğru gidiyordu. SAS eğildi, Krizantem'e döndü ve Türkçe bir şey söyledi. Krizantem hemen elinde Astra'sı 504'ten fırladı ve tramvaya doğru koştu. İbrahim Salvador yerinden sıçradı.

— Niçin duruyorsunuz? Peşimizdeler.

Yol daraldığı için ZİM henüz görünmüyordu, ama motor gürültüsü işitiliyordu. Görünmesi an meselesiydi. Farları kiliseyi aydınlatıyordu bile.

*

**

504 büyük sarı tramvaya geçecek yer bırakarak meydanın sağında durmuştu. Tramvay ise Rossio'ya doğru gideceği için hareket saatini bekliyordu. İhtiyar vatman taburesine oturmuş kabinin sarı ışığında Diario do Noticias'ı okumaya çalışıyordu.

Döşemede Krizantem'in ayak sesini işitince başını kaldırdı. Şaşırmıştı. Birdenbire gidemezdi. Bu geç saatlerde tarifeler değişebilirdi. Yolcunun boş vagona gideceğine, kendi oturduğu bölmeye doğru geldiğini görünce şaşkınlığı iyice arttı. Gariban başka soru soracak vakit bulamadı. Yabancı beklenmedik bir sertlikle kolunu yakaladı. Yere fırlatıldığını hissetti, döşemeye düştü ve şaşkın şaşkın oturdu.

Yabancı vatman yerine oturmuş, frenleri boşaltan çarkı çeviriyordu. Sonra hız kazandıran manivelayı itti.

— Hey çılgının birisiniz! diye bağırdı vatman.

Tramvay sarsıla sarsıla Santa Luzia Kilisesi'nin yanında yolun daraldığı yere doğru çıkmaya başladı.

*

**

Krizantem anahtarı sonuna kadar açmış, tramvayı daha da hızlandırmaya çalışıyordu.

Araç biraz hızlandı. Tepenin öbür tarafından ZİM'in sesini duydu, araba her an bu tarafa geçebilirdi.

Elko dişlerini sıkı ve anahtarı azami güce getirdi. Nihayet eski tramvay biraz daha hızlandı, 504'ün önünden geçti ve tepeye tırmandı. Dar menfeze ZİM'le aynı anda girecekti.

Bir anda Krizantem rahatladı. Bu tür şakalara bayılıyordu. Kaypak kaypak sırtarak güç manivelasını sabitleştirdi. Yolun daralmasına on metre kalmıştı. ZİM farlarını yakıp söndürdü.

Yumuşak bir hareketle Elko yola atıldı, yuvarlandı ve tramvayın siyah ZİM ile karşılaşmasını görmek için kalktı.

Rus sürücü çaresizlik içinde kurtulabilme ümidiyle direksiyonu sağa kırdı, ama tramvay ile kilisenin duvarı arasında arabanın geçebileceği kadar mesafe yoktu. ZİM'in ön tarafı duvara çarptı, saç büyük bir gürültüyle ezildi ve araç tramvay raylarının üzerinde enlemesine durdu. Kornası takıldı. Tramvay ZİM'in sol tarafını paramparça etti. Mavi kıvılcımlar, çarpmalar ve patlamalar birbirini izledi. Tarih öncesi hayvanları andıran araba ve tramvay karışımı dar alandan çıktı.

Çarpışmanın hızıyla ZİM yan dönmüştü.

Şiddetli bir patlama oldu, bunu Santa Luzia Kilisesi'ni aydınlatan alevler izledi. Arabanın benzin deposu patlamıştı. Tramvayın ezdiği kapılardan biri açıldı ve yüzü kan içinde bir yaralı dışarı çıktı. İçerden çığlıklar geliyordu. Sağ tarafta oturan yolcu sıkışmıştı.

Krizantem hareket etmek üzere olan 504'e atladı. Vatman demir yığınına küfrederek gitti. Siyah arabadan silahlı bir adam çıktı. İçerden hâlâ feryatlar geliyordu. Şaşırان ihtiyar vatman ağlamaya başladı. Anlamıyordu.

*

**

Malko Alfama Mahallesi'nin dar sokaklarını geçiyordu, sevincini gösteren İbrahim Salvador kadar rahat değildi. İş artık alenen KGB ile savaşa dönmüştü. Ruslar kim olduğunu, nerede oturduğunu ve ne yaptığını biliyorlardı. Görevi de gitgide zorlaşıyordu. Bu geceki olaylar onun için kötü olan bir şekilde bitebilirdi. KGB bu işin peşini bırakmayacaktı. Ayrıca onların Lizbon'da güçlü dostları vardı. COPCON onların emrindeydi. Değerli film kutularıyla Regueira Sokağı'nda Amelya'nın evinin önünde durdu. İyi iş becermişti, ama yapılacak çok şey vardı. Görünüşe

bakılırsa Guadeloupe'un bilgileri doğrudur. Şimdi KGB'nin hangi yolla komünistlere Lizbon'da iktidarı ele geçireceğini öğrenmek kalıyordu.

*

**

— Milton yavuklunuzu uyandırın, dedi SAS...

Griye çalan beyaz tişörtü ve siyah külotuyla Natalya odasından çıktı.

— Natalya, Youri'yi gördüm, dedi SAS. Bu akşam çok kötü şeyler oldu...

Ona Rus'un 5. Bölüm'ün adamlarınca nasıl öldürüldüğünü anlattı. Tabii ZİM'e olanları da.

— Ya Nikolay'ım? diye haykırdı Natalya. Ona ne oldu?

— Bilmiyorum, ama bugünkü gazetelerde vardır, dedi Malko. Natalya KGB geniş kapsamlı bir harekât düzenliyor, sahte Mario Suarez olayı bunun bir bölümü... Bize yardım etmen gerek, daha fazla bilgi sahibi olmalıyız.

Natalya hemen cevap vermedi. Sonra SAS'a ters ters baktı.

— Artık her şey bitti, geriye dönemem. Sana Tchernojopy'yi benim söylediğimi tahmin edecekler. Şayet Nikolay...

Malko sabırsızlıktan kıvranıyordu...

— Ne biliyorsun?

Natalya acı acı içini çekti.

— Daha sonra bana iyi davranacağını umarım. Sana söyleyeceğim şey 5. Bölüm'ün kara listesinde 1 numara olmama yol açacak. Nerede ve ne zaman olursa olsun öldürülmeyi gerektirir. Üç aydır Nikolay Portekiz Komünist Partisi'ne silah sağlıyordu. Önemli miktarda.

— Silah! Nasıl getiriyorlardı?

— Çekoslovakya'dan. STB'nin Lizbon'daki karargâhında çok Çek yoldaş var. Silahı onlar yolladı. Sağlam

gelmesini ve onları kullanacak parti militanlarına dağıtımını sağlıyorlar...

— Lizbon'a nasıl soktular?

Natalya kurnaz kurnaz güldü.

— Çok basit! Sovyetler Birliği Avente Gazetesi'nin basımı için Parti'ye kâğıt teslimi yapıyor. Bazı kâğıt toplarının arası boştu ve silah vardı. Bir terslik olmaması için COPCON'un emriyle gümrükçüler değiştirildi. Nerdeyse bütün gümrükçüler sosyalist.

— Bu silahlar nerede?

— Komünist Partisi'nde olduğunu zannediyorum.

— Ne zaman kullanılacaklar?

Rus kadın başını salladı.

— Bilmiyorum. Nikolay bana hep temmuz başında tatile çıkmaktan bahsederdi. Demekki, daha önce olacak...

Malko donakaldı. Haziranın yarısı gelmişti bile...

En önemlisi silahlardı. KGB böyle bir tehlikeye atıldığına göre başaracağına emindi. Natalya'ya baktı.

— Gerçekten bütün bildiğin bu kadar mı?

Kadın evet dercesine başını salladı.

— Evet. Lizbon'dan ne zaman ayrılacağım? Korkuyorum.

— Mümkün olan en kısa sürede. Sınırı emin bir biçimde geçmeni sağlayacak bir yol bulduğumuzda. Beklerken, burada emin ellerdesin...

XII. BÖLÜM

Steve Thomas sinirli sinirli gözlüğüyle oynuyordu. CIA'nın Lizbon sorumlusunun tüm hatları gergindi. Masasında 5. Bölüm'ün yolladığı bir protesto yazısı vardı. Bir gece evvelki olaylardan Amerikalılar suçlanıyordu. Yazı elçiye hitaben yollanmıştı. Her gün saat 5'te Langley'e yolladığı telekse yazmak üzere Malko'nun anlattıklarını not aldı. Saat farkı sayesinde Avrupa Masası başkanının bütün adamları emrindeydi.

— KGB'nin çok geniş kapsamlı bir harekâtıyla karşı karşıyayız, dedi Amerikalı. Eğer Natalya Grifanov olmasaydı, hiçbir şey öğrenemezdik. Ancak her şeyimizi kullanamıyoruz. Komünist Partisi'ne cephe alamayız. Bu bazı ters sonuçlar doğurabilir.

Çok ince işti. SAS Amerikalının cümlesini tamamladı.

— Ağırlığı Portekizlilere vermeliyiz... Öğrendiklerimizi onlara aktararak yararlanmalarını sağlamalıyız.

— Evet, ama hangi Portekizliler? dedi Steve Thomas. Elle tutulur hiçbir kanıtımız yok.

SAS Steve Thomas kadar karamsar olamıyordu.

— Bütün Portekiz Ordusu komünist değil, dedi. Yine de emin generaller ve birlikler var.

— Hangileri olduğunu biliyor musunuz?

Malko aniden birkaç gün önce tanıştığı kişiyi düşündü.

— Hayır, ama bunu bilebilecek birisi var: Julio de Carvalho.

*
**

Tajo'ya dalgan dalgın bakan Don Julio içini çekti.

— Son mutlu günlerimi yaşadım... Yumuşak başlı bir Portekizli tanıdım. Akşam ucuza mal almak isteyen denizciler, karacılar ve topçularla buluşmak için VII. Edouard Parkı'na gidiyorum. Güzel şeylere hayran oluyorlardı. İyi yürekli ve minnettar kişilerdi. Şimdi yine o kişiler var, ancak o kadar iyi yürekli değiller.

Malko her şeyi açıklamaya karar verdi. Adama kısaca kim olduğunu, Lizbon'da ne aradığını ve keşfettiği şeyi anlattı... Lafını:

— MFA'nın bazı subaylarının KGB ile aynı fikirde olmadığını düşünüyoruz, ama bilgilerimizden emin değiliz. O tür kişilerle ilişki kurmamıza yardım edebilir misiniz? diye bağladı.

Don Julio masasından bir gül almış, düşünceli düşünceli yapraklarını yoluyordu.

— Her şey için çok geç kalındığını sanıyorum. Eğer bu darbeyi etkisiz kılsanız bile bir başkası olacaktır. Durum çok çabuk değişiyor. Solcu olanlar şimdi sağcı oldular. Yakında yalnızca komünistler ve arkadaşları kalacak. Duruma daha önce müdahale etmek gerekiyordu. Spinola safın tekiydi. Ona büyücülük yaptığını söylemişim. Şimdi tüm gençler laftan bunalıyor... Yakında yasal olarak devrim sürecini tamamlayacaklar ve kimse bir şey yapamayacak. Bir daha Republica olmayacak. Bu da komplonun bir parçası. Yine de size yardım etmek isterim. Devrim Konseyi'nde albay olan bir arkadaşım var. Emin adamdır, ama fazla işe yarar mı bilmem. Şimdilik ikili bir politikası var. Yine de birçok şey biliyor. Bugün sizi telefonla arar, akşam onu görüp göremeyeceğimizi söylerim. Size hiçbir ayrıntıyı söylemeyeceğim. Yalnızca evet mi, hayır mı olduğunu bildireceğim. Adresi şimdi

vereceğim. Ama dikkat edin her tarafta “kültürel gelişmenin” adamları var.

Malko adresi cebine attı, uşak onu kapıya kadar geçirdi ve kendini gürültülü sokakta buldu. Tam 504’e binerken arkasında motosikletle hareket eden iki genç gördü.

*

**

Dar ve kötü kaplamalı sokak çıkmaz yoldu. Eski bir ev tamamen kapalıydı. Malko, Embouçado Tavernası’nın gri taşlardan olan sundurmasını geçerken bir kadın camdan kendisini izliyordu. Tabaco Jardim Sokağı’nın paralelindeki bu adı olmayan daracık sokağı bulabilmek için yirmi dakika Alfama’da tur atmıştı.

Salon serin, tozlu ve hemen hemen boştu. İnsan kendini mahzende sanıyordu.

Yer göstermek için Malko’nun yanına bir garson geldi. Girişte yeşil gözleri ve kamburuyla Kuazimodo’ya benzeyen bir piyanist bir şeyler çalmaya uğraşıyordu. İçeriye rutubet ve adi Porto şaraplarının kokusu hakimdi.

— Don Julio de Carvalho nerede? dedi SAS.

Garson peşinden gelmesini söyledi. Malko’nun bir tek salon zannettiği yer aslında birçok salondan oluşuyordu. SAS bir masada tek başına oturmuş, önünde kahve duran milyarderi gördü. Adam çok içten karşıladı. Malko onu yalnız bulduğu için şaşırmıştı.

— Görmemiz gereken kişi gelmedi mi?

— Hayır, hayır, dedi Don Julio Carvalho. Şimdi şarkı söyleyecek. Sonra yanımıza gelecek.

SAS yanlış işittiğini sandı. Devrim Konseyi’nin bir üyesiyle karşılaşacağını sanıyordu, bir şarkıcıyla değil.

Biraz sonra yandaki masadan gitar akort sesleri yükseldi ve sessizlik oldu. Yanında bir gitaristle beyaz gömlekli adam kalktı, sıcak sesle bir şarkının saçma

sözlerini söylemeye başladı. Don Julio SAS’a doğru eğildi.

— Harika bir sesi var değil mi?

Malko ciddiyetini korumaya çabaladı. Şarkı söyleyen bir albaya kolay rastlanmazdı... Don Julio hayran hayran, sözleri birbirinden acıklı beş şarkıyı dinledi ve çılginca alkışlamaya başladı. Beyaz gömlekli adam ceketini giydi ve masalarına yaklaştı. Tanıştırma işini ihtiyar milyarder yaptı.

— Albay Eustachio Trina... Prens Malko Linge.

SAS’ın eli sıcak ve kadınsı bir avuçta kayboldu. Albayın sol elinin serçeparmağındaki elmas, boynundaki fular, geriye taranmış kır saçlar ve adının harfleri işlenmiş beyaz gömleğiyle üstündekiler harp giysisini hatırlatmıyordu. Malko’yu süzdü.

— Şarkıyı sevdiniz mi?

— Bayıldım.

Albay düzgün dişlerini ortaya koyarak sırıttı.

— Bunu benim gönlümü almak için söylememelisiniz... Yarın Rumenler için şarkı söylerim... Ekonomik görevliler. Çekler için de önümüzdeki hafta...

Tavernada herkes konuşmaya başlamıştı. Yine de amatör şarkıcılar birbirini izliyordu, ancak hiçbir albay kadar alkışlanmadı. Adam boğazını temizledi.

— Geçen gün beni dinlemeye Otelo geldi, çok beğendi...

Portekiz devriminin yalnızca kötü yanları yoktu... Değişik konuları tartışarak Porto şarabı içtiler. Masanın altında bazen şarkıcı albayın bacağı Malko’nunkine sürtülüyordu.

— Burada sık sık şarkı söyler misiniz? dedi SAS kibarlık olsun diye.

Albay öksürdü.

— Haftada birkaç kez, çok işim olmadığında.

Malko böyle garip bir Devrim Konseyi üyesi subay

gördüğü için şaşırılmıştı. Julio de Carvalho'ya döndü ve:

— Albay'a ondan ne istediğimi anlattınız mı? dedi.

Milyarderin yerine albay cevap verdi.

— Evet, Julio söyledi. Beni şaşırtmıyor. Kendi kendime Otelonun öğrenip öğrenmediğini soruyorum. İşte bu yüzden komünistlere sırtını veriyor. (Masaya eğildi.) Şimdi herkes komünist. Ama Salazar'ın gömüldüğü gün Otelonun karı gibi ağlıyordu. Onu gördüm... Şimdi ise Moskova'da doğduğunu bile söyler.

— Komünistler orduda neden bu kadar tesirli? dedi SAS.

Albay sanki her tarafta mikrofon varmışçasına etrafına bakındı.

— Uzun hikâye. 25 Nisan Darbesi gerçekleşti, çünkü 2. Büro'nun başkanı komünist hayranıydı... Bu da Parti'ye PIDE'nin bütün üst kademe yöneticilerinin gizli belgelerini elde etme imkânını sağladı. Şimdi komünistler onlara şantaj yapıyorlar. Çünkü hepsi Salazar döneminde baskı olaylarına karışmışlardı.

— Üst düzeyde konuşabileceğimiz birisini tanıyor musunuz?

Albay yüzüğüyle oynarken düşünüyordu.

— Olabilir, dedi. Ama önce sizinle görüşmek isteyip istemediğini ona sormalıyım. Çok nazik bir olay.

— Çok acil, dedi Malko. Devlete karşı bir darbe hazırlanıyor. KGB, bir grup asker ve Komünist Partisi için içinde... Sonra geç kalınmış olur.

Albay Trina başını salladı.

— Çok geç kalındı bile.

Don Julio'nun gözleri yaşarmıştı.

— Yine de dostumuza yardım etmek lazım, dedi.

— Elimden geleni yapacağım. Yarın haber veririm.

Ayağa kalktı ve masadan ayrıldı. Müzik çalmaya başlamıştı. Kambur piyanist Julio de Carvalho'nun önünde eğildi. Onu orada görmek büyük bir onurdu.

İhtiyar milyarder adamı davet etti, o da hemen geldi. Sarkık yanakları ve parlak gözleriyle yakından kurbağaya benziyordu. Meraktan kudurarak gözünün ucuyla SAS'a baktı. Julio de Carvalho onları tanıştırmadığı için yakınmaya başladı...

— Ne korkunç her gün bir sürü insan tutuklanıyor. Ne zaman bitecek? Bunlar deli. Benim durumuma bakın. (Malko'ya döndü.) Spinola Hükümeti'nde istihbarat müdürüydüm. Tutukladılar, hapse atıldılar. Dışarı çıktığımda işsizdim ve hayatımı kazanmak için buraya geldim... Utanılacak bir şey.

Don Julio bu yakınmalardan bıkmış gibi aniden kalktı. Malko da peşinden.

Piyanist onları kapıya kadar yolcu etti. Dışarı çıkar çıkmaz Julio de Carvalho SAS'ın koluna girdi ve alçak sesle:

— Ondan uzak durun! dedi. Muhbirdir. 5. Bölüm burada olup biteni bildirmesi için onu bu işe soktu. Tutuklandı, ama gizli polislik görevi verdiler. Artık kimseye güvenilmiyor.

— Ya albay?

Julio de Carvalho şaşırılmıştı.

— O bir dost.

Belki de yalnızca o kadar... Malko büyük bir çam devirdiğini anladı. Jao Evangelista Rıhtımı'ndaki arabasına kadar ihtiyar milyardere eşlik etti. Koyu renk camlara rağmen Albay Trina'nın profilini gördü. İşte ihtiyar milyarderin ondan emin olma sebebi buydu.

Devrim gönül ilişkilerini durdurmuyordu...

Rolls Royce boş rıhtımda uzaklaştı. Malko kendi kendine İbrahim ve Krizantem'i uzun süredir beklettiğini düşündü. Taunus biraz uzakta park etmişti. Tehlikeye atılmamayı yeğledi. Arabaya bindi. Albay Trina'nın sözünde durmasını diliyordu. Aksi halde elde edilen bütün değerli bilgiler hiçbir işe yaramayabilirdi.

*

**

Telefon o kadar kısık sesle çaldı ki, nerdeyse Malko duyamayacaktı.

— Don Malko mu? dedi yabancı bir erkek sesi.

— Benim.

— Dün akşam gördüğünüz adam size Largo de Sao Roque'da randevu veriyor. Öğleyin.

Yabancı hemen telefonu kapattı. İhtiyatlı olmak daha iyiydi. Lizbon casus doluydu ve kimin kim için çalıştığı belli değildi. SAS Liezen'de bulunmadığına üzülüyordu. Lizbon ona 1956'nın Prag'ını hatırlatıyordu... Bu da aynı şekilde bitecekti. Natalya Grifanov gorillerin korumasındaydı. Amelya hem Monsanto'ya ziyarete hem de santralına gidiyordu. Steve Thomas ise Washington'dan gelen ve imkânsız şeyler isteyen teleksin şifresini çözmeye uğraşıyordu. SAS albayla olan randevusunu İbrahim'e söylemeye karar verdi. Brezilyalı ya holde Çekleri izliyordu ya da odasında olmalıydı. Lizbon'un planına baktı. Largo de Sao Roque, Misericordia Sokağı'nın üzerinde, Republica Gazetesi'nin yakınındaydı. Ceketini giydi, tabancasını kemerine yerleştirdi ve odasından çıktı.

Brezilyalının odasına uğradı. Elinde gazeteyle kapıyı İbrahim açtı. Gazetenin arkasında ise horozu kalkmış 45'lik Colt'u vardı... Güldü.

— Dikkatli olun. Bazı "kültürel gelişim" subaylarını tramvay olayından dolayı size çok kızgın olduklarını öğrendim. Sizi sınır dışı etmek istiyorlardı... Diğerleri ise kalmanızı tercih etti.

— Niçin? dedi SAS.

— Tabutla geri gideceğinizi umuyorlar...

— Yarım saat sonra randevumuz var.

Beş dakika sonra Libertade Caddesi'ni geçiyorlardı. Her tarafta, gençler gelecek salı olacak sosyalist

gösteriye çağrı afişlerini duvarlara yapıştırıyordu.

İbrahim Salvador alay edencesine güldü.

— Şu sosyalistler ne kadar enayi! Eğer diğerlerini sokaklara dökülerek geri yollayacaklarına inanıyorlarsa hayal görüyorlar.

Malko da böyle düşünüyordu. Şehir merkezini geçtikten sonra yavaş yavaş Misericordia Sokağı'nı çıktılar. Her zamanki kalabalık yine Republica'nın önündeydi. Bereli ufak tefek bir adam, bir grup meraklıya nutuk çekiyordu. Bu komünistlerin işgal ettiği ve görüşünü değiştirmeye çalıştıkları gazetenin müdürüydü. Republica'nın yayını engellenince, Portekiz'de bağımsız gazete kalmamıştı...

Rebuplica'yı saran COPCON askerleri kim olursa olsun içeriye kimseyi bırakmıyordu. Resmen olayları önlemek için oradaydılar. Gerçekte ise komünistleri korumak için... Arabayı kullanan SAS, bir tramvay yolu tıkayınca yavaşladı. Misericordia'nın tepesindeki küçük alan insan kaynıyordu... Her iki taraftan da adam vardı. Sakallı askerlerin bakışları altında birbirlerine küfrediyorlardı... Gazeteyi üç otomatik top çevreliyordu. Tıpkı bir isyan gibiydi... İbrahim arabadan çıktı ve ne olduğunu öğrenmeye gitti. Sonra geri geldi.

— Ne oluyor? dedi Malko.

— Komünistler gazeteyi ele geçirmişler, sosyalistler de bunu öğrenmiş ve protesto etmeye gelmişler. Ancak COPCON yüzünden güçsüzler.

SAS randevu için garip bir yer olduğunu kendi kendine söyledi. Albay Trina'nın bu gösteriden herhalde haberi yoktu.

— Meydanda arabayı bırakalım, dedi Malko. Randevumuz orada.

Aniden kırmızı bereli omzunda G 3 olan bir asker kalabalığı yardı, peşinde on iki er daha vardı.

Camı hemen açtı. Asker:

— Kimsiniz? Ne oluyor? diye sordu.

Avusturya pasaportunu uzatan SAS güldü.

— Anlamıyorum, dedi Almanca. Geçiyorduk, bu adamlar yolumuzu kesti.

Çavuş tek kelime etmeden pasaportu inceliyordu. Sonra arabanın içine baktı. İbrahim rahattı. Malko aniden dikiz aynasında Feitor'un arabayı göstererek bir subayla konuştuğunu gördü. Elinde Malko'nun pasaportuyla çavuş, teğmene doğru gitti. Kalabalık hâlâ bağıırıyordu, askerlerse silahlarını ellerine almışlardı. Çavuş geri geldi ve Malko'ya pasaportunu uzattı.

— Gidebilirsiniz.

Verdiği emirle, askerler Taunus'a geçebileceği yolu açmak için kalabalığı kaldırıma itmeye başladılar. Malko kıpırdamıyordu. Anlamıştı. Feitor kalabalığa karışmıştı, ama arabanın arkasında yüzbaşının yanında birçok asker vardı. Biraz uzaklaşır uzaklaşmaz üzerlerine ateş açılacaktı... Arabadaki silahları buluncak ve dosya böylece kapanacaktı. Pusu çok iyi kurulmuştu.

— Kaçalım, dedi İbrahim. Ne bekliyorsunuz?

— Bizi temizleyecekler.

Çaresizce bir savunma yolu arıyordu. Aniden aynadan bir şey gördü. Bir tramvay ağır ağır Misericordia Sokağı'nı çıkıyordu.

Aniden geri vitese taktı ve korna çaldı. Taunus üç metre kadar geriye askerlerin hizasına fırladı. Adamlar içgüdüsel olarak dağıldılar. Malko boşluğa girdi, delice klakson çalan tramvayı sıyırdı. SAS geri giderken tramvay önüne geçti ve askerlerin görüş alanını kapattı. Sağa sapmış ve Misericordia Sokağı'nı katetmeğe başlamıştı bile. Arkasında ise kalabalık bir halk yığını vardı ve askerler ateş edemezdi...

Sokağın alt tarafındaki küçük meydana iki adam

gözüne geldiler. İbrahim derin bir soluk aldı.

— Tanrım, hayatta hiç bu kadar korkmamıştım. Konyak içmeye gidelim.

Tek kelime etmeden Altis'e gittiler... KGB onlara iyi bir tuzak hazırlamıştı. Bu linç olayından yalnızca Portekizliler sorumlu tutulabilirdi... Bacakları titreyen SAS arabayı park etti. Kendisine bir not bırakılmıştı. Julio de Carvalho mesajında randevunun alındığını yazmıştı. Saat beşte evinde bekliyordu.

İbrahim bir bardak viski ısmarladı ve bir dikişte içti.

— Of, of, pis enayiler! dedi.

— Gitgide dikkat etmek gerekiyor, dedi SAS.

XIII. BÖLÜM

— Bu 5. Bölüm, kültürel gelişime aittir dedi Julio de Carvalho.

Kuşkulu bir havası vardı. İhtiyar milyarder sanki bakışlarıyla Malko'yu koruyabilecekmiş gibi gözlerini ona dikmişti. Lizbon'da haberler çabuk duyuluyordu. SAS Republica olayını açıklamamıştı bile. İhtiyar Portekizli daha önce öğrenmişti. Komplolar açısından Lizbon eski Venedik'i aratmıyordu.

— Daha çok Ruslar, diye düzeltti SAS. Portekizlilere hiçbir şey yapmadım.

— Birlikte hareket ediyorlar. Lizbon'da kalmamanız gerekli, sonunda sizi vuracaklar. Tabii bunu alenen yapmazlar. Çünkü diplomatik güçlüklerden korkuyorlar, ama bugünkü gibi bir şey yaparlar... Tekrar deneyecekler.

— Biliyorum. Ne yazık ki, Lizbon'da kalmam gerekiyor. En azından bir süre için...

Eski tozlu sarayın havasında rahatlamıştı. Güzel şeyleri görmek, nefis bir manzarayı ve böylesine ince bir zevki seyretmek çok hoştu. Bu cadı kazanın içindeki bir medeniyet adası gibiydi.

— Yine de iyi bir haberim var, dedi Julio de Carvalho. Albay Trina'nın araya girmesi sayesinde General Vedras sizinle buluşmayı kabul etti. Tabii ki, yarı resmi olarak. Bu çok önemli, şimdi ülkenin dördüncü adamı. Komünistler yenilirse belki başbakan olacak.

— Nerede ve ne zaman?

— Yarın, ikide, sizi Gremio Litterario'nun önünde bekleyecek.

— Önünde mi?

— Evet, girmek istemiyor. Sizi arabasına götürecektik...

Malko bu çözümü sevmemişti, ama Julio de Carvalho'ya söylemeye cesaret edemedi. General Vedras'ın gerçekte ılımlı bir insan olmasını dilemekten başka çare yoktu. Müttefikinden izin istedi ve İbrahim'in yanına gitti. Yine bir motosiklet onları izliyordu. Bununla birlikte mutlaka Natalya ile görüşmesi gerekliydi.

— Yeniden asansör oyununu yapacağız, dedi.

Taunus'a bineceğine, bir taksi tuttu ve eski asansörün önünde indi. Göz ucuyla peşindeki iki kişiden birinin asansörü geçerek merdiveni çıkmaya başladığını gördü... Diğeri aşağıda motosikletin yanında kaldı.

Malko Garnet Sokağı'na çıktı ve Taunus'u gördü. Ama peşindeki adamın taksi tutma tehlikesi vardı.

— Dikkat, izlendik dedi İbrahim'e Taunus'a binerken.

Brezilyalı Garnet Sokağı'nı çıkacağına yasak yünden aşağıya indi. Sağa tek yönlü Nova do Almada Sokağı'na saptı ve korna çalarak çıktı. Tramvaya çarpmaktan sonra kurtulduğu San Francisco Sokağı'na geldi.

Arkalarında hiç kimse bulunamazdı.

Brezilyalı katılarak gülüyordu...

On dakika sonra SAS'ı Amelya'nın evinin önünde bıraktı.

*

**

Natalya Grifanov çırılçıplak divana uzanmış, bacaklarını masaya uzatmıştı. Önünde dörtte üçü boş bir viski şişesi vardı. Gözleri donuktu.

Malko'yu görünce kalkmaya uğraştı. Sendeleyerek yaklaşmak istedi. Zilzurna sarhoştı. Ama yeşil

gözlerinde şehvetli bir parıltı vardı. Nefesi leş gibi kokuyordu. Peltek peltek SAS'a seslendi.

— Küçük güvercinim!

Milton Brabeck de gözüktü.

— Bütün gece böyleydi. Pencereden atlamak istedi, sonra merdivenden kaçmaya kalktı ve... Nihayet bir şişe Porto şarabıyla viskiyi karıştırıp içti. Onu ne kadar tutacağız?

— Hiçbir şey bilmiyorum, dedi Malko.

— Her neyse, dedi Chris. Daha ciddi bir şey var. Gece telefon etmeye uğraştı ya da etti.

— Ne?

Nerdeyse SAS'ın kalbi duracaktı.

— Gece gürültü patırtı etmeye başlayınca kalktım, dedi Chris. Eli telefonun üzerindeydi. Ya da daha önce kapatmıştı. Konuşup konuşmadığını bilmiyorum.

SAS tereddüt etti. Eğer Natalya KGB'ye telefon etmiş olacak kadar deliye Amelya ve iki Amerikalı ölüm tehlikesiyle karşı karşıyaydı. COPCON'un resmi desteğiyle Nikolay'ın adamları her an gelebilirlerdi. Diğer yandan da Natalya Grifanov'u ne yapacaklardı? Sığınabilecek emin bir yer bilmiyordu. Kadını sokağa da atamazdı. Hâlâ işe yarayabilirdi.

— Önlemleri iki katına çıkartın. Kapıyı kimseye açmayın. Eğer bir şey olursa elçilikten Steve Thomas'ı arayın ve kendinizi savunun...

— Binicilik yapacağız, dedi alayla Chris Jones.

— En azından bize hamburger getirin, dedi Milton Brabeck.

— Hamburger Lizbon'da yok, dedi SAS.

*

**

Gremio Litlerario'nun serinliğiyle Lizbon'un boğucu sıcağı tam bir karşıtlık oluşturuyordu. Tajo'nun üzerinde fırtına bulutları vardı. Hava öyle rutubetliydi

ki, gömlek insanın sırtına yapışıyordu. Malko doğru telefon santralına gitti. Amelya, hemen yanına geldi. Natalya'yı önceki ziyaretinden beri Amelya'nın evine gitmemişti. Çok tehlikeliydi. Ancak onu orada görünce her şeyin yolunda olduğunu, Natalya'nın ettiği telefonun yıldırımları çekmediğini anladı.

— Niçin daha erken evime gelmedin? diye sordu kadın.

— İşim vardı.

Kadının gözlerinde üzüntü belirdi. Kısa bir süre için öpecekmiş gibi SAS'a yaklaştı ve hemen geri çekildi. Gremio'ya iki adam girmişti.

— Önümüzdeki hafta sonunu seninle Sesimbra'da geçirmek istiyorum, dedi kadın. Saint-Jean için. Yalnız ikimiz. Deniz orada çok güzel. Bütün gece sevişebiliriz.

— Ancak çok genç insanlar bütün gece sevişebilir... Ya da son kez sevişenler...

— Malko!

Arkasını döndü. Steve Thomas dolaba yaslanmış öfkeli bir tavırla onu izliyordu.

Malko Amelya'dan ayrıldı ve Amerikalı'nın yanına gitti.

— Ne yapıyorsunuz! dedi Steve. Generali görmeden önce sizinle konuşmalıyım. Küçük bir araştırma yaptım. Her şey yolunda gibi, ama şu ana kadar hiç kendinden bahsettirmemiş. Yalnızca albaylıktan dört yıldızlı generalliğe terfi etmesi hariç. Ama bütün bunları 25 Nisan'dan sonra yapmışlar. Bu askerlere devrimin sağladığı bir avantaj...

Malko'yu barın kırmızı kadife kaplı köşesine çekti. Çene çalan iki kadının haricinde içersi boştu. Steve Thomas öfkeyle bir kâğıdı buruşturdu.

— Kendimi iyi yağlanmış bir kızakta, başarısızlığa doğru kayıyormuşum gibi hissediyorum. Elçimiz Belem'de cumhurbaşkanınca kabul edildi. Başkan ona

her şeyin yolunda olduğunu ve Portekiz'in çok partili demokraside kalacağına dair söz verdi.

Malko ölçülü bir alayla kadehini kaldırdı.

— Çoğulcu Demokrasi'ye içelim.

— Çoğulcu Demokrasi'ymiş, dedi alay edercesine Steve Thomas. Katolik papazları tutuklamaya başladılar. Bu kötüye işarettir. Komünist Partisi'nin kimliği olmadan devlet dairesine girilemez.

Bir şef garson Malko'ya yaklaştı ve alçak sesle:

— Senyor, kapıdan çağrılıyorsunuz, dedi.

— Peki, gidiyorum. Vedras olmalı.

Zırhların önünden geçti, Amelya'ya sırtıttı ve çıktı. Kapıda siyah 280 Mercedes bekliyordu. Haki renkli üniforması olan şoför kapının yanında, ayaktaydı. SAS'a kapıyı açmak için ilerledi. Arka ve yan camları örten perdeler içeride bulunanın görünmesini engelliyordu. Malko kaygıyla arabaya bindi. Korumayla görevli Taunus arkada hazırды. Portekizli askerlere fazla güvenmiyordu.

Mercedes'in arka koltuğunu yorgun ve yumuşak hatlı sakallı bir subay kaplamıştı. Bir dev. Dört köşe kısa kesilmiş sakalı ve kırmızı apoletlerinde dört altın yıldız bulunan yeşil üniforması vardı. Ordunun generallerinden biri.

— General Vedras. Siz de Prens Malko Linge'siniz, değil mi?

— Doğru.

Araba hareket etmiş, şehir merkezine doğru yol alıyordu.

— Sizi öğle yemeğine davet etmediğim için özür dilerim. Ama Lizbon dedikodularla dolu ve birçok arkadaşım sizden hoşlanmıyor. Sizle buluşarak zaten tehlikeye atıldım. Eğer Amerikalı olsaydınız, bunu bile yapamazdım. Şimdi çabucak bana söyleyeceklerinizi anlatın.

— İktidarı komünistlere devretmeyi amaçlayan bir komplo söz konusu, dedi SAS.

Generale her şeyi anlattı. Bilgilerin kaynağını açıklamadı. Güvenin de bir sınırı vardı.

Marginale'i izlediler ve Monsanto Parkı boyunca devam eden Pontes Caddesi'ni çıktılar.

General Vedras not bile almadan dinliyordu. Malko 25 Nisan Harekâtı'nın bütün ileri gelenlerinin ortadan kaldırılacağını söylediği zaman, şaşkınlığını gizlemeden başını eğdi...

— Bunun gerçekleşebileceğini sanmıyorum, dedi. Olağanüstü bir zamanlama gerekli. Eğer içimizden biri öldürülecek olursa bu devlete karşı girişilecek darbeyi önleyici önlemler almamızı gerektirir.

SAS adamı çok zor ikna edeceğini hissetti. Sigara içmeyi bırakmış, sinirli sinirli ellerini ovuşturuyordu.

— Ya silahlar? dedi Malko. Tehlikeli olabileceğine inanmıyor musunuz?

— Silahlar. Orada olduklarını biliyordum! Cinslerini, adetlerini ve Rusların getirdiğini de. Hatta bazı birliklerin gönüllü olarak soyulduklarını size söyleyebilirim. Bu silahlar orduya baskı yapmak için komünistlerin himayesindeki "halk" milislerini silahlandırmak için kullanılacak. Karşı devrim olasılığı için. Dostlarına öyle söylüyorlar. Şu an için hiçbir şey yapamayız. Yarın için Komünist Partisi'nde arama izni alsam, bunu bu gece öğrenirler, yarın COPCON'a kapıyı açmazlar. Benim de adım faşiste çıkar...

— Hiçbir şey yapılamaz mı yani?

General Vedras yavaşça başını eğdi.

— Hayır, beklemek ve uyanık olmak lazım... Hâlâ duruma hakimiz... Sizinle buluşabildiğime göre, diye ciddi bir tavırla ekledi.

Malko bu fikirde değildi. Ona göre general kaypaklı. İdam sehпасının önünde eriyenlerden, ama onu

zorlayamazdı... Mercedes yavaşladı. Gri perdeyi araladı ve Gremio Litterario'nun önüne geldiklerini gördü... Araba durdu. Portekizli subayla tokalaştı.

— Dostlarımıza teşekkür edin, dedi general. Çabalarını farkediyoruz. Ama beklemeliyiz.

Generalin son cümlesi SAS'ın kafasına takılmıştı. Kendini Ivens Sokağı'nda buldu. Adam sanki kendisine cesaret vermek istemişti. Ama niçin? Eğer Portekiz Ordusu Komünist Partisi'ne sızamıyorsa, CIA ne yapabilirdi?

Steve Thomas'ın kendisini beklediği Gremio'ya girdi. Genellikle içki içmeyen Amerikalı, üçüncü kadeh beyaz Porto şarabını yudumluyordu. Önce dikkatle dinledi, sonra şaşkınlığı düş kırıklığına dönüştü.

— Şu Portekizlilerle de hiçbir şey yapılmaz, dedi. Korkudan altlarına yapıyorlar. Faşist damgası yemekten çekiniyorlar. Özür dileycekleri çok şeyleri olduğunu söylemek lazım. Demekki, hâlâ aynı noktadayız.

— Aşağı yukarı, dedi Malko.

— Şayet Natalya Grifanov doğru söylüyorsa, Komünist Partisi'nde depolanan silahlar çok çabuk kullanılacak. Artık gün meselesi. Öyleyse onları ellerinden almak lazım.

Amelya barın kapısında belirdi. Vardiyası bitmişti. Malko Amerikalıdan izin istedi.

— Daha uzun süre burada mısın? dedi genç kadın. Ben eve gidiyorum...

— Ne kadar kalacağımı bilmiyorum. Halledilmesi çok zor bir sorunla uğraşıyoruz: Komünist Partisi'nde bulunan silahları tesirsiz hale getirmek. Ama görünüşe bakılırsa bu imkânsız...

— Yanılıyorsun, dedi. Yardım edebileceğimi umuyorum. Komünist Partisi'ne girmenin bir yolunu biliyorum.

XIV. BÖLÜM

— Ciddi mi söylüyorsun? dedi SAS.

Amelya var gücüyle başını salladı.

— Tabii, bütün bunların önemli olduğunu biliyorum. PC'nin binasına nasıl girileceğini bilen birisini tanıyorum.

Malko etrafına bakındı. Bir köşede çene çalan iki kadın yemeğe gitmişlerdi. Yalnız başka bir köşede Steve Thomas kalmıştı. Tabii bu Amelya'nın Lizbon'daki CIA şube başkanının masasına davet edilmesini gerektirmezdi. Ama esas güç sorun bu değildi. Şu anda Gremio'da kimse yoktu ve KGB'nin muhbirleri Amelya'nın Malko'nun metresi olduğunu biliyorlardı.

— Gel.

Steve Thomas şaşkın şaşkın yaklaşan kadına baktı. İşle eğlenceyi karıştıran insanlara benzemiyordu. SAS adamın yanılışını çabuk anlamasına yardımcı oldu.

— Silahlar konusunda Amelya bize yardım edebileceğini söylüyor, dedi Malko.

— Peri masalları anlatacak zaman değil, dedi Amerikalı. Böyle can sıkıcı çok şey var...

— Ancak doğru, diye itiraz etti Amelya. Hapisteki babamı ziyarete gittiğimde bana eski bir PIDE ajanı olan, Komünist Partisi binası hakkında çok şey bilen, şimdi ise tutuklu olan Miguel Ribeiro diye birisinden bahsetti. Binanın gizli bir girişi olduğunu söyledi.

Malko ve Steve Thomas şaşkın şaşkın bakiştılar. Çok iyiydi...

— Nasıl haberi olmuş? dedi SAS.

— Bilmiyorum, dedi Amelya.

Sorunla ilgilenmeye başlayan Steve Thomas:

— Nasıl öğrenebiliriz? diye sordu.

— Onunla konuşarak, dedi genç kadın. Babamı görmeye gittiğimde benimle gelmeniz yeterli...

Malko'nun kuşkulu havasını görünce şöyle devam etti.

— İmkânsız bir şey değil. Yeni rejim değiştirmedigi için Monsanto'daki gardiyanlar Salazarcı. Siyasi tutuklular her gün on ile on bir arasında bir ziyaretçi kabul edebilir. Aslında yalnızca aileler gidebilir, ama denetleme yapmıyorlar, çünkü hakları olmamasına rağmen birçok arkadaş ve nişanlılar geliyor. Yalnızca girişte kimlik kartınızı bırakmanız ve çıkışta almanız yeterli. Ona bile bakmıyorlar, formalite icabı alıyorlar. Bir arkadaşımınkini size ödünç verebilirim. Portekizce bildiğiniz için sorun olmaz. Eğer bir şey soracak olurlarsa, babamın dostu olduğunuzu söylersiniz.

— Oraya ne zaman gideceksiniz?

— Yarın on birde.

Malko Steve Thomas'ın kendisine baktığını hissetti. Amerikalı karışmıyordu. Bu SAS'ın kendi başına vermesi gereken bir karardı.

— İyi, sizinle geleceğim, dedi.

*

**

Amelya yeşil üniformalı ihtiyar gardiyana:

— Bu pasta, dedi. Sıcak, açmamak lazım.

Gardiyan üzgün üzgün başını salladı.

— Senyora yönetmeliğe göre açmaya mecburum. Yoksa başım belaya girer.

Kutuyu açtı ve pis parmağını pastada silah olup olmadığını denetlemek için batırdı. Sonra kutuyu kapattı ve üstünkörü Malko'yu aradı ve geçmesini işaret etti.

Bayan gardiyan da aynı şekilde Amelya'yı aradı. Sonra her ikisi de kimlik kartlarını başka bir gardiyana verdiler. Adam onları da diğerlerinin durduğu masaya bıraktı. Monsanto Hapishanesi'nin bahçesindeydiler.

Malko'nun kimlik kartını İbrahim hazırlamıştı ve resmi vardı. Bir gece öncesi takip edilmediğine kanaat getirmiş ve evden doğruca Monsanto'ya gitmek için Amelya'da kalmıştı. Şimdi amacına ulaşıyordu.

Konuşma odalarına ve hapishaneye açılan parmaklıktan önce yalnız "kalem bölümü" kalmıştı. Buraya kadar kimse ona dikkat etmemişti.

Kırk kadar ziyaretçi parmaklıkların açılmasını bekliyordu. SAS kendi kendine Lizbon'a geldiğinden beri bu kadar güzel kadını bir arada görmediğini söyledi. Bankacının ince vücutlu, sıcağa rağmen siyah çoraplı, ince topuklu ayakkabı giymiş siyahlar içindeki karısını tanıdı. Nefis bir kadındı.

Arama yapan bayan gardiyanın önünden geçen kadını izledi. Gardiyan başıyla selam verdi, ama dokunmadı.

Ellerinde kutular, aralarında konuşan ziyaretçiler kalemin önünde herkesin aramadan geçmesini bekliyorlardı.

Gardiyardan biri kalemle hapishaneyi ayıran parmaklığı açtı. Burası hücrelere bakan, etrafında su dolu hendek bulunan beton bölümlerden oluşuyordu. Ziyaretçi grubu bir çeşit köprüyü geçti. Aniden hendeften bağırımlar duyuldu. Solda, mahkûmlar hücrelerinin önündeki betonda güneşleniyorlardı. Sağ tarafta Malko korkunç bir manzara gördü. Yeşil üniformalı bir gardiyan, su hortumuyla bağırarak kaçışan yirmi kadar genç kız ve delikanlıyı ıslatıyordu.

Ziyaretçileri gören bazı kızlar görevlilerin amaçlarına küfrederek, hortumlu gardiyanın etrafında bir tür kızılderi dansı eşliğinde soyunmaya başladılar.

Ziyaretçilere muhafızlık eden ihtiyar gardiyan tiksinererek homurdandı.

— Bu da yüz karası değilse! Her gün böyle. Şu Maocular yıkanmak istemiyorlar. Hatta adları bile bilinmiyor. Sorguya çekildikleri zaman “adım ya Carvalho, ya Cunhal ya da Suarez” diyorlar. Domuz gibi yaşıyorlar.

Geçilecek tek bir parmaklık kalmıştı. Gardiyan kapıyı açtı ve geçen ziyaretçileri dikkatle saydı. Yuvarlak binanın içi loş ve soğuktu. Nihayet konuşma yerinin parmaklığı açıldı. Tüm siyasi hükümlüler penceresiz, parmaklıklı deliklerle aydınlanan geniş bir odaya dolmuştu. Amelya gözlüklü, iriyarı ve hırkacı bir adama doğru ilerledi ve onu kucakladı.

— Babam, dedi Malko’ya.

Ziyaretçiler ve hükümlüler sevinçten haykırarak kucaklaşıyorlar ve ailelere göre gruplar oluşuyordu. SAS siyahlı kadını gördü. Kocasıyla bir kerevet yığınının arkasına geçmiş, kucaklaşıyordu.

Amelya SAS’ı babasına tanıştırdı. Adam çok sempatik geldi.

— Zor mu? dedi Malko.

Portekizli yazgısına boyun eğmişti.

— Gardiyanlar bize çok iyi davranıyorlar... Ama hapishane çok eski, hiçbir rahatlığı yok. Buz gibi suyla yıkanmamız gerekiyor, kalorifer de yok. Bu kış çok zorlu geçti. Birkaç kez COPCON subayları bazı tutukluların yirmi dört saat ampul yanan bir hücreye atılmasını istediler...

— Size yönetilen suçlama ne?

Amelya’nın babası omuz silkti.

— Bir kez 5. Bölüm’den bir teğmen beni sorguya çekti. Bana “birlikte yaptıklarınızı bulmaya çalışacağız” dedi. Biz rehiniz. Dışardaki arkadaşlarımız kurşuna dizilmememiz için hiçbir şey yapmayacaklar.

Şuradaki üç adama bakın, bunlar Portekiz’in en büyük bankerleri olan Espiritu Santo’lardır. Onları da hiçbir sebep olmadan tutukladılar. Eğer işler kötüye giderse tek suçlu onlarmış gibi kurşuna dizilecekler...

Siyahlı kadın nihayet kocasından ayrılmıştı. SAS babasını uzaklaştırması için Amelya’ya bir işaret yaptı. Kutuları açan, sarılan veya birbirine hikâye anlatan insanları izliyordu... Biraz yapmacık, ölçülü, garip bir çevre.

Amelya’nın babası kızından uzaklaştı ve grupların arasına girdi. Biraz sonra ufak tefek, asker tipli bir adamla geri geldi ve onu Malko’ya tanıştırdı.

— Miguel Ribeiro.

Miguel Ribeiro sert bir bakışla SAS’ın elini sıktı. Koyu kahverengi gözleri ona tilki havası veriyordu. Kırıksık boynundan gösterdiğinden daha yaşlı olduğu anlaşılıyordu.

— Size herhalde yardım edebilirim, dedi.

Malko fazla ince eleyip sık dokumaya lüzum olmadığını inandı.

— Sirp Caddesi’ndeki Komünist Partisi binasına girmek için bir yol bildiğiniz doğru mu?

Eski PİDE polisi dudaklarını kıpırdatmadan cevapladı.

— Evet, 25 Nisan’dan önce Komünist Partisi’nin merkezi, Portekiz Jandarma Alayı’na aitti. Milli bir örgüt. (Bıyık altından güldü.) Şimdi faşist diyorlar. Bir baskın anında kaçmak için gizli geçit açmışlardı. Caetano ile her zaman uyuşmazlardı, değil mi? Hâlâ açık olduğunu sanıyorum.

— Oraya nasıl gireceğini biliyor musun? dedi umutla SAS.

Eski polis sesini alçalttı.

— Evet.

Başka bir şey söylemek istemediği belli oluyordu. Bir

süre sessizlik oldu. Amelya ve babası tek kelime etmeden iki adama bakıyorlardı.

— Bu bilgiye karşı ne istiyorsunuz? dedi Malko.

— Beni buradan çıkartmanızı.

SAS tartışmanın gereksiz olduğunu anladı. Adam bir vaade inanmayacak kadar tecrübeliydi.

Konuşma yerinin sonundaki parmaklığa baktı. Zindan değildi, ama yine de cezaeviydi... Gardiyanları ve parmaklıklarıyla.

— Bir fikriniz varsa...

PİDE'nin eski polisi alay edencesine güldü.

— Hayır, senyor. Yoksa çoktan çıkmış olurum... Ama belki çok parayla...

Amelya dikkatle konuşmayı dinliyordu. Malko onun adama ne söz verdiğini biliyordu. Kaçırılacaklar iki kişi olmuştu. Eğer bulundukları yere kadar silah sokabilse-ler, içerdeki iki gardiyanı temizlemek kolaydı. Tek çare de buydu. Hapishaneye baskın yapılamazdı. Aniden zil çaldı. Ziyaretçiler ve hükümlüler öpüşmeye başladılar. Amelya babasını kucaklıyordu. Siyahlı kadın kocasına yapışmıştı. Adam onu duvara öylesine sıkıştırmıştı ki, sanki orada becermek istiyordu. Bir eliyle yavaş yavaş aşağıya kayarak kadının kalçasını çılgınca mıncıkliyordu. Önce hükümlülerin girmesi gerekiyordu... Konuşma yerindeki diğer parmaklığa giderlerken ziyaretçiler onlara üzümlere baktılar. Malko Miguel'e yaklaştı.

— Neler yapabileceğimi araştıracağım. Amelya'nın babasıyla size haber vereceğim.

Adam yanlarından bir görevli geçtiği için sessizce başını eğdi...

Bütün hükümlüler konuşma yerinden çıkınca, ziyaretçiler için diğer parmaklık açıldı. İki gardiyan tarafından teker teker sayılarak hapishanenin kalemine gittiler. Oradaki formaliteler çabuk bitti. Adları okunarak ziyaretçilere kâğıtları verildi. Gonçalvo

Rocha takma adını kullanan Malko kendini bahçede, siyahlı güzel kadının arkasında buldu. Parfümünden geçtiği yerler anlaşılıyordu. Sokağa açılan kapıyı açmaya uğraşırken SAS yardım etmeğe geldi. Fındık rengi gözleri Malko'yu beğeniyle süzdü ve sırtınca etli ufacak ağzı aralandı. Bu birçok anlama gelebilecek bir gülücüktü. Malko kendi kendine kadının ne kadar zamandan beri sevişmemiş olabileceğini sordu...

— Ayrılmak hiç de hoş değil, dedi.

Monsanto Hapishanesi'nin ziyaretçileri arasında bir dostluk vardı. Genç kadın başını salladı.

— Doğru. Ama kalanlar için çok daha zor.

Arkasına döndü ve yaşlı gözlerle hapishanenin oluşturduğu kümbete baktı. Daha sonra başıyla selam verdi ve nefis gece mavisi bir Mercedes'e yöneldi. Kadının uzaklaşmasını seyreden Malko'nun aklına bir fikir geldi. Yanına gelmekte olan Amelya'ya döndü.

— Beni burada bekleyin.

Motoru çalışan Mercedes'e doğru hızla ilerledi. Camı tıklattı. Genç kumral kadın kuşkulu bir ifadeyle başını kaldırdı. SAS'ı tanıyınca otomatik camı açtı. Kadına doğru parfümü koklayarak eğildi.

— Sizinle konuşmak istiyorum, dedi. Kocanızla ilgili önemli bir konu.

Kadın kaşlarını çatı.

— Ne demek istiyorsunuz?

— Belki Monsanto'dan çıkmasına yardım edebileceğimi.

— Kimsiniz.

— İsmimin size bir yararı olmaz, ama kim olduğunuzu biliyorum.

— Acelem var.

— Sizinle gelebilir miyim? Beni bir taksiye bırakırsınız, çok önemli...

Biraz tereddüt ettikten sonra diğer kapıyı açmak

üzere, kadın kolunu uzattı. Eteği, bir çorabının bitimi gözükecek şekilde sıyrıldı. İnce vücuduna karşın dolgun, diri ve düzgün bacakları vardı. Kadının yanına oturdu. Mercedes hapishanenin ve şaşkın şaşkın bakan Amelya'nın önünden geçerek hareket etti.

— Ne istiyorsunuz? dedi kadın. Bunun bir şaka olmamasını dilerim.

— Kocanızı kaçırmak istiyorum.

Maria da Costa SAS'a aceleyle baktı ve buz gibi bir sesle:

— Kimsiniz? dedi. Bana niçin böyle bir şey teklif ediyorsunuz?

Kadının onu kışkırtıcı ajan zannettiği gün gibi aşikârdı. Soru sormakta acele etti.

— İhtiyar Julio de Carvalho'yu tanırırsınız...

— Hem de çok iyi.

— O da beni tanır. Prens Malko Linge'im. Ona sorun. Korkunuz yersiz.

Aniden rahatsız olan kadın kızardı.

— Böyle söylemek istemedim. Ama beni tanıyorsunuz. Niçin böylesine bir tehlikeyi göze alıyorsunuz?

— Bir yerde bir kadeh içki içelim, dedi SAS. Çene çalmak için daha rahat oluruz.

Kadın sola döndü ve Ritz Oteli'nin önünde durdu. Mercedes'i park ettikten sonra Maria da Costa, Malko'yu VII' Edouard Parkı'nı gören koskoca, boş bir salona götürdü. Bir garson belirdi ve SAS iki Porto şarabı ısmarladı.

Maria da Costa bacak bacak üstüne attı, çoraplarını düzeltti ve eteğini çekti. Malko, kadının gözlerinden onun hoşuna gittiğini anladı. Bu çok önemliydi.

— Çok uzun bir hikâye, dedi SAS.

*

**

Maria da Costa'nın gözleri pırıl pırıldı. Bu

Porto'nun ve tahrik olmanın etkisindendi. Hangar gibi salon hâlâ boştu. Malko kadının son sorusuna olan tepkisini bekledi. Maria derin bir nefes aldı ve nihayet:

— Kabul ediyorum, dedi.

Geriye yalnızca düzenlemesi gereken ayrıntılar kalıyordu. SAS kadının elini tuttu ve öptü. Kadının tüm vücudu titredi ve kendini Malko'ya yaslanmış buldu. Beyaz tenini görüyordu. Maria da Costa hemen geri çekildi.

— Şimdi gitmem gerekli.

SAS ayağa kalktı ve geçerken garsona yüz esküdo verdi. Genç kadın Monsanto Parkı'na doğru çıkarken çok hızlı gidiyordu. Sert bir virajda eteği çoraplarının bitimine kadar sıyrıldı ve Malko'nun dikkatini mıknaş gibi çekti. Maria da Costa'nın şimdiye kadar hep yaptığı gibi hemen eteğini düzelttiğini sandı, ama kadın farkında değilmiş gibi davrandı... Kendini araba kullanmaya kaptırmıştı. Malko sırtının ürperdiğini hissetti. Tüm cesaretiyle elini siyah çorabın sardığı dizkapağına koydu.

Maria da Costa sert bir hareketle vitesi üçe aldı ve SAS koltuğuna yapıştı. Dizkapağını tutmak istediye de arabanın hareketiyle eli ince siyah jartiyerlere kadar kayd. Kadına yaltaklanmak isteyince sesinin değiştiğini anladı.

— Dünyanın en güzel bacakları sizinkiler.

— Teşekkür ederim, dedi Maria da Costa.

Sanki baldırlarının üzerinde bulunan Malko'nun parmaklarını hissetmiyormuş gibi sürmeye devam ediyordu. Gözlerini cama dikmişti.

— Sizi oraya götürüyorum, dedi kadın.

SAS'ın parmakları çorabın üzerindeki ılık deriye temas etti. Bu güzelliği bozmaktan korkarak tek kelime etmeye cesaret edemiyordu. Parmaklarının ucuyla

baldırların iç tarafına bastırmaya başladı. Okşamasına dayanamayan bacakların aralandığını hissetti. Maria da Costa'nın altında ter damlacıkları oluşmuştu. Dudakları aralanmış, elleri deri kaplı direksiyonu sıkıyordu. Sanki zorlu bir savaş veriyorlardı.

Maria da Costa siyah jarse eteğinin altına yalnızca çorap giyiyordu. Malko'nun elini içinde hissedince ifadesini değiştirdi. Gözleri hâlâ yoldaydı. SAS hiç bakmadan usul usul okşuyordu.

Yardım etmek istercesine koltuğunda yavaşça kaydı. Yavaşlamış ve ensesini baş dayama yerine koymuştu. Sol bacağı uzatmış, sağ ise gaz pedalı yüzünden biraz kırıktı. Bir kez bile Malko'ya bakmadı. Mercedes'teki erotik sanat şaheserini farketmeyen arabalar onları solluyordu.

Gitgide basitleşen okşamaya, baldırlarına kadar çıkan eteğine rağmen Maria da Costa sanki yapılan şeylerin farkında değildi.

Aniden elleri direksiyona yapışmış, dudakları aralık olarak koltuğunda doğruldu. Sol ayağı gevşedi ve istemeden frene bastı. Malko'nun başı neredeyse camdan çıkacaktı. Eli hâlâ Maria da Costa'nın nemli ve ateşli vücudundaydı. Kadın sakinleşmişti bile.

Yavaşça SAS'ın parmaklarını bacakları arasından çıkardı. Vites kolunu tutmak isterken eli Malko'nun kasıklarına değdi, ama hemen vitesi buldu. Sol eliyle de eteğini düzeltti. Heyecanı yalnız elmacık kemiklerindeki kızarıklıklardan belli oluyordu.

Titrek bir sesle:

— Geldiniz, dedi.

Malko gözlerini kaldırdı. Monsanto Hapishanesi'nin önündeydiler. Amelya 504'te bekliyordu. Mercedes durunca dışarı fırladı. Maria da Costa öpmesi için mütevazı bir gülümsemeyle elini SAS'a uzattı.

— Sizden haber bekliyorum, dedi yüksek sesle.

Sonra çok daha kısık sesle:

— Teşekkür ederim, diye ekledi.

*

**

Malko, on beş dakikadır. Belem Sarayı'nın üzerindeki banliyö mahallesi olan Festelo'daki Alcolena Sokağı'nda, sakin bir evin önünde bekliyordu. Takip edilmediğine emin olmak için akıl almayacak yollardan geçmişti. Arkasında Maria da Costa'nın Mercedes'i durunca iyice heyecanlandı. Hızlı adımlarla genç kadın 504'e geldi ve oturdu.

— Her şey hazır, dedi kadın. Bizi bekliyorlar...

Sesi heyecandan titriyordu.

Malko derin bir soluk verdi. Aniden gök daha maviymiş gibi geldi.

— Yarın hareket edeceğiz, dedi.

İlk buluşmalarından bugüne kadar dört gün geçmişti. Her gece silah sesleriyle uyanıp uyanmayacağını kendi kendine soruyordu. Yoksa KGB saate karşı yarışa girmeyecek miydi?

Natalya biraz sakinleşmişti.

Malko onu gorillere bırakmış ve görmemişti.

— Sonra nereye gideceğinizi biliyor musunuz? dedi.

— Evet. Her şey hazır. Tanrı yardım ederse kaçtıktan yarım saat sonra Portekiz'i terkedeceğiz.

— Yarın görüşürüz, dedi SAS. Dokuza doğru sizin evde.

Tokalaşmadılar bile. Belem'e doğru inerken Malko durdu ve hoparlörle Portekizlileri, Sosyalist Parti ile birlikte gösteriye katılmaya çağıran bir konvoyu yol verdi... Biraz ilerde halkı yanıltmak için "kültürel gelişim" in muhbirlerinden biri afişlerin tarihini değiştiriyordu.

XV. BÖLÜM

— Dönün, diye emretti Malko. Yavaş, daha yavaş.

Maria da Costa uslu uslu itaat etti. Parmaklarının ucuna basarak bir manken gibi döndü. Siyah çoraplarıyla uyumlu bir etek ve göğüs kısmında dantel olan beyaz bir gömlek giymişti. Her zamankinden daha çok makyaj yapmıştı. Büyük salonun cilalı parkelerini yürüdükçe çatırdatıyordu. Camlı kapıdan Belem Sarayı, Tajo ve Lizbon'un pislik içindeki San Francisco'ya benzemesini sağlayan devasa köprü görülmüyordu. SAS belli belirsiz bir şişlik farkettiler. Maria tasalı bir ifadeyle yüzüne baktı.

— Tamam mı?

— Evet. Yürüyebilirsiniz.

Saatine baktı.

— Gidelim.

Lüks salonu geçti ve odayı gözlerinde yaşlarla seyredererek eşikte durdu.

— Büyük bir ihtimalle buraya son gelişim, dedi kadın.

Malko onu çekti, duygulanarak vakit kaybedilecek zaman değildi.

Genç kadının kolunun titrediğini hissetti. Şu ana kadar sürdüğü hayat onu böyle bir maceraya hazırlamamıştı. Her an yıkılabilirdi. Bu da hapse girmesi demekti.

— Doğal olmaya bakın, dedi SAS. Bazen hapishane gardiyanlarının altıncı hissi olur. Yapacağınız şeyi kesinlikle düşünmeyin. Kocanızla sevişeceğinizi düşünün. Bu gözlerinizden okunur.

Maria sesini çıkarmadan başını eğdi.

Mercedes'e bindiler. Arkadan İbrahim Salvador'un kullandığı Taunus hareket etti. Krizantem Brezilyalının yanında Amelya ise arka koltuktaydı. Kadın arabayı kullanırken, Malko Maria da Costa'yı düşüncelerinden sıyırmak için baldırlarını okşuyordu. Kadın sıırttı. Monsanto Hapishanesi'ne kadar tek kelime etmediler.

Arabayı park etmek için manevra yaparken Maria da Costa:

— Oradalar, bizi bekliyorlar, dedi. Kamyonet.

Malko hapishanenin girişinden yirmi metre öteye bırakılmış bir fırın kamyoneti gördü. Eğer her şey yolunda giderse bu Maria da Costa'yı son görüşü olacaktı.

— Gidin, dedi.

Portekizli kadın bacaklarını kapayarak döndü ve arabadan indi. SAS ona içinde çok büyük bir turla olan kutuyu uzattı.

— İş şanslar.

Uzaklaşmasını, cezaevinin ağır kapısını itmesini ve gözden kaybolmasını seyretti. Saat ona beş vardı.

*

**

Turtayı kontrol eden gardiyan Maria da Costa'nın donuk gülümsemesini farketmedi. Gözleri, dantelden görülebilen göğüslere takıldı.

Kadın tam kâğıtlarını bırakırken ziyaretin başladığını belirten zil çaldı.

Genç kadın robot gibi arama görevlisine yürüdü. Gardiyan her zamanki gibi başıyla selam verdi ve kuyruğa girmesini işaret etti.

Maria da Costa öylesine heyecanlanmıştı ki, hiçbir şey iştmiyordu. Açılan parmaklığın şıkırtıları onu korkuttu.

Her zamanki iki gardiyanın meraklı bakışları

arasında ziyaretçiler içeriye doldu.

Maria da Costa kocasına doğru gitti ve adama sarıldı. Bankerin bir eli karısının baldırlarına gitti. Sanki büyük bir istek duyuyordu. Sonra çılgınca öperek karısını kerevete dayadı. Artık kimse onlara dikkat etmiyordu.

Nefes nefese birbirlerinden uzaklaştılar ve etraflarına bakındılar. Gardiyanlar görüşme yerinin öbür ucundaydılar. Miguel Ribeiro ve Amelya'nın babası yaklaşmışlar ve Maria'ya bakıyorlardı.

— Çabuk, dedi banker.

Maria eteğini kasıklarına kadar çekmeden önce saniyenin onda biri kadar bir süre tereddüt etti. Siyah çorapları ve beyaz teni ortaya çıktı. Ama jartiyerlerin dışında her baldırında kauçuk bandajların oluşturduğu şişkinlik vardı. Bunlar kısa namlulu birer 38'lik Beretta'yı gizliyordu! Kocasını iki silahı aldı ve birini Miguel Ribeiro'ya uzattı. Gardiyanlardan biri yaklaştığı için Maria da Costa eteğini indirdi.

Hiçbiri konuşmak istemiyordu. Dakikaları sayıyorlardı. Olağan öpüşmelere yol açan zil sonunda çaldı.

Maria da Costa kocasının elini sıktı.

— Git, diye mırıldandı.

Jorge da Costa ve Miguel Ribeiro kalabalığa karışarak ziyaretçilerin gittiği parmaklığa doğru ilerlediler. Kapıya geldiklerinde gardiyanlardan biri kilidi açmak için anahtar tomarını çıkarıyordu. İki hükümlü-yü gördü ve bir şey söylemek için ağzını açtı. Miguel Ribeiro, Beretta'sını adamın burnuna dayadı.

— Çabuk, anahtarlarını ver!

İhtiyar gardiyan eski PİDE polisinin kararlı tutumunu ve silahı gördü. Onu tanıyordu, silah ise tehlikeliydi ve adam kendini öldürebilirdi. Titreyerek anahtar tomarını uzattı

— Aptalca, yeniden yakalanacaksınız, dedi.

Miguel Ribeiro birkaç saniye bekledi. Jorge da Costa hükümlülerin parmaklığını açan ikinci gardiyana doğru gidiyordu. Arkasından yaklaştı, namluyu adamın ensesine dayadı ve:

— Kıpırdama yoksa vururum, diye bağırdı.

Çaresiz kalan gardiyan kalakaldı.

— Lütfen yapmayın, diye mırıldandı.

Miguel Ribeiro var gücüyle haykırdı.

— Herkes gidiyor! Dostlar. Bu bir kurtuluştur.

Değişik tepkiler görüldü. Hükümlüler Miguel Ribeiro'nun açmaya uğraştığı parmaklığa doğru koştu. İnsanlar ağlıyor, yeniden kucaklaşıyorlardı. Hiçbir hazırlık yapılmamış olmasına rağmen kimse kalma cesaretini gösteremiyordu. Ama henüz dışarı çıkmamışlardı.

İki silahlı adamın başı çektiği altmış kadar tutuklu ve hükümlü konuşma yerinden çıktı, kerevetleri ve kaleme giden köprüyü geçtiler.

Gelen kalabalığı görünce kalemin parmaklığını koruyan gardiyan anahtarı kilitte çevirdi. Bazen diğer gardiyanlar geride kalıyorlardı. Ziyaretçi kadar hükümlü olduğunu gördüğünde ise iş işten geçmişti.

Miguel Ribeiro adamın anahtarlarını aldı, herkes çıktıktan sonra onu hapishanenin içine itti ve parmaklıklı kapıyı kilitledi.

Elinde tabancayla Jorge da Costa karısıyla birlikte kimlikleri iade eden gardiyanın yanına girdi. Tabancayı görünce adamın ağzı açık kaldı.

— Bugünlük onlar sende kalabilir, dedi alay ederek banker.

Silahsız olan gardiyanlar hiçbir şey yapamıyorlardı. Zaten yapmak da istemiyorlardı.

Özgürlüğe kavuşmak için yalnızca cezaevinin sokağa

açılan kapısını geçmek kalmıştı.

Hepsi ileri atıldılar. Kaleminden ayrılmadan önce Miguel Ribeiro telefon santralının tellerini kopardı. Kapıyı önce Jorge da Costa açtı. Özgürdü.

*

**

Bekleyen arabalardaki gerilim çok yüksekti. Hapishaneden tek bir gürültü gelmiyordu. Dışarda geçişi sağlamakla görevli gardiyan görevine devam ediyordu. Malko saatine baktı: On bir.

Herhangi bir şey olacaksa, şimdi olurdu. Kapı açılınca kalbi duracak gibi oldu. Sonra Maria'nın kocasını gördü ve başarılı olduğunu anladı.

Gardiyan arkasını döndü ve donakaldı. Bankerin açık tuttuğu kapıdan kadın ve erkeklerden oluşan bir insan seli çıkıyordu. Elinde tabancayla Miguel Ribeiro gardiyanın yanına geldi ve bir kabza darbesiyle adamı yıktı. Heyecandan ağlayan, el ele tutuşan, ayakkabılarını kaybeden insanlar sağa sola koşuyordu. Üç yüz metre ötedeki jandarma karakolu daha olanları öğrenmemişti.

Son hükümlüler de hapishanenin kapısından çıktılar. Monsanto'da yalnız hücrelerde öfkeyle bağırان Maocular ve gardiyanlar kalmıştı.

Bu 25 Nisan'dan sonra en büyük firardı. Malko'nun fikriydi. Aranan hükümlüler olacak, böylece de COPCON ve polisin gücü dağılacaktı. Hepsi değilse de, büyük bir bölümü yakalanacaktı. SAS Mercedes'ten fırladı. Amelya'nın babası, Costa'lar ve Miguel Ribeiro ona doğru geliyorlardı. Amelya korku ve sinirden ağlıyordu.

Maria da Costa Malko'nun kollarına atıldı.

— Teşekkür ederim, teşekkür ederim.

Kocası ise fırın kamyonetine biniyordu. Aniden Maria SAS'ı ihtirasla dudağından öptü. Birkaç saniye

kadının dilini ağzında, vücudunu ise vücudunda hissetti, sonra o da kamyonete koştu. Kocasını Malko'ya el salladı. Sanki hiçbir şey görmemişti. Araç hareket etti.

Amelya Taunus'ta ağlayarak babasına sarılıyordu. İbrahim şehre doğru gideceğine kuzeye çıktı. Monsanto Parkı'nı geçerken Lizbon'a kuzeyden girecekti. Eğer arama varsa bunlar Lizbon'dan çıkan arabalara yönelikti. Bayılan gardiyan hapishanenin önünde yerde yatıyordu. Maria da Costa'nın Mercedes'i gibi o da terkedilmişti. Taunus'un içinde sinek uça duyulurdu.

Eski PIDE polisi Miguel Ribeiro da rahatlamış değildi. Her fren yapılışında, dışarı bakmak için başını uzatıyordu.

— Eğer yeniden yakalarlarsa bu benim için çok kötü olur, dedi alçak sesle.

Malko onu gereğinden daha uzun bir süre korumak istemiyordu. Eski polis insanın başına iş açabilirdi.

— Oraya şimdi gidebilir miyiz?

Miguel Ribeiro aceleyle başını salladı.

— Tabii, tabii.

Zaten yollarının üzerindeydi. Geniş Republica Caddesi'ne kuzeyden girdiler. Her şey sakın gibiydi. Ne polisin ne de COPCON'un engeli vardı.

SAS arenaların bulunduğu küçük sokakta durdu.

— Bizi bekleyin, dedi Salvador'a. Eğer bir şey varsa eve gidin.

Miguel Ribeiro ile uzaklaştı. Arenaların parmaklıklı kapısı aralıktı, ama görünürde kimse yoktu. Miguel Ribeiro itti ve içeri girdi. Şaşkın şaşkın Malko da onu izledi. Sağdaki sıraların altına girdiler. Duvarla basamakların arasındaki bir boşluğa kadar gittiler. Eski polis bir çeşit alet deposu olan yere kadar ilerledi. Kapısı kapalıydı, ama tekmeyle açtı. Eski sandıklar, iskemleler ve tahtalardan oluşan bir bitpazarıydı.

— Burası, dedi.

Sandıkları çekerek tabanda madeni bir kapı ortaya çıkardı.

Malko kuşku içindeydi.

— Neyseki yüz metrelik bir tünel açmadılar. Onlar köstebek değil lejyonerlerdi.

Miguel Ribeiro paslanmış kapakla boğuşuyordu. Nihayet açabildi. Anındabuz gibi rutubet kokusu yayıldı.

— Burası lağım olarak yapıldı, dedi eski polis. Onlar da iki ucuna çukur kazıp geçit açtılar.

— Gidip, bakalım, dedi SAS.

Miguel Ribeiro omuz silkti ve önce o metal merdivenden inmeye başladı. Kuyunun dibinde sağa giden bir koridor buldular. On metre kadardı. Kenarları yıkılmıştı. Sonunda bir kapı vardı. Kilitli değildi, ama pas yüzünden sıkışmıştı. İki bir olup açmaya uğraştılar.

Mide bulandırıcı bir hava yüzlerine çarptı.

Diğer tarafta ise sağa devam eden eski taşlardan yapılmış bir tünel vardı. Malko Sirp Caddesi'nin altında olduğunu hesap etti.

— Tatmin oldunuz mu, yoksa sonuna kadar gitmek mi istiyorsunuz? dedi Ribeiro.

SAS elektrik feneriyle tüneli taradı. Dümdüz, çok uzaklara kadar devam ediyordu.

— Parti'ye nasıl girilir?

— Aynı şekilde, diye açıkladı Miguel Ribeiro. Parti binasındaki servis istasyonları sarnıçlarının bulunduğu küçük odalara açılan bunun eşi bir kapı var. Oraya kimse gitmez. Eğer yanılmıyorsam oda ahşap bir kapıyla Parti'nin bodrumuna bağlanır.

Malko önündeki siyah deliğe baktı. Komünistleri ayaklandırmanın gereği yoktu.

— Harika, dedi.

Yüzeye çıktılar, kapağı kapattılar ve arenalari terk ettiler.

Miguel Ribeiro durdu ve SAS'a:

— Sizden burada ayrılıyorum, dedi.

Elini uzatı, tokalaştı ve tek kelime etmeden uzaklaştı. Kaçışını daha önceden planladığı kesindi. Bu Malko'nun sorunu değildi. Aceleyle Taunus'a geldi.

Amelya gözlerinde yaşlarla babasının ellerini öpüyordu. Adam SAS'a baktı.

— Hiçbir zaman unutmayacağım, dedi.

— Nereye gidiyorsunuz?

— Kuzey'de güvenilir arkadaşlarım var. Orada komünistler az. Geldiklerinde rahip kilise bahçesine bir haç gömdürüyor. "Kültürel gelişim" in adamları kovalandı... Amelya ile ben emniyette olacağız.

Malko genç Portekizli kadına baktı. Kadın sanki iki duygu arasında bocalıyordu. Aniden:

— Baba, ben Lizbon'da kalıyorum, dedi.

Portekizli adam üstelemedi.

— Beni Campo do Ourique'de bırakın. Beni birkaç gün saklayacak dostlarım var. Ortalık yatışınca kadar. Sonra gideceğim.

Hareket ettiler, VII. Edouard Parkı'nın etrafında tur attılar, sağa saptılar ve Amelya'nın babasını sakın bir sokakta indirdiler. Adam kızını öptü.

— Gelmek istemediğine emin misin?

Kadın cevap vermeden başını salladı. İhtiyar Portekizli küçük bir binaya daldı.

Araba hareket eder etmez Amelya Malko'ya yaslandı ve kulağına:

— Seni seviyorum, harika bir şey bu, diye mırıldandı.

SAS kadını öptü.

— Gitmen gerekliydi, durum daha da tehlikeli olacak.

*

**

Holdeki tartışma kavgaya dönüşüyordu. İşçiler tehditler savurmaya başlıyorlardı...

— Bu insanlar devrimin ne olduğunu bilmiyorlar, dedi İgor Vitali. Onlara devletin her şeyden önemli olduğunu öğretmeli.

Albay Goncalves hemen cevap vermedi, ama tartışmayı sürdüren yüzbaşığı çağırdı. Adam kulağına fısıldadı. Diğeri anladığını belirtti.

— Karşı devrimci gibi davrandığınız için hepiniz tutuklandınız. Derhal Caxias'a götürüleceksiniz. Yaşasın MFA!

Bir işçi karşı çıktı. Anında iki komando üstüne atladı ve adamı yere düşürdüler. Hol sessizleşti. Goncalves ve İgor Vitali güneşe çıktılar. Rusun diplomatik ZİM'i biraz uzakta, içinde bir şoförle durmuştu. Yol boyunca iki adam önemsiz konulardan bahsettiler.

Bir şef garson yerlere kadar eğilerek Albay Goncalves'i karşıladı. Republica Gazetesi'nin biraz ötesindeki Tavares, muhteşem servisi, duvarlardaki büyük aynaları ve lezzetli yemekleriyle Paris'teki lokantaları andırıyordu. Ama örtüleri yamalıydı ve lokanta boştu.

Oranın en iyi şarabı getirilince Rus:

— İki gün önce kaçan suçluların aranmasından bir netice aldınız mı? dedi. Bu, ülkedeki karşı devrimci güçlerin hâlâ güçlü olduğunu gösteren can sıkıcı bir olay...

— Çok haklısınız. Firarilerin aşağı yukarı yarısını yakaladık. Ben de sizinle bu konuyu konuşmak istiyordum. Çünkü bu olayın sizi çok üzen bir olayla ilişkili olduğunu sanıyorum. Bayan Grifanov'un kayboluşu...

İgor Vitali az kalsın şarabını döküyordu... Bir

haftadır Nikolay çok huysuzdu. 5. Bölüm'ün adamları onu Merkez'in kurşuna dizmek mi, yoksa yalnızca çalışma kampına sürmek için mi çağıracağı konusunda bahse giriyorlardı. Nikolay bitmişti... Görünüşe bakılırsa Natalya Grifanov hiç bilmemesi gereken şeyleri biliyordu. Bundan da kocası sorumluydu. Sözde dosyaları incelemek, gerçekte ise kendini votkaya vermek için saatlerce "kuleye" kapanıyordu. Moskova'dan gelecek olan kaçınılmaz çağrı telgrafını bekliyordu... İgor Vitali dikkatle devam etti.

— Ashında bu üzücü bir olay. Kadının emperyalist gizli bir örgüt tarafından kaçırıldığını sanıyoruz...

— Amerikalılar tarafından! diye söze girdi Goncalves. Bir süredir bir CIA ajanını izliyoruz. Resmini Monsanto Hapishanesi gardiyanlarına gösterdik. Firardan birkaç gün önce oradaymış. Meslektaşlarınızdan öğrendiğime göre eşkâli Bayan Grifanov'un kaçırılmasından önceki günlerde evlerinin etrafında dolaşan kişiye uyuyormuş.

Bütün bunlar İgor Vitali'yi fazla ilgilendirmiyordu. CIA'nın yaptığına emindi. Ama Natalya Grifanov nerdeydi? Portekizli anlatırken ilgileniyormuş gibi görünmeye çalıştı.

— Bu CIA ajanı babası geçen gün kaçanlar arasında olan genç bir kadınla sık sık görülmüş, dedi Goncalves. Kadın karşı devrimcilerin yeri olan Gremio Litterario'da santral memuresi olarak çalışıyor... Oradaki muhbirimiz sayesinde kadının Lizbon'da bir dairesi olduğunu öğrendik. Belki de Bayan Grifanov'u o dairede saklamışlardır.

İgor Vitali aklı başka yerde lastik yermiş gibi istakozunu çiğniyordu.

— Çok ilginç, dedi. Ne yapmayı düşünüyorsunuz?

— O daireyi basacağız. Sebep olarak da kızın babasını aradığımızı söyleyeceğiz. Bildiğiniz gibi

kamuoyuna çok dikkat etmeliyiz. Tabii Sovyetler Birliği bize gerekli iktisadi desteği sağladığı sürece. Ayrıca Lizbon'da denetleyemediğimiz kötü niyetli gazeteciler var... Onları sınır dışı bile edemiyoruz...

Rus istakozu emerken başını salladı. Bu konu Sovyetler Birliği'nde halledilmişti. Bir yudum şarap içtikten sonra:

— Albay, dedi, sizden bir şey yapmanızı isteyeceğim...

Rus sevimli sevimli sırıttı ve masaya eğildi.

— Şu zavallı Natalya Grifanov'a ilaç verilip verilmediğini bilmiyoruz. Çok gizli bilgilerden haberdar. Onu bulabilmemiz için bize yirmi dört saat veremez misiniz? Çok dikkatli hareket edeceğiz.

Albay Goncalves birkaç saniye tereddüt etti. Rusun Portekiz sınırlarında bir harekât ve bir yerde de Portekiz'in iç işlerine karışmak için izin istediğini anlamıştı. Bu sonuçları çok ağır olabilecek bir karardı. Ancak diğer taraftan da herkes önüne geleni tutukluyordu, artık yasallık yalnızca lafta kalmıştı.

— Olabilir, ama bilinmemeli. Hâlâ servisinde Sovyetler Birliği'ni bir düşman olarak gören subaylar var. Faşistler.

— Tabii, çok nazik bir konu, dedi Igor Vitali. Şu adres...

—Büromda, dedi Albay Goncalves. Yemekten sonra size vereceğim.

Igor Vitali ağzına kocaman bir parça istakoz attı. Eğer cesaret edebilseydi Portekizli albaya konyak ismarlardı...

Rus kendi kendine Nikolay'a haber vermesi mi gerektiğini, yoksa tüm başarıyı kendisinin üstlenmesi için tek başına mı hareket etmesi gerektiğini sordu. Yalnızca STB'den birkaç Çeki yardıma çağırması

yeterliydi. Grifanov'a bir oyun oynamak hoşlarına giderdi. İlerlemeleri için bu gerekliydi...

*

**

— Hiçbir zaman bu silahları kendi başımıza boşaltamayacağız, dedi Steve Thomas. İbrahim ile bu işi başaramazsınız, Chris ile Milton'u da bu olaya karıştırmamız söz konusu olamaz. Tonlarca silah-tan bahsediyoruz, unutmayın...

— O zaman infilak ettirelim, diye önerdi SAS.

Malko öfkeden kuduruyordu. CIA garip bir titizlik gösteriyordu. Halbuki Portekiz komünizme kayıyordu.

— Bir kongre komisyonunun sizi sıkması için Lizbon'a mı gelmesi lazım?

— Belki bir çözüm bulunabilir, dedi Steve Thomas. Bir grup anarşistle Guadeloupe Sanchez aracılığıyla ilişki kurduk. Az sayıdalar, ama iyi örgütlenmişler ve komünistlerden nefret ediyorlar. Salazar'a karşı savaşanlar arasında ilk saftaydılar. Bu harekât için adam bulabilirler. Silahları da onlar geri alacaklardır. Bir taşla iki kuş vurulacak.

— Onları nasıl bulabiliriz?

— Guadeloupe'a sorun. Ama dikkatli olmak lazım, bunlar bizi sevmeyen tehlikeli kişiler.

XVI. BÖLÜM

Guadaloupe Sanchez korkuyordu, Malko'ya bakamıyordu. SAS onu Alcastara Mahallesindeki büyük mezarın karşısında, CIA'nın kiraladığı dairede bulmuştu. Üzgün bir av köpeğini andırıyordu. İri göğüslerini ortaya koyan beyaz bir gömlek ve şort giymiş, küçük mutfağında yemek hazırlıyordu. Şaşırmıştı. Ama pek içten değildi.

— LUAR'ın üyelerini görmeye gitmeniz sizin için çok tehlikeli, dedi kadın. Hepsi çılgındır, Amerikalıları sevmiyorlar. Salazar döneminde Nato genel merkezini havaya uçurdular. Carlos Magalina bankalara saldırdı, insanları öldürdü. Çete başı değil, ama güçlü. Salazar döneminde evimde gizlendi, işte bu yüzden beni çok sever.

— Bu Carlos'u görmem lazım, sizden tek istediğim bu, diye diretti Malko. Ona telefon edin.

— Of, bu çok tehlikeli! Bütün konuşmaları dinleniyor. Cidade de Cardiff Sokağı'ndaki nöbetçi servise gitmek lazım. Ama...

— Gidelim, dedi SAS. Hazırlanın, sizi bekliyorum.

Kaybedecek bir saniye bile yoktu. Her an 5. Bölüm harekete geçebilirdi. Kötü örgütlenmiş olsalar bile bir CIA ajanı olduğunu bilirlerdi. Tepkileri çok sertleşebilirdi. Tabii KGB hesaba katılmazsa.

Oturdu. Guadaloupe yemeyi bıraktı ve beş dakika sonra lasteks pantolon ve belinde kalın bir kemerle döndü. On kilo daha zayıf olsa çok çekici olurdu. Malko'nun 504'üne bindiler.

— Burası Almirante Reis Caddesi'nin yakınında.

Rossio'da bir gösteri yüzünden durdular. On kadar tramvayın yolunu tıkayan hoparlörlü arabalar halka seslenerek dörtgen meydana dönüyorlardı. Birkaç asker kargaşaya katılmadan seyrediyordu, geçenlerse kafalarını bile çevirmiyorlardı. Lizbon'da çok gösteri oluyordu! Nihayet SAS kalabalıktan kurtuldu. Guadaloupe Sanchez ona önünde yüksek merdiven olan binanın önünde durmasını söyledi. Pencereilerin büyük bir bölümü kapalıydı.

— Burası. Gerçekten oraya gitmek istiyor musunuz?

— Evet, dedi SAS.

Arkalarında koruma Taunus'u kaldırıma yanaştı. Binaya girdiler, bir kat çıktılar. Burası, kumral, etli butlu bir kızın oturduğu telefon santralının bulunduğu bir sahanlıktı. Her tarafa siyah Angola'daki komünist harekete ait olan MPLA'nın afişleri asılmıştı ve yüz esküdoya satılıyordu. Bitişik odada aşağı yukarı on kişi bekliyordu. Kız başını kaldırdı.

— Carlos Magalina burada mı? dedi Guadaloupe.

Kız başını salladı.

— Hayır. Onu bekleyebilirsiniz.

Santrala daldı. Diğer odaya geçtiler ve bekleyen ziyaretçilerin arasına oturdular. Kimse tek kelime etmiyordu. Malko güncel olan devrim edebiyatına girdi. Ziyaretçiler teker teker sessizce gittiler. Durmadan gençler giriyor, çıkıyor, kapıları çarpıyor ve birbirlerine bağıryorlardı. Sürekli telefon çalıyordu. SAS saatine baktı ve iki buçuk saattir orada olduklarını anladı. Yanındaki koltukta kestiren Guadaloupe Sanchez'i dirseğiyle dürterek uyandırdı.

— Burada çürüyeceğiz, dedi.

— Onun ne yapacağı belli olmaz. Gidip santrala sorayım.

Kalktı ve hemen geri döndü. Santral memuresi kaybolmuştu.

— Gidip içeri bakalım, dedi Malko. Belki de buradadır.

Guadaloupe pis ve dar bir koridorda onu takip etti. Birçok kapıyı açtılar. Her tarafta afiş, el ilanı ve teksir edilmiş buroşürler yığılıydı. Odalardan birinde bir kız resim yapıyordu. Hemen başını kaldırdı. Koridorun sonunda dahili merdiven üst kata çıkıyordu. SAS hemen daldı. Kendini öncekine benzer bir koridorda buldu ve ilk kapıyı açtı. Üzerinde bir zincir ve asma kilitle eski model makineli Thomson'ların tutturulduğu bir duvar panosu vardı. Yerde ise gaz maskeleri, patlayıcılar, demir çubuklar, bombalar ve cephe kutuları bulunuyordu.

Malko ve Guadaloupe hayran hayran seyredecek vakti bulamadılar...

— Tanrım burada ne arıyorsunuz?

Aniden arkalarına döndüler. Boynunda fular, sol elinde sandviç ve sağ kolunun altında kısa namlulu çifte olan şişman bir Portekizli onlara öfkeli öfkeli bakıyordu.

— Carlos Magalina'yı arıyoruz, dedi alçak sesle Guadaloupe.

— Carlos mu?

Portekizli sandviçini fırlattı. Parmakları her iki tetiğe de gitti ve namlu SAS'ın karnına doğruldu. Bu mesafeden tabak kadar delik açardı.

— Sakin faşist olmayasınız? diye homurdandı.

Malko adamın kan bürümüş gözlerine baktı ve ani hareketlerden sakındı.

Portekizli:

— Maria-Louisa! diye bağırdı.

Resim yapan muhteşem yaratık şaşkın şaşkın başını kapıdan uzattı.

— Git diğerlerini bul, diye bağırdı şişko. Her tarafı arayan bir faşist çift buldum.

Silahının ucuyla SAS'ı ve Guadaloupe'u boş bir odaya itti, yerden sandviçini topladı ve gözlerini onlardan ayırmadan yemeğe başladı. On dakika sonra merdivende şaşkın koşuşmalar oldu ve altı tane yabancı genç militan içeri girdi. Malko'yu arayarak itelemeye ve Guadaloupe'un çantasını yere atarak azarlamaya başladılar. Hepsi aynı anda bağıriyordu. Malko bu işin nasıl biteceğini kendi kendine sorarken arkasından buz gibi bir ses Portekizce:

— Buraya ne yapmaya geldiniz? dedi.

SAS arkasına döndü ve Rudolph Valentino'nun hayaletiyle burun buruna geldi. İnci gibi dişleri, Yunan profili, koyu renk yumuşak gözleri ve dalgalı saçları ile tıpatıp ona benziyordu. Yabancıların üzerinde siyah ceket, mavi ipek gömlek ve pantolon vardı. Parmakları bakımlıydı ve saati iki bin dolar ederdi. Bu vahşi anarşist yuvasında beklenmedik bir şeydi...

— Carlos, diye haykırdı Guadaloupe.

Kendini Rudolph Valentino'nun kollarına attı. Adam onu hafifçe itti.

— Burada ne arıyorsun? Senin solcu faşistlerin elinde olduğunu sanıyordum.

Kesin bir işaret yaptı ve militanlar odayı üzümlük terketti. Linç edilen faşist olmayan bir gün, güneşsiz bir gün demekti.

Guadaloupe Sanchez Malko'nun kim olduğunu ve ne yaptığını açıklayan bir konuşma yaptı. Anarşist hiç heyecanlanmadan dinliyordu. Sonunda kadının lafını kesti:

— Yemek yiyordum, benimle gelin, orası konuşmak için buradan daha rahattır.

*

**

Eskiden şık ve özel bir kulüp olan bu bina şimdi yerlerdeki yataklarla bir kervansarayla dönüşmüştü. Kirli bir teşhis odası, ayrıca banklarda hastaların beklediği bir bekleme salonu olan bu yer Carlos Magalina'nın ini idi. Kapıya bir pankart çakılmıştı.

“Kulüp üyeleri dışında herkese açık.”

Militanlar silahlarını saklamıyorlardı bile. Bunu Carlos'a söyledi. Adam güldü geçti.

— Bize kimse saldırmaz... MFA'dakiler ilerlemenin ürünlerini almayı düşlerken biz çarpışıyorduk. Ben 1962'de bir Caravelle'i denetledim ve Lizbon'a uçaktan Salazar karşıtı el ilanları attım. Banka söyledim, Nato'yu havaya uçurdum. On yıl hapis yattım. Bize göre MFA Movimiento dos Fugitivos d'Africa'dır. Silahlarımızdan yararlanmayı biliyoruz.

— Belki yeterince silahınız yoktur, dedi SAS

Carlos dik dik baktı.

— Ne demek istiyorsunuz?

Tam zamanıydı. Malko doğrudan doğruya söylemeye karar verdi. Silahların varlığını nasıl öğrendiklerini ve onları niçin komünistlerin elinden almak istediklerini anlattı. Carlos Magalina onu lafını kesmeden dinledi. Sonra:

— Ben hiçbir partiye bağlı değilim, dedi. Beni asıl ilgilendiren Portekiz halkıdır. Eğer komünistler bir dikta rejimi kurmaya kalkarlarsa onlara karşı savaşırım. Bağımsızlığımızı korumamız bakımından silahlarınız beni ilgilendiriyor. Ama sizinle bir harekât gerçekleştirecek olursam hiçbir şarta ve devletinize bağlanmak istemem... Silahları alır giderim. Belki onları sonra sizin Amerikalı dostlarınıza karşı kullanırım. Belki de komünistlere karşı. Şimdiden bilemem.

— Benim de istediğim bu, dedi Malko.

Uzun bir sessizlik oldu. Tüm militanlar gitmişti. Yalnızca güzel melez kalmıştı.

— Bu şartlarla kabul ediyorum, dedi Carlos. Hazır olduğunuz zaman gerçekleştireceğiz.

— Hazırız, dedi SAS. Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi.

— Bazı hazırlıklar yapmalıyım. Her gün Linda'ya uğrayın. Hazır olduğumda ona size verilmek üzere bir haber bırakırım.

Malko adama teşekkür etti ve Guadeloupe Sanchez ile birlikte çıktı.

— Kabul edeceğimi hiç zannetmemiştim, dedi kadın. Bana her zaman Amerikalı emperyalistlerden nefret ettiğini söylerdi...

— Fikrini değiştirmedim. Ama silaha ihtiyacı var.

Almirante Reis'e doğru indiler. Guadeloupe SAS'a umutlu umutlu baktı.

— Benimle yemek yiyecek vaktiniz var mı?

Gözleri nemlenmişti.

— Ne yazık ki, bu gece yapacak daha bir sürü işim var, dedi Malko.

Amelya'ya geceyi onun evinde geçireceğine dair söz vermişti. Böylece daha rahat olacaktı. Ayrıca bu, her gece tetikte olan gorilleri de biraz rahatlatacaktı. Monsanto firarından sonraki sahte sakinlik canını sıkıyordu. Birçok kişi herhangi bir şey yapmaması için Lizbon'da onun başına bir şey gelmesini istiyordu. Son yirmi dört saat içinde yaptıklarından sonra biraz rahatlamaya hakkı vardı. LUAR sayesinde komünistleri silahlarından yoksun bırakacaktı. Geriye yalnızca komünizm aleyhtarı kişilere karşı düzenlenecek komployu ortaya çıkarmak kalıyordu. Ama her gün sıkıntısı artıyordu.

*

**

Malko bir plajda uzanmayı hayal ediyordu. Bacak arasını bir çağanaz gıdıklıyordu. Sonra çağanaz aniden

denizanasına dönüştü... Uyandı. Kolunu uzattı ve saatine baktı: Üçü beş geçiyordu. İki saat uyumuştı. Amelya yüzünü ona çevirdi.

— Özür dilerim, öyle güzel uyuyordun ki! Ama ben uyuyamadım.

Döşemedeki erken uyarı sisteminin kırmızı ışığı kedi gözü gibi parlıyordu. Hoparlöründen yalnızca derinden hışırtılar geliyordu. Amelya SAS ile bir çocuğun bebekle oynadığı gibi oynuyordu.

Birdenbire erken uyarı sisteminden çıkan bir çıtırtı onu yerinden sıçrattı. Kasıldı. Bütün duyuları tetikteydi. Başka bir şey duyulmadı, tekrar sessizlik olmuştu. Amelya işine devam ediyordu. SAS hayal mi görüyorum diye kendi kendine sordu. Vücudunda gezinen dudaklar şimdi yavaşlamıştı.

Yorgunluğun belirtisi olan bir iç çekişle beraber gelen çatırtı SAS'ı yerinden sıçrattı. Amelya onun geri çekildiğini anladı ve uzaklaştı.

— Canını mı acıttım?

— Hayır, dedi Malko.

Dinliyordu. Amelya yine üzerine eğildi. Ses ikinciyle üçüncü sahanlık arasındaki merdiveni birkaç kişinin çıktığını açıklıyordu. COPCON askerleri gece gelemezlerdi. Polis hiç olamazdı. Bu katta başka oturan da yoktu. Bu yalnızca KGB olabilirdi.

Kulak kabarttı. Erken uyarı sisteminden ayak ve nefes sesleri duyuluyordu. Kalabalıktılar. Bir profesyonele dairenin kapısı bir tek dakika bile dayanamazdı.

Düş kırıklığını belirten bir iç çekişten sonra Amelya büzüldü.

— Bu kadar yorgun olabileceğini düşünmemiştim, dedi.

SAS tabancasını almak için kolunu uzattı. Sol kolunu rahat hareket edebilecek şekle getirdi. Silahın

sürgüsünü itince bir çıtırtı oldu. Sonra ışığı söndürdü ve elinde yassı tabancası, duvara yaslanıp oturdu.

— Ne var? dedi aniden korkuyla Amelya.

— Belki hiçbir şey, ama ses duydum.

Milton ve Chris başka tarafta Natalya ile başbaşaydılar. Amelya başını kaldırdı.

— Gidip bakmamı ister misin?

— Hayır, dedi SAS. Tehlikeli olabilir. Bekleyelim.

Tekrar sessizlik oldu. Tüm kalbiyle yanılmış olmayı diliyordu.

Birden çok yakında gürültü oldu. Gecenin sessizliğinde oldukça kuru bir ses. Giriş kapısının kilit dili oynamıştı...

Malko buz gibi terledi. Amelya kolunu sıktı ve ağzını kulağına yapıştırdı.

— Duydun mu?

— Evet. Kıpırdama.

Vücuduna değen göğüs kafesinden Amelya'nın kalbinin nasıl çarptığını farkettiler. Korkmuştu. SAS da ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Eğer KGB ise onu öldürmeye gelmişlerdi.

— Gel, dedi Malko.

Yataktan çıkıp doğru halıya indi. Gözünü kapıdan ayırmadan Amelya'yı da çekti. Karanlıkta çevresinde olup biteni görmeye çalışıyordu. Yere aynı durumda yüzünü kapıya dönerek oturdu. Kulak kesildi. Ama yine sessizlik olmuştu. Kendi kendine Natalya'nın farkedip etmediğini sordu...

Dakikalar birbirini izledi. Belli belirsiz gıcırta yerinden sıçramasına neden oldu. Oda kapısı oynuyordu. Amelya tırnaklarını sol koluna batırdı. Sol kolunu baldırına dayadı sağ elini sol avucuna oturttu ve yerden bir buçuk metre yüksekliği hedef aldı. Kalp atışlarını denetlemek istiyordu...

Kapının açıldığını görmedi, ama hissetti. Gözleri karanlığa alışmamıştı. Karar vermek için bir saniyeden daha az zamanı vardı. İlk önce ateş ettiği çok enderdi. Ama bu kez iki kişinin hayatı söz konusuydu. Kendininki ve Amelya'nınki.

Nefesini verdi ve hafifçe tabancanın tetiğine dokundu. Patlamaya Amelya'nın haykırışı karıştı. Biraz daha sağa ikinci kez ateş etti.

Bir el fenerinin ışığı yatağı aydınlattı. Malko ışığın otuz santimetre üzerine nişan alarak ateş etmeye başladı. O kadar sık patlama oluyordu ki, en sonunda bir kadın çığlığı duydu. Olanca hızıyla tabancasına yeni bir şarjör taktı ve duvarı siper alarak kapıya doğru ilerledi. Bir köşeye yığılan Amelya kıpırdanıyordu. El feneri kapının yanında yere düşen vücudu aydınlatır şekilde fırlamıştı. Malko aldı ve odaya tuttu.

Bunlar profesyoneldi. Dairenin kapısına kadar gitti, hiç zorlama izi yoktu. Ama ölümlerden birinin kemerinde büyük bir anahtar tomarı vardı. Eğer Amelya onu uyandırmıyorsa, her ikisi de ölmüş olacaktı.

Otuz saniye sonra dikkatle merdivenden indiler. Malko sokağı kolaçan etti. Boştu. Hemen katillerin arabasını teşhis etti. Siyah, şoförsüz bir Tatra. Bu 5. Bölüm'ün "gizli" herekâtıydı. Adresi kim vermiş olabilirdi! Büyük olasılıkla Natalya. Bunu hiçbir zaman öğrenemeyecekti.

— Nereye gidiyoruz? dedi Amelya.

SAS başını salladı.

— Henüz bilmiyorum. Önce buradan uzaklaşalım.

XVII. BÖLÜM

— Kim var orada.

Kuşkulu olan kadın sesi ahşap panodan dolayı boğuluyordu. Malko ağzını kilide dayadı.

— Linda mı? Ben bugün Carlos ile gördüğünüz kişiyim. Dispanserde.

Saat geç olmasına rağmen LUAR'ın olduğu binanın kapısını açık bulmuştu. Beş dakikadır birinci kattaki kapıyı çalıyordu.

Çıt çıkmadı. Amelya nefesini tutmuş bekliyordu. COPCON'un engellemelerinden birinden kıl payı kurtulduktan sonra gizlenecek bir yer aramak için bir saat Lizbon'da tur atmışlardı. Birleşik Devletler elçisinin evine sığınabilirlerdi, ama bu ortaya çıkacak diplomatik sorunların yanı sıra Malko'nun görevini bırakması demekti. Bir kez diplomatın evine gitti mi, bir daha çıkamazdı. SAS gizliliğe önem veren ve muhakkak Lizbon'da sığınakları olan LUAR'ı düşünmüştü.

— Ne istiyorsunuz? dedi kadın.

— Hemen Carlos'u görmeliyim.

Yeniden sessizlik, sonra açılan kilitler ve kapının aralığından siyah bir boru görüldü. Bu bütün sahanlığı ateş hattına alan kısa namlulu bir silahtı. Malko ve Amelya hareketsiz kaldılar. Nihayet kapı ardına kadar açıldı. Carlos Magalina'nın sekreteri Linda siyah bir tişört ve her tarafı sarkmış kot bir şort giymişti. Silahını indirmedi SAS ve Amelya'yı süzdü.

— Carlos burada değil.

— Nerede?

— Bunu size söylemeye yetkim yok.

— Dinleyin, çok önemli bir şey söz konusu, dedi Malko. Yoksa sizi sabahın üçünde rahatsız etmezdim. Beni hemen Carlos'a götürün.

Şaşırان Linda tereddüt etti. Nihayet tabancasının namlusunu indirdi.

— Sizi götüreceğim.

Silahı bıraktı, kapıyı kilitledi ve önlerine geçti.

— Yürüyerek gideceğiz, uzak değil, dedi melez.

Montmartre'a benzeyen merdiven ve yokuşlu dar sokaklardan oluşmuş bir mahallede kadının peşine takıldılar. Bir garaja bitişik küçük evin önünde durdular. Linda özel bir şifreyle kapıya defalarca vurdu.

SAS sinirlenmeye başlıyordu. En ufak bir araba gürültüsü onu tedirgin ediyordu. Hâlâ yerdeki cesetleri ve inleyen Rus'u görüyordu. Nihayet kapı aralandı. Bir gün önceki kumral telefon memuresi bir erkek gömleğiyle görüldü. Linda soğuk bir tavırla kadını süzdü. Ortak dava bile kıskançlığı önlemiyordu...

— Carlos burada mı?

— Niçin?

— Önemli, onu görmek istiyorlar.

— Bu saatte mi?

Kadın zincirle kilitle olan kapıyı açmak istemiyordu. Linda sesini yükseltti.

— Acele et, salak! Dikkati çekmemize yol açacaksın.

— Gidip bakayım, dedi kız.

Santral memuresi kapıyı kapattı ve yok oldu. Linda küçümser bir tavırla güldü.

— Carlos ben nöbetteyken onunla yattığı için kendisine aşık olduğunu sanıyor. Koskoca bir kıçı var. Carlos bana onun dana gibi seviştiğini söyledi.

Kapı açıldı ve üzerine bir elbise giymiş olan "dana"

gözükte.

— Girin.

Evin içi ter, ayak, şarap ve kir kokuyordu. Yerde şilteler vardı. Her tarafa silahlar asılmıştı. Burası Pancho Villa'nın inine benziyordu. Birçok militan giyinik olarak uyuyordu. "Dana" onları dipteki odaya kadar götürdü ve yol vermek için kenara çekildi.

Bu odadaki lüksle evin diğer tarafları tam bir tezat yaratıyordu. Koskoca bir karyola hemen hemen tüm odayı doldurmuştu. Yer inek derisiyle kaplıydı. Yatağın karşısında büyük bir ayna vardı.

Yatakta bal rengi bir pijamayla oturan Carlos Magalina, Amelya ile Malko'yu süzdü.

— Beni boş yere uyandırmamış olmanızı dilerim, dedi. Saat ikide yattım ve zar zor uyudum...

— Bu konuda kesinlikle emin olabilirsiniz, dedi SAS.

Odada koltuk olmadığı için yatağın ayak ucuna oturarak Portekizliye KGB katillerinin baskınını anlattı... Ve bundan ne çıkardığını da.

Carlos Magalina üzgün üzgün başını salladı.

— Biz muhbir milletiz. Buraya gelirken izlenmediğiniz emin misiniz?

— Eminim.

Carlos esnedi.

— Burada kalın. Emin yerdir. Arkada mahzenden geçilen bir ikinci çıkış var. Ama sizi burada uzun süre tutamam. Eğer söyledikleriniz doğruysa 5. Bölüm ve Ruslar çok sert tepki göstereceklerdir. Uyuyun. Yeri size Linda gösterecek.

*

**

Diario do Noticias'ın birinci sayfasında resim beş sütun üzerine verilmişti. Başlıkta ise "PORTEKİZ DELEGASYONU MOZAMBİK'E GİDİYOR" yazıyordu.

Yazıda bir grup ileri gelenin yarın akşam Mozambik'in bağımsızlık ilanında hazır bulunmak için Lourenzo-Marques'e uçacağı açıklanıyordu. Görünüşe göre MFA'nın tüm liderleri fotoğrafta vardı... İçi sıkılan SAS gazeteyi bıraktı. Bu Guadeloupe Sanchez'in bahsettiği plandı. Mozambik'e gidecek Boeing 707'ye konulan bomba yolda patlayınca KGB'nin komplo uzmanlarının başı derde girmeyecekti. Midesini bulan-dıran tek şey Komünist Parti Başkanı Alvaro Cunhal'ın da resimde olmasıydı. Adam yine de intihar etmek istemezdi. Ayrıca son anda herhangi bir sebeple gitmekten cayarsa diğer delegasyon üyeleri kuşkulandır-lardı. Aniden General Vedras'ı düşündü. Haber verilmesi gereken kişi oydu...

Ama içinde bulunduğu durumda bu kolay değildi...

İkram edilen rezil kahveyi içti. Carlos Magalina hâlâ uyuyordu. İki militan dışarı çıkıp gazeteleri getirmişler-di. Amelya'yı dışarı çıkarmak söz konusu değildi. Tek başına tehlikeye atılabilirdi. Her şeyden önce Steve Thomas ile ilişki kurmalıydı. Bulunduğu evde telefon yoktu. Militanlardan birine yaklaştı.

— Bu mahallede emniyetle telefon edilecek bir yer var mı?

Portekizli düşündü.

— Aviz'de, dedi, kapalı bir kulübe var.

— Çok iyi, dedi SAS. Size bin esküdo kazandıraca-ğım. Tabii bir mesaj götürmeyi kabul ederseniz.

*

**

Aviz Lokantası'nın telefon kulübesi rahat ve ses geçirmezdi. Sabahın bu saatinde lokanta bomboştu. Malko "ulağın" getirdiği kâğıdı açtı ve üzerindeki numarayı çevirdi. Bu Duque de Loulé Caddesi'naeki Amerikan Elçiliği'nin iki blok ötesindeki umumi telefonun numarasıydı ve Steve Thomas orada olacaktı.

İkinci çalışında açıldı.

— Steve?

— Evet, neredesiniz? Ne oldu?

Amerikalının sesi pek gergin değildi.

— Emniyetтейim, dedi SAS. Gerisini benim kadar siz de biliyorsunuz. Beni öldürmek için geldiler. Kargaşada Natalya vuruldu. Hepsi bu.

— Hepsi o kadar değil. Saat on birde 5. Bölüm'deki toplantıya çağıldım. Expresso'da hazırlanan bir yazıda Natalya olayını anlatıyorlar ve onu bizim kaçırdığımızı öne sürüyorlar. Benim de adım geçiyor. Belki Şirket hemen bu ülkeyi terketmemi ister. Aynı şeyi sizin de yapmanız lazım. Tabii mümkünse... On dakika sonra elçiyle siyasi mülteci olmanızı sağlamak için konuşaca-ğım. Ortalık yatışmaya kadar orada kalırsınız. Eğer Portekizliler sizi yakalarlarsa, öldürürler. KGB öfkeden deliye dönmüştür. Casusları ilk defa olarak bir darbeye öldürüldü. Natalya Grifanov'u saymazsak...

— Ya onlar, ya ben, dedi SAS. Size bildirecek bir şeyim var, gizlemenin zamanı değil. Komünistlerin bu gece Lizbon'da idareyi ele geçirmeye uğraşacaklarını belirten güçlü deliller var.

— Ne diyorsunuz?

— Kafanıza takılan noktalardan birini açıklayabili-rim. Ruslar Alvaro Cunhal'i eskisi kadar tutmuyorlar. Seçimleri kaybettiği ve Stalin fikirlerini çok sert uyguladığı söyleniyor. KGB, PCP'nin başkanlığına daha yeni ve ılımlı birini gizlice geçirecektir. Hiçbir zaman tanınmış eski liderleri sevmezler.

— Bu komünist liderin uçakta bulunuşunu açıklıyor. Gizli hazırlıklardan General Vedras'ı haberdar etmek lazım.

*

**

Şehir merkezine doğru inerlerken Julio de Carvalho

İçini çekti.

— Bu sabah COPCON üyeleri evime geldiler... Tek başıma bir saray işgal ettiğimi ve bunun doğal olmadığını söylediler. Angola'dan kaçanları konuk etmem gerekecek. Bu gece geliyorlar. (Başını eğdi.) Görgüsüz herifler, her şeyi kırıp, etrafı pisletecekler.

Sessizlik oldu. Tagide'e varmak için daha ondakikalık yolları vardı. Lokantanın önünde sürüyle araba duruyordu. Malko General Vedras'ın perdeli Mercedes'ini tanıdı. Direksiyonda şoförü sigara içiyordu. Julio de Carvalho'nun Rolls'u ikinci sıra yaparak durdu ve şoför lokantaya girdi... SAS heyecanlanmıştı. Bir dakika sonra şoför kare sakallı General Vedras'ın peşinden çıktı. General arabaya doğru geldi, kapıyı açtı ve sırtarak içeriye eğildi. Malko'yu tanıyınca gülümsemesi yok oldu. SAS ona seslendiğinde uzaklaşmaya başlamıştı bile.

— General sizinle konuşmalıyım, bu bir ölüm kalım sorunu. Böyle bir oyun oynadığım için beni affedin.

Suratı asılan general doğruldu.

— Sizinle konuşacak hiçbir şeyim yok, dedi buz gibi bir sesle. Karıştığınız olay çok kötü. Affedilemezsiniz.

— Her şeyi bilmiyorsunuz. Şimdi bu arabaya binmenizi ve beni dinlemenizi istiyorum.

Julio de Carvalho, General Vedras'a doğrultulmuş silahı görünce boğuk bir çığlık attı. Adam bir süre tereddüt etti, sonra yüz ifadesini değiştirmeden Rolls'a bindi ve ihtiyar homoseksüel SAS ile arasına alarak oturdu.

— Sizi dinliyorum, dedi. Bu davranış bana sizin hakkınızda söylenenleri doğruluyor.

Malko kendi kendine tartışmanın yersiz olduğunu söyledi.

— İki saat sonra bineceğiniz 707'de bomba var. Size

bir teklifte bulunuyorum. Ben de sizinle birlikte havaalanına geleyim. Eğer bir şey bulamazsak beni COPCON'a teslim edersiniz.

General Vedras düşünceli düşünceli sakalını ovuşturdu. SAS'ın inancına gözle görülür bir şekilde şaşırmıştı. Aniden elini ona uzattı.

— Anlaştık. Ama önce şu tabancayı bana vermeniz şartıyla.

Malko tereddüt etmedi. Kumarı oynamalıydı. Emniyetini kapattıktan sonra silahı Portekizli generale uzattı. Adam onu gömleğinin içine koydu.

— Benimle gelin, dedi.

Malko öbür kapıdan çıkarak adamı Mercedes'e kadar izledi. General şoförüne haber verdi ve SAS arabaya yerleşirken o lokantaya döndü. Dün gecedен beri ilk defa kendini huzurlu hissediyordu. Devrim Konseyi'nden bir generalin arabasında onu kimse aramazdı.

Olaçaklar daha tehlikeli olabilirdi. Guadalupe Sanchez'in bilgilerinin doğru olması için dua etti. KGB'in nasıl hareket edeceğini kestirmek için kafa patlattı...

*

**

Lizbon Havaalanı çok hareketliydi. Angolalı mültecilerle dolu iki uçak inmiş ve onları karşılamak için yüzlerce kişi gelmişti. Ayrıca Mozambik'e gidecek delegasyon için olağanüstü güvenlik önlemleri alınmıştı. COPCON'un askeri birlikleri düzeni sağlamak amacıyla her tarafta dolaşıyordu.

General Vedras'ın arabası havaalanının perdeleri kapalı binalarından uzakta, Mozambik'e gidecek Boeing 707'nin elli metre açığında duruyordu.

Uçuşa yarım saat kalmıştı. Yolcuların birçoğu uçağa binmişti bile. Bunlar arasında önemli politik liderler ve

Alvaro Cunhal gibi MFA liderleri de vardı. Başbakan merdivene kadar arabayla gelmişti.

Malko'nun yanındaki General Vedras uzun ağızlığını çığniyordu. SAS onun elindeydi. COPCON'un onu tutuklaması için generalin bir tek hareketi yeterliydi. Yarım saat önce 707'ye gönderdiği teğmen koşarak alanı geçti, selam verdi ve:

— Bütün bagajları aradık, dedi. Hatta tuvalet çantalarını bile açtık, ama hiçbir şey bulamadık. Yiyecekler yeni kapandı, etrafa nöbetçi yerleştirdik...

Malko'nun aklına bir şey geldi.

— General, bagajlarınız nerede?

— Bu arabanın bagajında.

— Bir göz atmak ister miydiniz?

General Vedras sinirli bir hareket yaptı ve teğmene emir verdi. Adam Mercedes'in bagajını açtı ve generalin kumaş bavulunu gördü. Birkaç saniye sonra geri geldi ve:

— Hiçbir şey yok, general, dedi.

Malko bozguna uğradığını hissetti. General Vedras saatine baktı.

— Yemek ambarları haricinde uçağı aradınız mı? dedi SAS.

— Kabini yolcular binmeden önce aradık, dedi teğmen. Ayrıca yolculara da herhangi birisinin kendilerine içinde ne olduğunu bilmedikleri bir kutu verilip verilmediğini sorduk. Hiçbiri olumlu cevap vermedi...

— Takım bölmeleri ve ön boşluğa baktınız mı? Depo kontrol kapaklarına da bakın, bu uçakta bomba olduğuna eminim.

Kendinden böylesine emin olduğunu görün teğmen koşarak projektörlerin aydınlatığı 707'ye gitti. SAS General Vedras'a döndü:

— Bu subaya güveniyor musunuz?

— Benim oğlum o.

Tekrar sessizlik oldu. Malko buz gibi terlediğini hissetti. Görevi aptalca bir başarısızlıkla bitecekti. Bulunduğu yerden takım bölmelerini fenerle kontrol eden teknisyenleri görebiliyordu, diğerleri ise yakıt alımı kapaklarını açıyorlardı. Arabaya doğru bir subay koştu.

— General, kalkış emri için sizin gelmenizi bekliyoruz, dedi.

General Vedras saatine baktı.

— Beş dakika daha var, dedi. Bagajlar kapandığına göre bavulumu içeriye koyabilirsiniz...

Malko iki askerin eşliğinde 707'ye doğru elinde bir kutuyla ilerleyen sivil izliyordu. Sivil merdivene çıktı ve görevlilerden birine kutuyu verdi.

Adam kutuyu aldı ve 707'nin içinde kayboldu.

SAS General Vedras'ın oğlunun koşarak geldiğini gördü.

— Her yeri aradık, hiçbir şey yok, dedi teğmen.

Bu saygılı seste bir sinirlilik vardı. Malko arabadan dışarı sarktı.

— Ne getirdiler?

— Rus elçisinden 1. Mozambik Başkanı'na hediye.

— İşte bu! Bu olduğuna eminim...

General Vedras başını salladı.

— Bu çok nazik bir konu. Yabancı bir elçinin resmi hediyesi söz konusu.

Malko'nun aklına bir fikir geldi. Eğer KGB herakâtı başladyıysa Rus elçisi yüzde yüz kendini kurtaracak bir önlem almış olmalıydı.

— Sizden bir şey istiyorum, diye ısrar etti. SSCB elçisine bir hediye gönderip göndermediğini öğrenmek için telefon edin...

General Vedras başını salladı.

— Bu size yapabileceğim son iyilik.

Teğmen koşarak gitmişti bile. İki adam sessizce bekliyorlardı. Mercedes'in içi generalin sigarası yüzünden duman dolmuştu. Malko on dakika sonra teğmenin koşarak geldiğini görünce sessizce dua etmeye başladı. Gerçekten son şansıydı. General Vedras camı açtı. Teğmen allak bullak olmuştu.

— Elçi hiçbir şey yollamamış, dedi nefes nefese.

SAS neredeyse sevinçten haykıracaktı.

General Vedras şoförüne Boeing'e doğru ilerlemesini söylemeden önce sigarasını söndürdü. Oğlu öne bindi.

— Şu paketi arayın, diye emir verdi general. Sorumluluğu ben üstleniyorum.

Teğmen merdivenleri dörder dörder çıktı. Dikkatli bir şekilde paketle dışarı çıkmadan önce uzunca bir süre geçti. General Vedras kapıyı açtı ve oğluna doğru yürüdü.

707'yi koruyan askerlerden birine işaret etti. Paketi yere koymuştu. İçi asker dolu cip hızla havaalanı binalarına doğru gitti ve birkaç dakika sonra geri geldi. Elinde madeni eşyaları gösteren bir dedektör olan bir subay indi ve aleti paketin üzerinde dolaştırdı.

Malko heyecanla Mercedes'e te bekliyordu.

Uzmanın paketi dikkatle incelediğini ve çevirdiğini gördü. Sonra paketi cipe koydular ve havaalanının öbür ucuna götürdüler. General Vedras uçağın yanında bekliyordu. Bitmek tükenmek bilmeyen on dakika geçti, nihayet cip geri geldi.

İmha uzmanı indi, elinde generale gösterdiği siyah bir madde vardı. Birçok asker yaklaştı. Malko ne dendiğini duyamayacak kadar uzaktaydı, ama yüz ifadelerinden doğru gördüğüne inandı...

Cip uzaklaşırken General Vedras Mercedes'e geldi. SAS subayın yüzünde bıkkınlık ifadesi gördü. Adam Malko'nun yanına oturdu.

— Hakkınız varmış. Bir bombaymış, çok geliştirilmiş bir patlayıcı. Bir basınç değişimiyle yirmi beş bin ayaklık alanda etkili oluyor. Akdeniz'in üzerinde bir yerde infilak edecekti.

Malko hem heyecanlanmış hem de mutlu olmuştu. Üç yıl önce buna benzer bir alet Swissair'in bir Coranado'sunu uçuş halindeyken infilak ettirmişti. Filistinlilerin giriştiği bir saldırıydı.

— Olsa olsa KGB'dir, dedi. SSCB elçisine telefon ettirdiğiniz zaman korktular ve harekât işaretini değiştirdiler. Sovyet elçiliğinin bütün santral memurları KGB üyesidir. (İçini çekti.) Ne yazık ki, Alvaro Cunhal'ı uçaktan indirip onu neyin beklediğini göstermedik...

General Vedras başını salladı.

— Bize inanmazdı.

707'nin merdiveninden bir görevli Mercedes'e umutsuz umutsuz işaretler yapıyordu.

— Gitmem lazım, dedi General Vedras. Teşekkür ederim. Dönüşümde yardım etmek için elimden geleni yapacağım. Bu süre için iyi şanslar. Şoförüm sizi istediğiniz yere bırakacak. Buyrun.

Silahını geri verdi. Malko tabancasını aldı ve uzun uzun generalin elini sıktı.

— İyi yolculuklar, general.

XVIII. BÖLÜM

Almirante Reis Caddesi'nden, yolcuları camdan sarkmış, kırmızı bayraklarla kaplı bir tramvay iniyor, yoldan geçenler yumruklarını kaldırarak selamlıyorlardı. Bayraklar Rossio'daki sosyalist gösterisine katılacak olan sosyalist militanlara aitti.

Otuz, kırk bin gösterici dört saatlik süre içinde Meclisin önünden geçerek Belem'e kadar yürüyecek, "askeri diktatörlük devrilsin" diye bağıracaklardı.

İbrahim Salvador tramvayın geçmesini bekledi ve caddeyi kesti. Yanında ise diken üzerinde oturan ve kucağında Astra'sıyla Krizantem vardı. Steve Thomas Brezilyalı'nın silah harekâtına katılmasını istemişti. LUAR'a fazla güven duymuyordu. Milton Brabeck ve Chris Jones'un Amelya'yı Lapa'daki Brezilyalı ajanların şefine götürmesine ve harekâtı uzaktan izlemelerine razı olmuştu. O da bürosundan onlarla ilişki halinde olacaktı.

Uzun bir gece olacaktı. Üstüne üstlük, kasıtlı bir şeymiş gibi yılın Saint-Jean denen en uzun gecesi idi. Lizbon ile Langley arasındaki teleks durmadan çalışıyordu. CIA Portekiz idarecilerine karşı girilen başarısız suikastı öğrenmişti. Ayrıca Lizbon'daki bir komünist partisinin isyanından da haberdardılar. Lizbon grubu Amerikalıları karıştırmadan elinden geleni yapmalıydı.

Taunus'un arka koltuğundaki SAS saatine baktı. Yarım saat sonra silahları almaya gitmek için Carlos Magalina ile Quese y Vino Lokantası'nda randevusu

vardı. Korkunç ızgara sardalye kokusu arasında Alfama'nın dar sokaklarını tırmanmaya başladılar. Quese y Vino, Castelo Sao Jorge'nin yüksek duvarlarının altında kalan küçük bir alanda kurulmuştu. Dışarda masalar ve caddenin ortasında mahallenin çocuklarının sardalyelerini pişirdikleri bir ateş vardı. Malko lokantaya erişmek için mide bulandırıcı bir duman bulutunu geçmek zorunda kaldı. Muhabirlerin olmadığı, "faşistlerin" geldiği emin bir yerdi. Eğer Carlos Magalina orayı seçtiyse bir sebebi olmalıydı.

Guadalupe Sanchez onu eşikte bekliyordu.

— Carlos daha gelmedi, dedi kadın alçak sesle.

Burnunu kırıstırdı.

— Kötü kokuyor değil mi? Ama bu Saint-Jean'da adettir. Lizbon'da yüzlerce ateş var...

Malko, Krizantem ve İbrahim'i barda bırakarak alt kattaki odacıklardan birine oturdu. Tabii ikinci bir giriş daha vardı.

On dakika sonra Carlos Magalina geldi. Çok şıktı. SAS'ın elini sıkı.

— Hazırız.

— Kaç adamınız var? dedi Malko Carlos Magalina'ya.

— Yeterince. Biz savaşmayı herkesten önce öğrendik. Bize güvenin.

Bara yeni iki sima girdi. Julio de Carvalho ve şarkıcı albay. Adam SAS'ı görünce ona doğru geldi ve yanına oturdu.

— Burada bu gece ne arıyorsunuz? dedi şaşırان Malko.

Albay Trina güldü.

— Burası Gremio kapalı olduğu zaman Julio'nun birçok arkadaşının toplandığı yerdir. Ama sizi bir konuda uyarmalıyım. Biraz önce 5. Bölüm'e uğradım, herkes öfkeden köpürüyor. Görünüşe bakılırsa birçok

sağcı subayı ve eski rejime bağlı kişiyi tutuklayacaklar.

— Siz kaygılanmayın. Sabaha kadar çok şey olabilir. Albay aniden sesini alçalttı.

— Galiba... Aramıyorsunuz?

— Doğru, ama yakalanmaya niyetim yok.

Carlos Magalina hiçbir şey söylemeden yaklaştı.

— Sizi yalnız bırakacağım, dedi Malko albaya.

Geçerken teşekkür etmek için Don Julio ile kısaca konuştu. Ona çabucak havaalanında olanları anlattı. İhtiyar homoseksüel neredeyse taburesinden düşüyordu.

— Korkunç, dedi. Berbat. (İç geçirdi.) Lizbon iğrençleşti.

SAS Elko ve İbrahim ile adamın yanından ayrıldı. Carlos Magalina İspanya malı siyah saat kullanıyordu.

Rossio'dan geçerek, Barata Salgu Sokağı'ndan Libertade Caddesi'ne geldiler. Malko sol tarafında biraz aşağıdaki Saletre Sokağı'na sapan kırmızı bayraklarla donanmış korteji gördü.

Rato'ya doğru yola koyuldular. COPCON birlikleri önlem olarak "Diario do Noticias"ı koruyordu.

Peşlerinde ise Malko'nun 504'üne binmiş goriller vardı. VII. Edouard Parkı'ndan itibaren yollar sakin ve sessizdi. Hızla Republica Caddesi'ni geçtiler ve arenaların bulunduğu dar sokağa saptılar.

Karanlıkta iki kamyonla üç araba bekliyordu. Arabaların içi, Carlos Magalina'yı görünce dışarı fırlayan militanlarla doluyordu.

LUAR şefi, SAS'a döndü.

— Sizi izliyoruz.

— Yeraltı girişi sıraların arkasında, dedi Malko. PC binasının garajının altında bitiyor.

— Bu saatte arenalarda kimse yoktur, dedi Carlos. Büyük kapıdan gireceğiz.

Chris ve Milton'u arkada bırakarak dörder, beşer kişilik gruplar halinde yola koyuldular. İki Amerikalı,

harekâta doğrudan doğruya karışmamalıydı. Arenanın kırmızı parmaklıklı kapısını açmak için bir LUAR militanına otuz saniye gerekliydi. Üç dakika sonra herkes içerdeydi. Arabalar gitmiş yalnız kamyonlar kalmıştı. Malko sundurma ile yerdeki kapağı kolayca buldu. Militanlar tek kelime etmeden onu izliyordu. Otomatik tüfekleri ve tabancalarına rağmen huzursuzdular.

Malko, Krizantem ve İbrahim'in orada oluşundan mutlu oldu. Bir kişi yerine üç kişi nöbetçilerden daha çabuk mu kurtulurdu?.

— Çok iyi, dedi Carlos.

Malko tam demir merdivenden inmeye başlamışken Republica Caddesi'nden sosyalist sloganları kornasıyla destekleyen bir araba geçti...

*

**

— Kilitli, dedi SAS. Öbür tarafta kilit var.

Demir kapı lağımın sağ tarafına açılıyordu. Burdan PC binasının giriş katındaki servis istasyonlarına çıkılıyordu. Malko'nun arkasında Elko, İbrahim, Carlos ve militanlar sessizce bekliyorlardı. Duvarlar rutubetliydi. Hava sıcak, nemli ve boğucuydu. Sirp Caddesi'nin altındaki dar ve uzun yolda yüz elli metre yürümüşlerdi.

Carlos uzunca bir süre kulağını paslı madeni levhaya dayadı. Sonra uzaklaştı ve adamlarından birine işaret etti. Adam elinde levyeyle yaklaştı ve bunu duvarla kapının arasına soktu. Kapı tüyler ürpertici bir gıcırtyla açıldı.

— Acele et, dedi Carlos Magalina.

Adam levyeyi çekti ve Tajo'dan bile duyulabilecek bir sesle kapının altını ayırdı.

Ama kapı hâlâ açılmamakta direniyordu. Nihayet militanlardan biri aralıktan kolunu uzattı ve kilidi açtı.

Otuz saniye sonra beton bir bodruma girdiler. Devasa iki madeni fiçı burayı kaplıyordu. Servis istasyonunun benzin ve mazotuydu. Benzin kokusu genizlerini yaktı.

— Silahlar nerede? dedi sinirli bir tavrıyla Carlos.

— Bu kapının öbür tarafında, dedi SAS.

İki bodrum arasında metalik bir kapı vardı. Buradan Komünist Partisi'nin binasındaki bodruma geçiliyordu. Ancak eski PIDE polisi Miguel Ribeiro'nun dediği gibi bu kapı tahta değildi.

Oda kapalıydı. Militalardan biri kilidi zorlamaya başladı. Etrafını İbrahim, Malko ve Carlos çevirmişti.

Beş dakika geçmesine rağmen kilit açılmamıştı. Terleyerek doğruldu. Aniden kuvvetli bir gürültü duyuldu. SAS madeni kapıda delikler açıldığını gördü. Aniden omzundan fiçılardan birine doğru çekildiğini hissetti. İbrahim olay yerinde alnından bir kurşunla vurulmuştu. Militalar dağılarak geri çekildiler.

Yaylın ateşi kesildi.

Hemen, tehlikeyi göze alan Carlos ileri fırladı ve kilidin çevresine Thomson'u ile yaylın ateşi açtı. 45'lik mermilerin etkisiyle kilit parçalandı. Carlos bir tekmeyle kapıyı açtı ve Malko ile yaylın ateşi açarak Komünist Parti'nin bodrumuna daldı.

Karanlıkta birçok silüet gördüler, yeniden patlamalar oldu. Adamlardan biri düştü, ikisi merdivene kaçtı.

Başarılammıştı... Barut kokusu genizlerini yaktı. Carlos merdivene ateş açtı, üç milital ilk basamaklarda vaziyet aldılar. Carlos bodrumun yarısını kaplayan ve tavana kadar yığılmış olan sandıklara baktı. Birçoğu muhteviyatlarını gösterircesine açılmıştı. Çek yapısı makineli tabanca Akrep'ler; Rus malı saldırı tüfeği olan Kalaşnikof'lar; tanksavar roket atıcı B 40'lar; bombalar. Çok sayıda komandoya yetecek kadar teçhizat vardı. Sandıkların üzerindeki yazılardan hepsinin Çekoslovakya'dan geldiği anlaşıyordu. LUAR militaları ilk

sandıkları sırtlamışlardı bile.

— Çabuk, çabuk, diye bağırdı Carlos.

Anarşist sakinliğini korumuştı.

Merdivende otomatik silahlar ateş açtı. Komünistler kendilerini toplamışlardı. Carlos kaygıyla SAS'a yaklaştı.

— Muhakkak COPCON'u çağırıyorlardır... Hepsini götürecek zamanımız olmayacak... Durum tehlikeli. Dostlarımla ölmesini istemem.

Merdivenden yeniden yaylın ateşi açıldı. Önlerinde, betonun üzerinde mermiler sekti. İlk silah sandıklarıyla İbrahim'in cesedini götüren militalar geri geliyorlardı. Başka sandıkları da taşıdılar. Bu taşıma işlemine yalnız Carlos, Malko, Krizantem ve merdivendeki üç koruma görevlisi katılmıyordu. Daha yoğun bir yaylın ateşi başladı. Merdivendeki militalardan ikisi ağır yaralı olarak düştü, Carlos ve iki arkadaşı komünistlerin ateşine karşılık vererek ilerlediler. Ayaklarının dibine bir bomba yuvarlandı. Bir anda Elko bombayı yakaladı ve geriye fırlattı.

Merdivende korkunç bir patlama oldu ve feryatlar duyuldu.

Bu birkaç dakika kazandırmıştı. SAS kendini suçlu hissediyordu.

Baskın katliama dönüşüyordu. Taşıyıcılar, biri karnından aldığı yara sonucu ölmek üzere olan iki yaralıyı götürdü.

— Dayanamayacağız, dedi Carlos. Yeraltı geçitini biliyorlardır, bizi kısıtırmayı deneyecekler.

— Hakkınız var, dedi Malko.

Yeniden merdivenden ateş açıldı.

SAS sandıklara bakıyordu. Amaca bu kadar yaklaştıktan sonra başarısızlığa uğramak çok acıydı... Aniden aklına bir şey geldi.

— Fiçılar, dedi. Bir bombayla onları havaya

uçuralım. Böylece silahlar da tahrip olacaktır.

— İyi fikir, dedi Carlos. Dikkat!

Merdivende bir namlu gözüktü. Etraflarında mermi-ler uçuştı, biri SAS'ın omzuna saplandı. Bodrumda sağ kalmak imkânsızdı. Ayrıca komünistler telefona sarılarak COPCON'dan yardım istemiş olmalıydılar.

Elko bir bomba sandığını çekti, dört adam fiçilerin bulunduğu bodruma girdiler.

Birini Malko aldı ve pimini çekti.

— Kaçın, ben size yetişirim, dedi.

Krizantem LUAR militanının makinalısını aldı ve merdivene doğru ateş etmeye başladı. SAS, Carlos ve arkadaşının uzaklaşmasını bekledi. Sonra bombayı açık kutuya attı.

Krizantem'in eşliğinde lağıma doğru gitti. Kaçmak için sekiz saniyesi vardı.

Olanca güçleriyle dar ve uzun kanalda koşmaya başladılar.

Tam yolun yarısına gelmişti ki, korkunç bir patlama ve hemen sonra da onu yere düşüren bir rüzgâr oluştu. Yerin sarsıldığını, tavandaki taşların koptuğunu hissetti ve kendi kendine “diri diri gömüldüm mü” diye sordu. Benzin tankı patlamıştı. Ayağa kalktı ve etrafına bakındı. Gri bir toz bulutu yirmi santim ötesini görmesini engelliyordu. Yıkıntının arasında Krizantem'in küfrettiğini işitti. Arkasında yine bir uğultu oldu. Darbenin tesiriyle dar yol yıkılıyordu. Malko yine koşmaya başladı ve yirmi metre ötede birisine çarptı.

— Öldüğünüzü sanıyorduk, çabuk gelin, dedi Carlos.

Elko da geliyordu. Militanlar da onlara yardım ettiler.

Birkaç dakika sonra arenaların sakin ortamına çıktılar. Sirp Caddesi yönünde gökyüzü kırmızıydı.

Uzaktan itfaiyenin sirenlerini duydular. Birkaç dakika sonra mahalle ayağa kalkacaktı...

Hepsi birden arabaların bulunduğu sokağa doğru koştular. İbrahim Salvador'un cesedi silah kamyonuna konmuş ve gitmişti. Carlos arabalardan birine atladı ve SAS'a:

— Adios, dedi.

LUAR militanları arabayla veya yaya her yöne dağılıyorlardı. Malko 504'ünde kendini Krizantem, Chris Jones ve Milton Brabeck ile başbaşa buldu. Polis ve itfaiyenin sirenleri yaklaşıyordu. Mahallede sıkıyönetimin ilan edilmesi an meselesiydi.

Bütün Sirp Caddesi Komünist Partisi'ndeki yangınla aydınlanmıştı. Malko:

— Kaçın, dedi. Lapa'ya gidip Amelya'nın güvenliğini sağlayın ve orada kalın.

— Ya siz? dedi Chris.

— Ben sonra geleceğim.

Krizantem ile İbrahim Salvador'u Taunus'una bindi. Tehlikeli bölgeden çıkar çıkmaz yavaşladılar. O zaman SAS sinirden titrediğini ve sol kolunun kan içinde kaldığını gördü... Yüzü kapkara olmuş, gömleği yırtılmış, elbisesi toz içindeydi.

Kollarının altında dürülmüş kırmızı bayraklar bulunan ve tramvay durağında kuyruk oluşturan bir grup insanın önünden geçtiler. Sosyalist Parti'nin gösterisinden geriye kalanlardı. Malko Reublica Caddesi'ne indi. Etrafında gençlerin toplandığı Saint-Jean ateşleri Lizbon'un bütün sokaklarında yanıyordu. Her yerde ızgara sardalye kokusu vardı. 5. Bölüm'ün büyük binasının önünden geçerek sağa saptı. Bütün camlar aydınlıktı. KGB'nin düzenlediği isyan oradan yönetiliyordu. Ama “kültürel gelişim”in solcu subayları Portekiz Komünist Partisi'nin milislerini boşuna bekleyeceklerdi. İhtiyaçları olan silahlar enkaz yığını

haline gelmişti ... SAS hayale kapılmıyordu: KGB ve komünistler işe yeniden başlayacaklardı...

— Nereye gidiyoruz? dedi Elko.

— Sizi Altis'e bırakacağım, dedi Malko. Yarın ilk uçağı binin ve Liezen'e dönün.

— Ya siz, Altesleri?

— Ben uçağı binemem. Başka yollar arayacağım.

Krizantem üstelemedi. İndi, kapıyı kapattı.

SAS tekrar hareket etti, Rossio'dan döndü ve Alfama'nın dar sokaklarına daldı. Duyduğu bir uçak sesi ona Lourenzo-Marques'e doğru giden Boeing'i düşündürdü. Ölmesi gereken Alvaro Cunhal yarın Komünist Partisi üyelerinin sağ kalanlarından birisi olacaktı... Quese y Vino'nun bulunduğu küçük meydan yine çok kalabalıktı ve sardalye kokusu yoğundu. Lokantanın önünde âmâlardan oluşan bir orkestra çalıyordu. Taunus'u park etti ve lokantaya girdi. İçeri girdiği an sessizlik oldu.

Guadaloupe Sanchez ona doğru geldi.

— Tanrım, ne oldu size? Bir patlama duyduk.

— Komünist Parti havaya uçtu, az kalsın onunla birlikte biz de gidiyorduk, dedi Malko.

Korkudan kimsenin çıtı çıkmıyordu. Böyle bir kaza COPCON'un tepki göstermesine yol açardı... SAS şansını fazla zorlamaması gerektiğini hissediyordu...

— Julio de Carvalho hâlâ burada mı?

— Dipte, dedi Guadaloupe Sanchez. Sizi bekliyor

Malko küçük bölmelere giden üç basamağı indi. Orada duran tepsiden keskin peynir kokusu yayılıyor. İhtiyar milyarder bölmesinde yalnızdı. Porto şarabı masasındaydı. Kaygılı kaygılı SAS'a baktı.

— Oturun, dedi. Sizi tekrar görmekten korkuyordum. COPCON sizi arıyor, otelinize gittiler. Elçiliği, elçinin evini ve Steve Thomas'ın evini gözlüyorlar. Hemen Lizbon'u terketmeniz lazım. Sesimbra'ya

gitmeye bakın. Gemim limanda. Adı Serafino'dur. Tankları dolu. Deniz yoluyla sekiz saat sürüyor. Anahtarlar kumanda aygıtının yanındaki koltuğun altında.

— Ya siz? dedi Malko.

— Ben!

Julio de Carvalho acı acı güldü.

— Gitmeyeceğim. Dostlarım ve alıştığım şeyler burada. Yeni bir hayata alışmak için çok yaşıyım... Şimdi, hemen gidin!

Bir an elini SAS'ınkinin üstüne koydu.

— İyi şanslar, dostum.

Malko tek kelime etmeden kalktı. Uzatılan veda sahnelerini sevmiyordu. Gözleriyle ihtiyar milyardere söyleyeceklerini anlatıyordu, kelimelere lüzum yoktu. Barı geçti, sardalye dumanına çıktı ve durdu.

Ellerinde G 3 olan dört asker Taunus'u çevirmişti.

Hızla Quese y Vino'ya daldı. Geriye döndüğünü görünce Julio de Carvalho şaşkın şaşkın baktı.

— Arabamı inceliyorlar, dedi SAS.

Julio de Carvalho hemen tepki gösterdi. Porto'sunu bitirdi ve ayağa fırladı.

— Gelin, dedi. Benimkiyle gitmeyi deneyelim.

Lokantadan çıktılar ve yürüyerek sola doğru çıkan dar sokağa gittiler.

Bordo rengi Rolls daha yukarda, karanlık bir meydanda park edilmişti.

Malko arabaya gelince rahatladı. İhtiyar Portekizli arabayı dikkatle Castelo Sao Jorge'nin dar sokaklarında sürmeye başladı.

— 25 Nisan Köprüsü'ne çıkmaya uğraşacağız, dedi.

Sesimbra'ya gitmek için Tajo'nun üzerindeki büyük köprüyü geçmek lazımdı. Yoksa yol çok uzardı. Aniden SAS Amelya'yı düşündü. Genç kadın kendisini bekliyor olmalıydı. Yardımına karşın onu Portekiz'den çıkart-

maya söz vermişti. Kendisi gidince kimse onun sözünü tutmaya uğraşmazdı. Ayrıca kadın COPCON tarafından da aranıyordu.

— Lapa'dan dolaşmamız lazım, dedi. Birini götürmem gerekli.

Julio de Carvalho neredeyse duvara çarpıyordu.

— Bu tedbirsizlik, çok büyük tedbirsizlik, dedi.

— Hayır, dedi SAS. Söz verdim.

Adama Amelya'nın kendisi için yaptıklarını anlattı. İhtiyar adam başını salladı.

— Delisiniz. Hiçbir kadın hayatı tehlikeye atmayı gerektirecek kadar değerli değildir.

— Bu benim sorunum, dedi SAS:

— Şehir girişlerini kesecekler. Her geçen dakika aleyhimize.

Sesinden gerçekten kaygı duyduğu anlaşılıyordu. Malko düşünmedi.

— Don Julio aynı fikirde değilseniz, bir taksiye bırakın beni.

İhtiyar milyarder homurdanarak Lapa yönünü tuttu. On dakika sonra Brezilyalı'nın evinin önündeydiler.

— Beni bekleyin, dedi Malko.

Parmaklıkları kapıya koştu ve uzun uzun zili çaldı. Herhalde gözetliyorlardı ki, Chris Jones hemen kapıyı açtı.

— Amelya'ya gelmesini söyleyin, dedi SAS. Çabuk!

Chris cevap verecek zamanı bulamadı. Genç Portekizli kadın peşi sıra geldi ve Malko'ya doğru koştu.

— Gidiyoruz, dedi Malko. Gel.

Chris Jones yanlarına geldi. SAS alçak sesle ona ne yapmaya çalıştığından Steve Thomas'ı haberdar etmesini söyledi. Uzun uzadıya veda edecek vakti yoktu. On metre ötede duran Rolls Royce'a gitti.

Açılan bir araba kapısından çıkan gürültü arkasına

dönmesine neden oldu. Sokak lambasının altında duran bir arabadan iki kişinin indiğini görebildi. Nikolay'ın armut gibi suratını ve Feitor'un bıyığını tanıdı. Sonra yalnız silahlardan çıkan kıvılcımları gördü. Tabancasını doğrulttu ve düşmanlarına doğru ateş etti.

Önünde Chris Jones kaldırıma yattı ve otomatik silah gibi Magnum 357'sini ateşledi. Adamlar düştü.

Amerikalı SAS'a döndü ve haykırdı:

— Git, git!

Amelya ağzında kan, sendeliyordu.

Malko kadının beline sarıldı ve Rolls'a kadar taşıdı. Arka kapıyı açarak onu koltuğa yatırdı, kendisi de yanına bindi.

— Çabuk hareket edin, diye bağırdı Julio de Carvalho'ya.

Amerikan elçilik binasının önündeki koruma görevlisi koşuyordu bile.

İhtiyar milyarder elinden geldiğince çabuk hareket etti. Aynadan SAS adamın allak bullak olmuş yüzünü gördü.

— Tanrım, kadın yaralı! dedi.

— Hastane, bir hastane lazım, çabuk.

— Yakında Egas Moniz Hastanesi var, dedi Carvalho, ama...

Malko Amelya'nın kısılmış burnuna baktı. İnlemiyordu bile. Boynunun altında büyük bir delik gördü. Mermi buradan çıkmıştı, kan oluk gibi akıyordu. Umutsuzca atardamarı arayarak oraya başparmağını bastırdı. Damarı buldu, itti ve midesi bulandı. Berbat bir izlenimdi. Yara yüzünden kadının öleceğini hissetti. Hastaneye geç kalıyorlardı. Julio de Carvalho süratle Lapa'nın dar sokaklarını geçiyordu. Ilık kan kokusu Rolls Royce'u kapladı.

Malko damarın basıncını hissetmez oldu. Umutsuzca göğüs kafesine bastırdı. Bu biraz rahatlattı, ama biraz

sonra kanın akması yine kesildi. Amelya kolları arasında ölmüştü.

— Kahrolsunlar!

SAS'ın bağırmalarıyla Julio arkaya döndü.

— O...

— Evet. Artık hastaneye gitmeye gerek yok.

Rolls Royce sert bir şekilde U dönüşü yaptı.

Birkaç saniye sonra 25 Nisan Köprüsü'ne çıkmak için Julio de Carvalho son sürat Da Ceuta Caddesi'ne girdi. Malko Amelya'nın cesedini arka koltuğa yerleştirmiş ve öne Julio de Carvalho'nun yanına geçmişti. Çok üzülüyordu. Tabancasına dolu bir şarjör taktı.

Niçin birlikte olduğu kişilere hep ölüm getiriyordu?

Malko önüne baktı.

Köprünün ortasında Portekiz Ordusu'nun bir kamyoneti yolu kesmişti. Etrafında birçok asker bekliyordu. Julio de Carvalho'nun ağzı açıktı. Geri vites taktı ve gitmeye başladı. SAS ona doğru eğildi ve vitesi boşa aldı.

— Gececeğim, dedi. İnin, beni getirmeniz için sizi zorladığımı söylersiniz.

Askerlerin manevralarını göremeyecekleri kadar uzaktaydılar. Don Julio korkulu bir ifadeyle Malko'ya döndü.

— Hiçbir zaman geçemeyeceksiniz.

— Yanılıyorsunuz.

Altın sarısı gözbebekleri buz gibiydi.

Julio de Carvalho dudaklarını yaladı.

— Ben... kalıyorum. Ama siz kullansanız daha iyi olur.

Malko, Portekizlinin üzerinden şoför mahalline geçti ve vites taktı. Yanında Don Julio deri koltuğa gömülmüştü. Görünüşe göre çok soğukkanlıydı. Madeni tabanın sesi yeniden başladı. SAS yassı

tabancasını koltuğa koymuştu, ama ona ihtiyacı olmayacaktı. Rolls Royce Tajo'nun üstünde saatte 30 km ile ilerliyordu. Askerleri aydınlatmak için farlarını yakıp söndürdü. Adamlar şaşırarak durmasını işaret ettiler. Büyük bir olasılıkla hayatlarında hiç Rolls Royce görmemişlerdi.

SAS gazı kökledi. Ağır araba ileri doğru fırladı.

Kamyonete yaklaşıyorlardı. Askerler tüfeklerini kavrayarak dağıldılar. Malko biraz sol yaptı. Direksiyona yapışarak Rolls'un önünü kamyonetin arkasına çarpacak şekilde ayarladı. korkunç bir darbe oldu, Rolls sallandı, tekerlekler gıcırdadı. SAS arabanın korkuluğa çarpan sol tarafını düzeltti ve hızlandı. Geçtikten on saniye sonra tüfekler patladı. Bir mermi arka camı deldi ve tavana saplandı. Daha sonra köprünün eğiminden dolayı askerlerin ateş edemeyeceği bir yere ulaşılar.

— Geçtik! diye bağırdı Malko.

Başını Julio de Carvalho'ya çevirdi. İhtiyar milyarderin, koltuğunda büzüşmüş olduğunu gördü. SAS ona seslendi, dürttü. Aynaya baktı, kimse onu izlemiyordu. Don Julio'ya doğru eğilmek için birkaç saniye durarak tehlikeyi göze aldı. Adamın ağzı açıktı ve nefes alamıyordu. Sağ eli hâlâ kapının tokmağını tutuyordu. Ölmüştü.

Ama hiç yara almamıştı. Ölüm sebebi heyecandı.

Malko yeniden hareket etti, kafası bomboştu. Hiç acele etmedi. Artık başına hiçbir şey gelmeyeceğini biliyordu. Ayakbaşı parasını ödemişti. Camı açtı ve yolun kenarındaki okaliptüs ağaçlarının kokusu arabaya doldu. Arada bir Amelya başını kaldırıyor mu diye aynaya bakarak yoluna devam etti. Ama bunun imkânsız olduğunu biliyordu.